

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

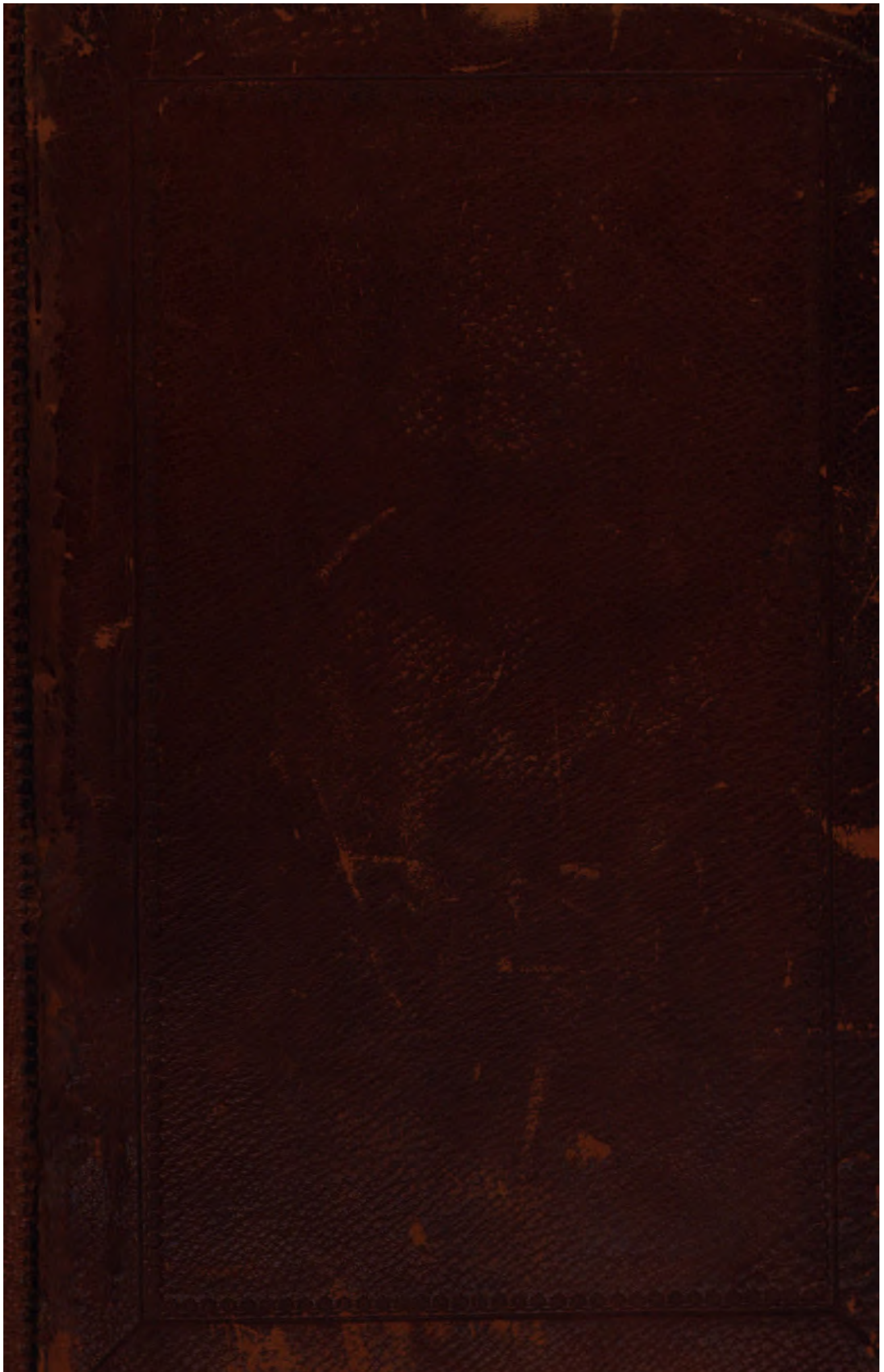
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

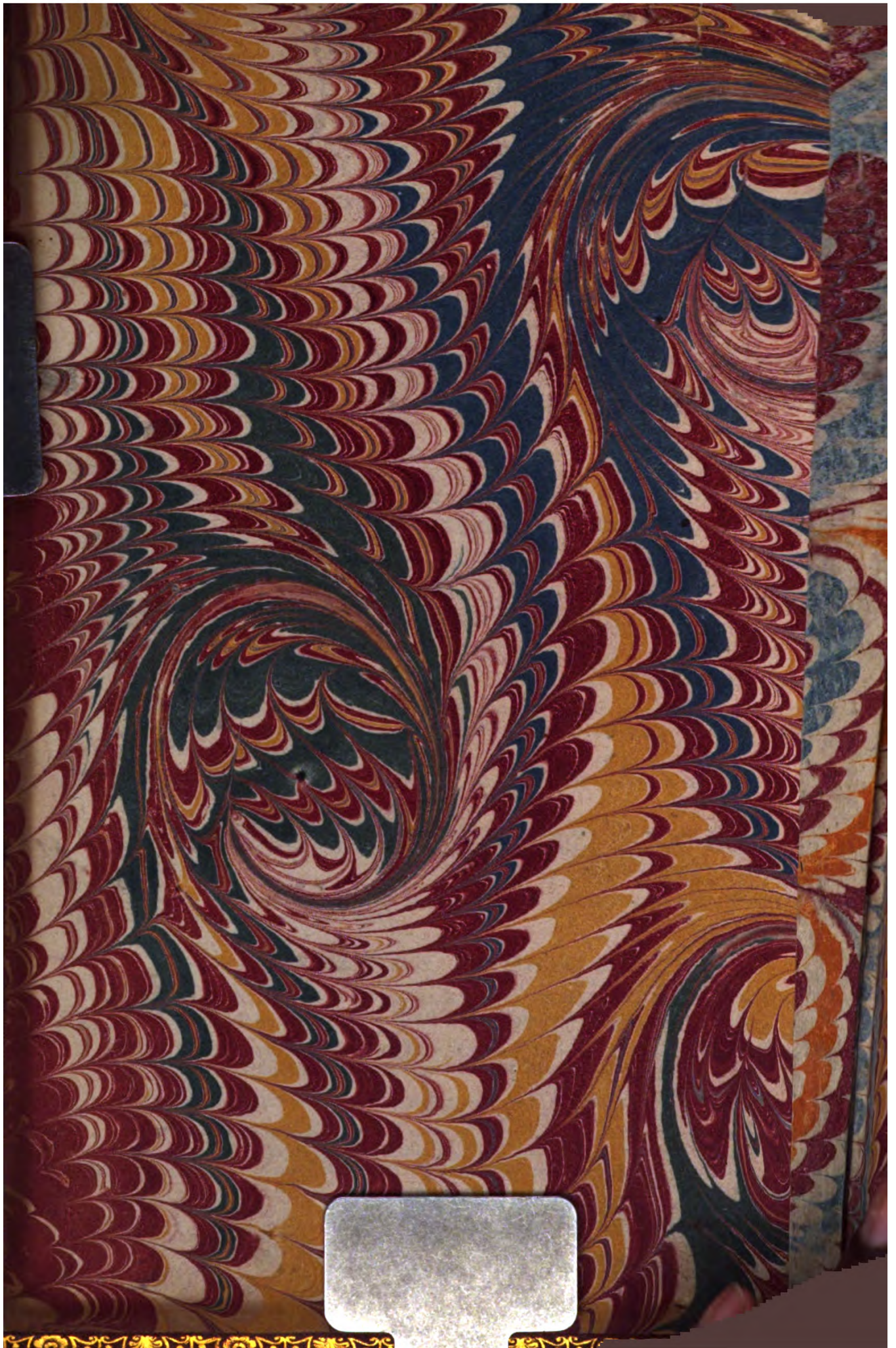
For more information see:

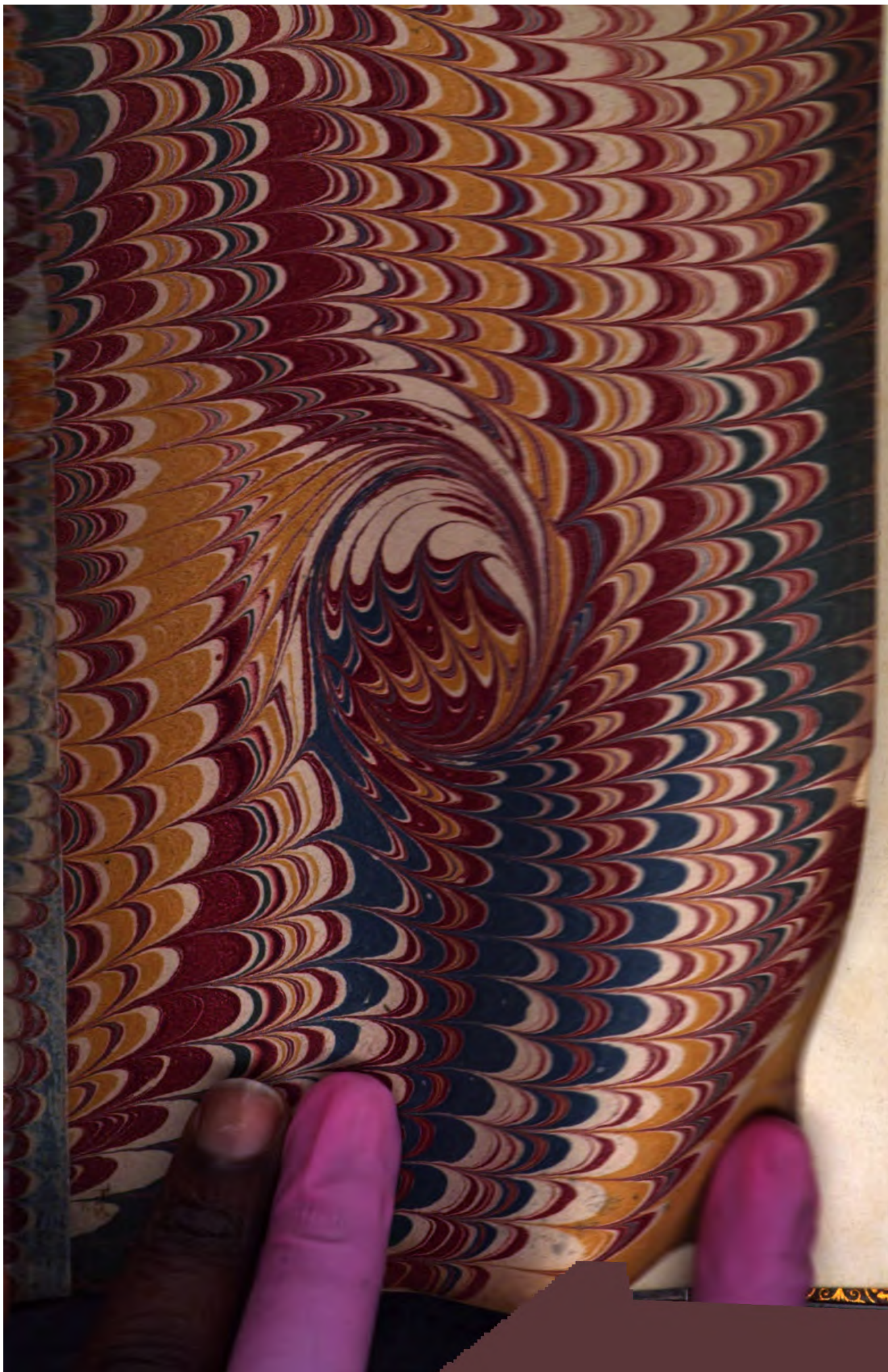
<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

10/3

10/3

21.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,
ΜΟΣΧΟΥ, ΚΑΙ ΒΙΩΝΟΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΠΑΝΤΑ.

PARMAE
IN AEDIBVS PALATINIS
TYPIS BODONIANIS
MDCCXCII

292. e. 28.

DE HAC
PARMENSIS EDITIONE
BERNARDI ZAMAGNAE
HENDECASYLLABI

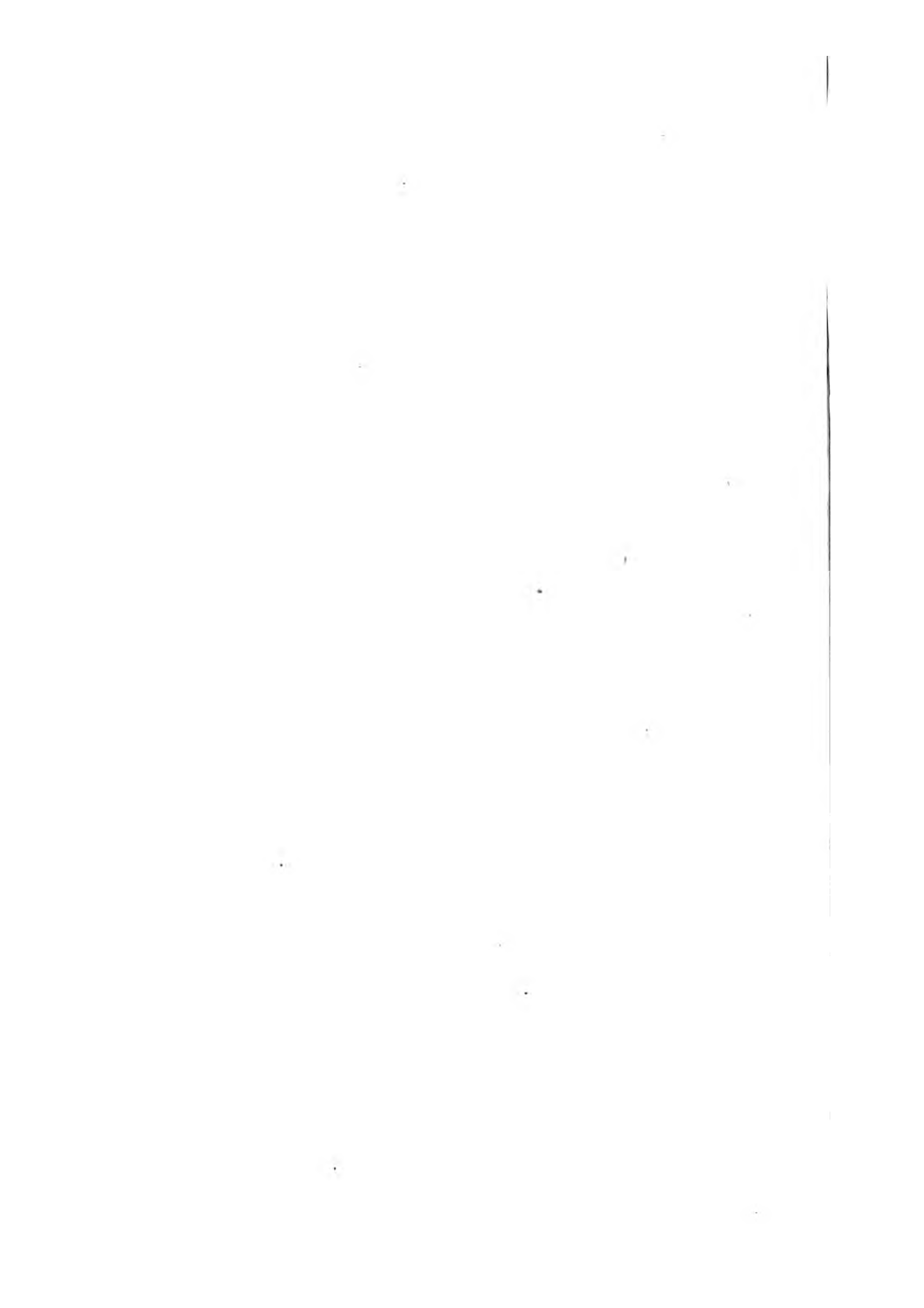
*O docti Sicalae modos avenae ,
Misso palliolo , togaque sumpta ,
Vates aureoli , venusti olores
Puro loti Arethusio liquore ,
Iam cultu nitidi Bodoniano
In claram e latebris situque lucem
Rursum exite : male heu ! male inficetae
Formae vos toties Typographorum
Turparunt maculis sacris , pudendis .*

*At quis? quis modo bellulos amicus
Iussit fulgere comptulosque? Hiberus
Ille eques pater elegantiarum
AZARA inclytus, unice latinus,
Et graias pariter fovens Camoenas
Ille hoc vos decorat novo nitore.
Quare id, quidquid honoris est, referte
Bonarum huic lepido artium Patrono;
Quas ut sedulus ornet excolatque,
Haud umquam studio, haud pepercit auro
Amator charitum, omnium et leporum.*

ΕΙΔΥΛΛΙΑ
ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ.

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ,

Ειδύλλιον α'.

ΘΥΡΣΙΣ Ποιμῆν, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

- Θτ. Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἀπίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσδεται· ἀδύ δὲ καὶ τὸ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῆ.
Αἶκα τῆνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῆ·
Αἶκα δ' αἶγα λάβη τῆνος γέρας, ἐς τὲ κατάρρεϊ
Ἄ χίμαρος· χιμάρω δὲ καλὸν κρῆς, ἐς τὲ κ' ἀμέλξης.
Αι. Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ κατὰ χῆς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑπόθεν ὕδωρ.
Αἶκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγονται,
Ἄρνα τὸ σακίταν λαψῆ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκη
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἀξεῖς.
Θτ. Λῆς, ποτὶ τὰν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾶδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἄτε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τᾶδε νομευσῶ.

ΑΙ. Οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμμιν
 Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἧ γὰρ ἀπ' ἄγρας
 Τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται, ἐντί γε πικρὸς,
 Καί οἱ ἀεὶ δριμεία χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
 Ἄλλὰ τὺ γὰρ δῆ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
 Καὶ τὰς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλεόν ἴκεο μῶσας,)
 Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πριήπω
 Καὶ τὰν κρانيάδαν κατεναντίον, ἄπερ ὁ θῶκος
 Τῆνος ὁ ποιμενικὸς, καὶ ταὶ δρῦες. αἱ δέ κ' αἰείσης,
 Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων,
 Αἰγὰ τέ τοι δωσῶ διδυματοκον ἐς τρεῖς ἀμέλξαι,
 Ἄ δὲ ἔχοισ' ἐρίφως ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·
 Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδέϊ καρῶ,
 Ἄμφῶες, νεοτευχῆς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρῦεται ὑψόθι κισσὸς,
 Κισσὸς ἐλιχρῦσθ κεκονισμένος· ἅ δὲ κατ' αὐτὸν
 Καρπῶ ἔλιξ εἰλείται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
 Ἐντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυχται,
 Ἄσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκι· παρ δέ οἱ ἄνδρες
 Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
 Νεικείουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἀπτεται αὐτᾶς.
 Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
 Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
 Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρον, πέτρα τε τέτυχται
 Λεπρᾶς, ἐφ' ἧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει

Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ ἑοικώς.
 Φαίης κεν γυίων νῖν ὅσον σθένος ἔλλοπιέυειν.
 Αἰ δὲ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες,
 Καὶ πολιῶ περ ἑόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας.
 Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλιτρυτοιο γέροντος,
 Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἄλωά.
 Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
 Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δὴ ἀλώπεκες· ἅ μὲν ἀν' ὄρχως
 Φοιτῆ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἅ δ' ἐπὶ πῆραν
 Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
 Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξει.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
 Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτέ τι πῆρης,
 Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
 Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπλωται ὑγρὸς ἄκανθος,
 Αἰπολικόν τι δάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
 Τοῦ μὲν ἐγὼ πορθμῆ Καλυδωνίῳ αἰγά τ' ἔδωκα
 ὼνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος.
 Οὐδέτι πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν δίγεν, ἀλλ' ἐτι κεῖται
 Ἀχραντον· τῶ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
 Αἰκέν μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσης.
 Κοῦ τοι τί φθονέω· πόταγ' ὦ γαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
 Οὔτι πω εἰς Ἀἶδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.
 Θτ. Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Θύρσις ὄδ' ὠξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἄδ' ἅ φωνά.
 Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνης ἐτάκετο; πᾶ ποκα, νύμφαι

"Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδῳ;
 Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥοὸν εἶχετ' Ἀνάπῳ,
 Οὐδ' Αἴτνας σκοπιᾶν, οὐδ' Ἀκιδῶς ἱερὸν ὕδωρ.

"Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Τῆνον μὲν Δῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,

Τῆνον χῶ' κ' δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

"Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Πολλαί οἱ παρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,

Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι, καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

"Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

"Ἦρθ' Ἐρμᾶς πρᾶτιστος ἀπ' οὔρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,

Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὃ' γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;

"Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

"Ἦρθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὠπόλοι ἦρθον.

Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. ἦρθ' ὁ Πρίαπος,

Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὸ τάκεαι; ἅ δέ τε κῶρα

Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεια ποσσὶ φορεῖται,

("Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς)

Ζατοῖσ'. ἃ δύσερός τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί.

Βώτας μὲν ἐλέγεν· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας·

᾽Ωπόλος, ὅκκ' ἐσορῆ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,

Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

"Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Καὶ τὸ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῆς τὰς παρθένας οἷα γελῶντι,

Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.

Τὼς δ' οὐδὲν ποτιλέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ

"Αννε πικρὸν ἔρωτα , καὶ ἐς τέλος ἄννε μοίρας .

"Αρχετε βωκολικᾶς , Μῶσαι φίλοι , ἄρχετ' ἀοιδᾶς .

"Ἦνθέ γέ μ' ἀν ἀδεία καὶ ἅ Κύπρις γελάοισα ,
 Λάθρη μὲν γελάοισα , βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα ,
 Κῆπε , Τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο , Δάφνι , λυγιξεῖν .

"Αρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης ;

"Αρχετε βωκολικᾶς , Μῶσαι φίλοι , ἄρχετ' ἀοιδᾶς .

Τὰν δ' ἄρα χῶ Δάφνις ποταμείψατο , Κύπρι βαρεῖα ,
 Κύπρι νεμεσσατὰ , Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής :

"Ἦδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν .

Δάφνις κ' εἰν αἶδα κακὸν ἔσσειται ἄλγος ἔρωτος .

"Αρχετε βωκολικᾶς , Μῶσαι φίλοι , ἄρχετ' ἀοιδᾶς .

Οὐ λέγεται τὰν Κυπριν ὁ βωκόλος , ἔρωτε ποτ' Ἰδαν ,

"Ερωτε ποτ' Ἀγχίσαν . τήνῃ δρύες , ὧδε κύπειρος ,

"Ωδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι .

"Αρχετε βωκολικᾶς , Μῶσαι φίλοι , ἄρχετ' ἀοιδᾶς .

Ἔραϊος χ' ὠδωνις , ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει ,

Καὶ πῶχας βάλλει , καὶ θηρία τᾶλλα διώκει .

"Αρχετε βωκολικᾶς , Μῶσαι φίλοι , ἄρχετ' ἀοιδᾶς .

Αὐτις ὅπως σῆσῃ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα ,

Καὶ λέγε , Τὸν βόταν νικῶ Δάφνιν , ἀλλὰ μάχευ μοι .

"Αρχετε βωκολικᾶς , Μῶσαι φίλοι , ἄρχετ' ἀοιδᾶς .

"Ω λύκοι , ὧ θῶες , ὧ ἀν' ὄρεα φωλάδες ἄρκτοι ,

Χαίρεθ' ὁ βωκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν ,

Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμῶς , οὐκ ἄλσεα · χαῖρ' Ἀρέθοισα ,

Καὶ ποταμοὶ , τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ .

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Δάφνις ἐγὼν ὄδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὦδε νομεύων,
 Δάφνις ὁ τῶς ταύρος καὶ πόρτιας ὦδε ποτισδων.

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Ὡ Πᾶν Πᾶν, εἴτ' ἐσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίου,
 Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαιναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
 Τὰν Σικελὰν, Ἐλικας δὲ λίπε ρίον, αἰπύ τε σᾶμα
 Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
 Ἐνθ' ὄναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνου
 Ἐκ καρῶ σύριγλα καλὰν, περὶ χεῖλος ἐλικτάν.
 Ἥ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἄδαν ἔλκομαι ἤδη.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
 Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
 Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρχεύθοισι κομάσαι,
 Πάντα δ' ἐναλλα γένοιτο, καὶ ἄπιτυς ὄχνας ἐνείκαι,
 Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τῶς κύνας ὄλαφος ἔλκοι,
 Κῆξ ὀρέων τοῖ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
 Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. Τὸν δ' Ἀφροδίτα
 Ἦθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὰν λῖνα πάντα λελοίπει
 Ἐκ Μοιρᾶν. χῶ Δάφνις ἔβα ρόον· ἔκλυσε δίνα
 Τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
 Καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος ὦς μιν ἀμέλξας
 Σπείσω ταῖς Μοῖσαις. Ὡ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,

Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν καὶ ἐς ὑψέρον ἄδιον ἄσῳ .

ΑΙ. Πλήρες τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,

Πλήρες δὲ σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις

Ἄδειαν· τέτλιγος ἐπεὶ τὺ γε φέρτερον ἄδεις.

Ἦνι δέ τοι τὸ δέπας· δᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει·

Ἔρᾶν πεπλῦσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.

Ἦδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἰ δὲ χίμαιραι

Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὑμῖν ἀνασῆ.

Φ Α Ρ Μ Α Κ Ε Υ Τ Ρ Ι Α ,

Ειδύλλιον β'.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θεόλυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέω οἶος ἄωτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τάλας οὐδέποθ' ἦκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
Οὐδὲ Δύρας ἄρραξεν ἀνάροισι. ἦ ρά οἱ ἄλλα
Ὡλιχέτ' ἔχων ὅ, τ' Ἔρωσ ταχινὰς φρένας, ἅ τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὅς νιν ἴδω· καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ Δυέων καταθύσομαι. Ἄλλα, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὴν γὰρ ποταεῖσομαι ἄσυχᾶ, δαῖμον,
Τᾶ χθονία Δ' Ἐκάτα, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομένην νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἐκάτα δασωλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει,

Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτέ τι Κίρκης,
Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

"Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

"Αλφίτά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι δειλαιά· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἥ ῥά γέ τοι, μυσαρὰ, καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμα;
Πάσσο' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, Τὰ Δέλφιδος ὄστιά πάσσω.

"Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Δέλφις ἐμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφτραν
"Αἰθω· χ' ὡς αὐτὰ λακείει, μέγα καπυρρίσασα,
Κήξαπίνης ἀφθῆ, κ' οὐδὲ σποδὸν εἶδομες αὐτᾶς·
Οὔτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθῆνοι.

"Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἦς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ἦς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφισ·
Χ' ὡς δινεῖθ' ὄδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας,
Ἦς κείγος δινοῖτο ποθ' ἀμετέραισι Δύραισιν.

"Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· Τὸ δ' Ἀρτεμι καὶ τὸν ἐν ἕδα
Κινήσαις Ῥαδάμανθα, καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονταί.
Ἄ θεὸς ἐν τρίοδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

"Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἦνιδε σιγαῖ μὲν πόντος, σιγαῶντι δ' ἀῆται·
Ἄ δ' ἐμὰ οὐ σιγαῖ στέρνων ἐντοσθεν ἀνία,
Ἄλλ' ἐπὶ τῆνω πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν

Ἄντι γυναικὸς ἔθηκε κακὸν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἐς τρις ἀποσπένδω, καὶ τρις τάδε, πότνια, φωνῶ.

Εἴτε γυνὰ τήνω παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,

Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ

Ἐν Δία λασθῆμεν ἐϋπλοκάμου Ἀριάδνας.

Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἴππομανὲς φυτόν ἐσσι παρ' Ἀρχάσι· τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι

Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὄρεα, καὶ δοαὶ ἴπποιοι.

Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι

Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαιόστρας.

Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφισ,

Ὡ γὰρ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.

Αἰ αἰ, ἔρωσ ἀνιηρέ· τί μεν μέλαν ἐκ χροῶς αἶμα

Ἐμφύς ὡς λιμναῖτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Σαῦράν τοι τρίψασα ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.

Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον

Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἃς ἔτι καὶ νῦν

Ἐκ θυμῷ δέδεμαι ὁ δέ μεν λόγον οὐδένα ποιεῖ).

Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὄστέα πάσσω.

Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Νῦν δὲ μούνη ἐοῖσα, πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;

Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;

Ἦνθ' ἂν τῷ ὑβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξῶ

Ἄλσος ἔπ' Ἀρτέμιδος· τᾶ δὴ ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περιστάδον, ἐν δὲ λέαινα.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, ποτνα Σελάνα.
Καὶ μ' ἄ Θευχαρίλα Θραῖσσα τροφὸς ἄ μακαρίτις
Ἄγχιθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπᾶν θάσασθαι· ἐγὼ δὲ οἱ ἄ μεγάλοιτος
Ἵμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κάμφιστειλαμένα τὰν ξυσθίδα τᾶς Κλεαρίστας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦδη δ' εὔσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ἃ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειᾶς,
Στήθεα δὲ σίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὴν Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοῦδ' ἔτι πομπᾶς
Τῆνας ἐφρασάμην, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
Ἐγνων· ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε.
Κεῖμην δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα, καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καὶ μευ χρῶς μὲν ὁμοῖος ἐγένετο πολλάκι θάψθ.
Ἐρρέυν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὅστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρησα;
Ἦ ποίας ἔλιπον γραιας δότιον, ἅτις ἐπᾶθεν;
Ἄλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Χ' οὔτω τᾶ δούλα τὸν ἀλαθεία μῦθον ἔλεξα,
 Ἐὶ δ' ἄγε Θεόλυλι μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος.
 Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
 Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαιότρην·
 Τηνεὶ γὰρ φοιτῆ, τηνεὶ δέ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Κῆπει κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχχα νεῦσον,
 Κῆφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾶδε.
 Ὡς ἐφάμαν· ἅ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
 Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
 Ἄρτι Δύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδι κούφω,
 (Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)

Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπῳ
 Ἰδρώς μεν κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἑέρσαις,
 Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὑπνῷ
 Κρυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ μητέρα τέκνα·
 Ἄλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλον χροᾶ πάντοθεν ἴσα.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Καὶ μ' ἐσιδὼν ὄστωργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
 Ἐξετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἐζόμενος φάτο μῦθον·
 Ἦ ρά με, Σιμαίθα, τόσον ἐφθασας, ὅσσον ἐγὼ Δην
 Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἐφθαξα Φιλῖνον,
 Ἐς τὸ τεὸν καλέσσασα τόδε στέγος, ἧ με παρῆμεν.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Ἦνθον γὰρ κῆγῶ, καὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,

Ἦ τρίτος ἢ τέταρτος ἔων φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
 Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
 Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔργος,
 Πάντοτε πορφυρέαισι περιζώσθραισιν ἐλικτᾶν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Καὶ μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
 Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.

Εὐδὸν τ', εἶκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα·

Εἰ δ' ἄλλα μ' ᾠθεῖτε, καὶ ἅ δ' ὄρα εἶχετο μοχλῶ,

Παντῶς καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾶ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·

Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δεύτερα ἐκ πυρὸς εἴλευ,

Ἔγω γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,

Αὐτῶς ἡμίφλεκτον· Ἔρωσ δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου

Πολλάκις Ἀφαιστοιο σέλας φλογερώτερον αἶθει.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,

Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν

Ἀνέρος. Ὡς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἅ ταχυπειθῆς

Χειρὸς ἐφαψαμένη μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων.

Καὶ ταχὺ χρῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπαινέτο, καὶ τὰ πρόσωπα

Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἀδύ.

Χῶς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,

Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἦνθομες ἄμφω.

Κοῦτέ τι τῆνος ἐμὴν ἐπεμέμψατο μέσφά τοι ἐχθῆς,

Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνω . ἀλλ' ἦνθέ μοι ἄ τε Φιλίστας
 Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς ἀύλητρίδος , ἄ τε Μελιξοῦς
 Σάμερον , ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἴπποι ,
 Ἄθ τὰν ῥοδόπηχυν ἀπ' Ὀκεανοῖο φέροισαι .
 Κῆπέ μοι ἄλλὰ τε πολλὰ , καὶ ὡς ἄρα Δέλφισ ἔραται .
 Κῆτέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος , εἶτε καὶ ἀνδρὸς ,
 Οὐκ, ἔφατ' , ἀτρεκέες ἴδμεν . ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
 Ἄκράτῳ ἐπεχειῖτο , καὶ ἐς τέλος ὄχετο φεύγων .
 Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν .
 Ταῦτά μοι ἄ ξείνα μυθήσατο . ἔστι δ' ἀλαθής .
 Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη ,
 Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν .
 Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτέ νιν οὐδέ ποκ' εἶδον .
 Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει , ἀμῶν δὲ λέλασται ;
 Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι . αἰ δ' ἔτι κῆμὲ
 Λυπῶῃ , τὰν Ἀίδαο πύλαν , ναὶ Μοῖρας , ἀραξεῖ .
 Τοῖά οἱ ἐν κίστῃ κακὰ φάρμακα φαμί φυλάσσειν ,
 Ἄσσυρίῳ , δέσποινᾳ , παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα .
 Ἄλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' Ὀκεανὸν τρέπε πάλους ,
 Πότνι' . ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον , ὥσπερ ὑπέσταν' .
 Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε . χαίρετε δ' ἄλλοι
 Ἄστέρες , εὐκῆλοιο κατ' ἀντυγα νυκτὸς ὀπαδοί .

ΛΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ,

ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ,

Ειδύλλιον γ'.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκει τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τὸ κορύψῃ.
ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἤμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἦνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τὸ· καὶ αὔριον ἄλλά τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγές ἐμὸν ἄχος· Αἶθε γενοίμαν
Ἄβομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν ἢ τὸ πυκάσδη.

Νῦν ἔγνω τον Ἔρωτα · βαρὺς θεός · ἦ ῥα λεαίνας
 Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῶ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ ·
 Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὄστέον ἄχρις ἰάπτει.
 ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα, τὸ πᾶν λίθος · ὦ κυάνοφρον
 Νύμφα, πρός πλῦξαι με τὸν αἰπόλον, ὡς τὸ φιλάσω.
 Ἔσθι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.
 Τὸν στέφανον τίλαι με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
 Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδομοισι σελινοῖς.
 Ὄμοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ' ὑπακούεις;
 Τὰν βαίταν ἀποδὺς εἰς κύματα τήνα ἀλεῦμαι,
 ὦ περ τὸς δύννωσ σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς ·
 Κῆκα μὴ ἴποθάνω, τή γε μὰν τεὸν ἀδὺ τέτυκται.
 Ἐγνω πρᾶν, ὅκα μεν μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
 Ἄλλ' αὐτὼς ἀπαλῶ ποτι πάχει ἐξεμαράνθη.
 Εἶπε καὶ Ἀγροῖὸν τάλαθέα, κοσκινόμαντις,
 Ἄ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὔνεκ' ἐγὼ μὲν
 Τιν ὅλος ἔγκειμαι · τὸ δέ μεν λόγον οὐδένα ποιῆ.
 Ἦ μὰν τοι λευκὰν διδυματοκον αἶγα φυλάσσω,
 Τὰν με καὶ ἁ Μέρμυωνος Ἐριθακίς ἁ μελανόχρως
 Αἰτεῖ · καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
 Ἄλλεται ὀφθαλμὸς μεν ὁ δεξιός · ἄρά γ' ἰδησῶ
 Αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτι τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλιθεῖς ·
 Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι · ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐντί.
 Ἴππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,

Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἔλων δρόμον ἄνυεν· ἅ δ' Ἀταλάντα
 ὦς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.
 Τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἄγε Μελάμπους
 Ἔς Πυλον· ἅ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη
 Ματηρ ἅ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφειβοΐας·
 Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὠρεσι μᾶλα νομεύων
 Οὐχ οὔτως Ὀδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
 ὦστ' οὐδὲ φθιμὸν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι,
 Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
 Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
 Ὅς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσείσθε βέβαλοι.
 Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὴν δ' οὐ μέλει. Οὐκέτ' αἰίδω,
 Κεϊσεῦμαι δὲ πεσῶν, καὶ τοὶ λύκοι ὦδέ μ' ἔδοντι·
 ὦς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

Ν Ο Μ Ε Ι Σ ,

Ειδύλλιον δ΄.

ΒΑΤΤΟΣ , καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ.

- ΒΑ. **Ε**ἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;
Κο. Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.
ΒΑ. Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγεις;
Κο. Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κῆμὲ φυλάσσει.
ΒΑ. Ωὐτός δ' ἐς τίν' ἀφαντος ὁ βοκόλος ᾔχετο χώραν;
Κο. Οὐκ ἄκουσας; Ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾔχετο Μίλων.
ΒΑ. Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;
Κο. Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βιην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.
ΒΑ. Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μ' ἄτηρ Πολυδέυκεος ἤμεν ἀμείνω.
Κο. Κ' ᾔχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.
ΒΑ. Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὸς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.
Κο. Ταὶ δαυαλαὶ δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.
ΒΑ. Δειλαῖαί γ' αὐταὶ· τὸν βοκόλον ὡς κακὸν εὔρον.
Κο. Ἦ μὰν δειλαῖαί γε· καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

- ΒΑ. Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
 Τῶσ' ἑα. Μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέτλιξ;
- ΚΟ. Οὐ δᾶν. ἄλλοκα μὲν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
 Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι.
 Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμον.
- ΒΑ. Λεπτὸς μὰν χῶ ταῦρος ὁ πύρριχος. Εἶθε λάχοιεν
 Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμοταί, ὅκα θύοντι
 Τᾶ Ἥρα, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.
- ΚΟ. Καὶ μὰν ἐς στομάλιμον ἐλαύνεται, ἐς τε τὰ Φύσχω,
 Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅσα καλὰ πάντα φύοντι,
 Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.
- ΒΑ. Φεῦ φεῦ· βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων,
 Εἰς Αἶδαν, ὅκα καὶ τὸ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
 Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξω.
- ΚΟ. Οὐ τήνα γ' οὐ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πίσαν ἀφέρπων
 Δῶρον ἐμὴν νιν ἔλειπεν. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτᾶς,
 Κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὔ δὲ τὰ Πύρρω.
 Αἰνέω τὰν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος·
 Καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον, ἄπερ ὁ πύκλας
 Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
 Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας
 Τᾶς ὀπλάς, κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
 Μακρὸν ἀνάυσαν, χῶ βωκόλος ἐξεγέλασεν.
- ΒΑ. ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
 Λασεύμεσθ'· ὅσον αἴγες ἐμὴν φίλαι, ὅσον ἀπέσβας.
 Αἰ αἰ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

- Κο. Θαρσεῖν χρῆ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσειτ' ἄμεινον
 Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
- Χώ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἶθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.
- Βα. Θαρσέω. Βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
 Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα· σίτθ' ὁ λέπαραγος.
- Κο. Σίτθ' ἄ Κυμαιῖθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἔσακούεις;
 Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
 Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
 Εἴθ' ἦν μοι ροικὸν τὸ λαγυβόλον, ὥς τυ πατάξω.
- Βα. Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ τῷ Διός· ἄ γὰρ ἄκανθα
 Ἄρμοι μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν· ὡς δὲ βαθεῖαι
 Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί· κακῶς ἄ πόρτις ὀλοίτο·
 Εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος· ἦ ρά γε λεύσσεις;
- Κο. Ναὶ ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσι ἐχῶ γέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.
- Βα. Ὅσσιχον ἐστὶ τὸ τύμμα· καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάσδει.
- Κο. Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
 Ἐν γὰρ ὄρει ράμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομῶντι.
- Βα. Εἴπω ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἢ ῥ' ἔτι μύλλει
 Τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;
- Κο. Ἀκμάν γ', ὦ δειλαῖε· πρᾶν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθῶν
 Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν, κατελάμβανον ἄμος ἐνάργει.
- Βα. Εὐγ', ὦ ἄνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
 Ἐγλύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Ειδύλλιον ε΄.

ΚΟΜΑΤΑΣ, καὶ ΛΑΚΩΝ.

- Κο. **Αἶγες** ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.
- Λα. Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίτῳ ἀμνίδες; οὐκ ἐσορήτε
Τόν μευ τὰν σύριγλα πρῶαν κλέψαντα Κομάταν;
- Κο. Τὰν ποίαν σύριγλα; τὸ γὰρ πόκα, δῶλε Συβάρτα,
Ἐκτάσω σύριγλα; τί δʹ; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
Ἄρκει τοι καλάμας αὐλὸν ποσπύσδεν ἔχοντι;
- Λα. Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ ἰλεύθερε. τὴν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος, εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπότη ἦς τοι ἐνεύδεν.
- Κο. Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὸ δʹ, ὦ κακὲ, καὶ τότε ἔτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.
- Λα. Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ σέ γε Λάκων

- Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ τήνας
 Τᾶς πέτρας, ὦνθρωπε, μανείς ἐς Κρᾶθιν ἀλοίμαν.
- Κο. Οὐ μὰν οὐτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ ἄγαθὲ, νύμφας,
 (Αἴτ' ἐμὶν ἴλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθιοιεν)
 Οὐ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.
- Λα. Αἶ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγῃ ἀροίμαν.
 Ἄλλ' οὖν αἶκα λῆς ἔριφον δέμεν (ἐντὶ μὲν οὐδὲν
 Ἴερὸν) ἀλλά γε τοι διαείσομαι, ἐς τέ κ' ἀπείωης.
- Κο. Ὑς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε· ἠνίδε κεῖται
 Ὀριφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὸν τὸν εὐβοτον ἀμνὸν ἔριδε.
- Λα. Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὐ τάδε γ' ἔσσειται ἐξ ἴσου ἄμμιν;
 Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παρεύσας
 Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δῆλετ' ἀμέλγειν;
- Κο. Ὅσῃς νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὸ, πεποιθῆι,
 Σφᾶξ βομβῶν τέτλιγος ἐναντίον· ἀλλὰ γὰρ οὗτοι
 Ὀριφος ἰσοπαλῆς· τὸ ἴδ' ὁ τράγος οὗτος) ἔρισδε.
- Λα. Μὴ σπεῦδ'· οὐ γὰρ τοι πυρὶ δάλπειαι· ἄδιον ἀσῆ
 Τᾶδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τᾶλσεα ταῦτα καθίξας.
 Ψυχρὸν ὕδωρ τῆνὲ καταλείβεται· ὦδε πεφύκει
 Ποία, χ' ἄσλιθὰς ἄδε, καὶ ἀκρίδες ὦδε λαλεῦντι.
- Κο. Ἄλλ' οὐτι σπεύδω. Μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τὸ με τολμῆς
 Ὀμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπειν, ὃν ποκ' ἐόντα
 Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. Ἴδ' ἄ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
 Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, δρέψαι κύνας, ὡς τυ φάγοντι.
- Λα. Καὶ πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
 Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὐτῶς;

- Κο. Ἄνικ' ἐπύγιζόν τυ, τὸ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
 Αἶδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.
- Λα. Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὑβὲ ταφείης·
 Ἄλλὰ γὰρ ἔρφ' ὦδ', ἔρπε, καὶ ὑστερα βωκολιαξεῖς.
- Κο. Οὐκ ἐρψῶ τηνεί· τούτῳ δρύες, ὦδε κύπειρος,
 Ὡδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
 Ἐνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ
 Ὅρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἅ σκιά οὐδὲν ὁμοία
 Τᾶ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἅ πίτυς ὑψόθε κώνους.
- Λα. Ἡ μὲν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾶδε πατησεῖς,
 Αἶκ' ἐνθης, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
 Ταὶ παρὰ τίν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τὴ περ ὄσδεις.
 Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
 Ταῖς νύμφαις, σπασῶ δὲ καὶ ἀδέος ἄλλον ἐλαίῳ.
- Κο. Αἰ δέ κε καὶ τὸ μόλης, ἀπαλὰν πτέριν ὦδε πατησεῖς,
 Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
 Δέρματα, τῶν παρὰ τίν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
 Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλῶς τῷ Πανὶ γάλακτος,
 Ὅκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.
- Λα. Αὐτόθε μοι ποτερισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ·
 Τὰν σαυτοῦ πατέων, ἔχε τὰς δρύας· Ἄλλὰ τίς ἄμμε,
 Τίς κρινεῖ; αἶθ' ἐνθοὶ ποθ' ὁ βωκόλος ὦδε Λυκώπας.
- Κο. Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
 Αἰ λῆς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας
 Τήνας τὰς παρὰ τίν ξυλοχίσδεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.
- Λα. Βωστρέομες.

- Κο. Τὸ κάλει νιν.
- Λα. "Ἴθ' ὦ ξένε, μικρὸν ἄκουσον
 Τᾶδ' ἐνθῶν· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων
 Βοκολιαστιάς ἐστὶ. τὸ δ', ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
 Ἐν χάριτι κρίνης, μήτ' ὦν τὴν γὰ τοῦτον ὀνάσης.
- Κο. Ναί, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτα
 Τὸ πλέον ἰθύνης, μήτ' ὦν τὴν γὰ τῷδε χαρίζη.
 Ἄδέ τοι ἅ ποιμνα τῷ Θουρίῳ ἐστὶ Συβάρτα.
 Εὐμάρα δὲ τὰς αἴγας ὀρῆς, φίλε, τῷ Συβαρίτα.
- Λα. Μὴ τὴν τις ἠρώτα, ποτὶ τῷ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,
 Αἴτ' ἐμόν ἐστι, κάχιστε, τὸ ποιμνιον; Ὡς λάλος ἐσσί.
- Κο. Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω.
 Κ' οὐδὲν καυχέομαι· τὸ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.
- Λα. Εἴα λέγ', εἴ τι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὐθις
 Ζῶντ' ἄφες· ὦ Παιᾶν, ἢ στομύλος ἦσθα Κομάτα.
- Κο. Ταὶ Μῶσαι με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
 Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσσα.
- Λα. Καὶ γὰρ ἔμ' Ὡπόλλων φιλεῖ μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
 Κριὸν ἐγὼ βόσκω· τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.
- Κο. Πλὴν δύο τὰς λοιπὰς διδυματοκός αἴγας ἀμέλγω·
 Καὶ μ' ἅ παις ποθορεῦσα, τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;
- Λα. Φεῦ φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ
 Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.
- Κο. Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἅ Κλεαρίστα,
 Τὰς αἴγας παρελῶντα, καὶ ἀδύ τι ποσφυλιάσδει.
- Λα. Κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν

- Ἐκμαίνει. λιπαρὰ δὲ παρ' ἀνχένα σείειτ' ἔθειρα.
- Κο. Ἄλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόςβατος οὐδ' ἀνεμόνα
 Πρὸς ῥόδα, τῶν ἀνδρηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.
- Λα. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀριμαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
 Λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.
- Κο. Κήγῳ μὲν δωσῶ τῆ παρθένῳ ἀντικά φάσσαν,
 Ἐκ τῆς ἀρκεύθῳ καθελῶν· τηγεὶ γὰρ ἐφίσδει.
- Λα. Ἄλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὀππόκα πεξῶ
 Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδα δωρήσομαι αὐτός.
- Κο. Σίτ' ἀπὸ τῆς κοτίνῳ ται μηκάδες· ὦδε τέμεσθε,
 Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἄτε μυρίκαι.
- Λα. Οὐκ ἀπὸ τῆς δρυὸς οὔτος ὁ Κώναρος, ἄ τε Κυραίθα,
 Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;
- Κο. Ἔσθι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἔσθι δὲ κρητῆρ
 Ἔργον Πραξιτέλευς· τῆ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.
- Λα. Χ' ἀμῖν ἐστὶ κύων φιλοποιίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει,
 Ὅν τῆ παιδὶ δίδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκειν.
- Κο. Ἀκρίδες, αἶ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἀμὸν,
 Μῆ μεν λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἄβαι.
- Λα. Τοὶ τέτλιγες, ὀρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
 Οὔτῳ κ' ὑμεες θῆν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.
- Κο. Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἶ τὰ Μίκωνος
 Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ραγίζοντι.
- Λα. Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἱ τὰ Φιλώνδα
 Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηγέμιοι φορέονται.
- Κο. Ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὴν κατήλασα, καὶ τὴν σεσαρὼς

Εὖ πόκα κιγκλίζευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἶχεο τήνας;

ΛΑ. Τοῦτο μὲν οὐ μέμνημα· ὅκα μάν ποκα τῆδε τὴ δάσας

Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμει.

ΚΟ. Ἦδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρήσθευ;

Σκίλλας ἰὼν γρᾶϊας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑ. Κήγῳ μὲν κνίσδῳ, Μόρσων, τινά· καὶ τὴ δὲ λεύσσεις·

Ἐνθὼν τὰν κυκλάμιον ὄρουσέ νυν ἐς τὸν Ἄλεντα.

ΚΟ. Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος ρεῖτω γάλα, καὶ τὴ δὲ, Κραῖθι,

Οἶνω πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνεΐκαι.

ΛΑ. Ῥεῖτω χ' ἅ Συβαρίτις ἐμὴν μέλι· καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον

Ἄ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα κηρία βάψαι.

ΚΟ. Ταῖ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἰγίλον αἰγες ἔδοντι,

Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέονται.

ΛΑ. Ταῖσι δ' ἐμαῖς οἴεσσι πάρεσσι μὲν ἅ μελίτεια

Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς ἐπανθεῖ.

ΚΟ. Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρᾶν οὐκ ἐφίλασε,

Τῶν ὄτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑ. Ἄλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ

Τὰν σύριγγ' ὄρεξα, καλὸν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟ. Οὐ Δεμιτόν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,

Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὴ δ', ὦ τάλαν, ἐσὶ φιλεχθής·

ΜΟ. Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα· τιν δὲ, Κομάτα,

Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὴ δὲ Δύσας

Ταῖς νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟ. Πευψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· Φριμάσσειο πᾶσα τραγίσκων

Νῦν ἀγέλα· κήγῳ γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ

Κατ'Ἴω Λάκωνος τῷ ποιμένος, ὅτι πόκ' ἤδη
'Αγυσάμαν τὸν γ' ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὑμῖν ἀλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὐρίον ὑμε
Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπίλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς
Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς νύμφαισι τὸν ἀμνόν· Ὅδ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Ειδύλλιον 5'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ, καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βοκόλος εἰς ἓνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν πόκ', "Αρατε, συνάγαγον· ἤς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυρρὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος. ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἐσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν.

ΔΑ. Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἅ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα.
Καὶ τύ νιν οὐ ποθορῆσθα, τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἄδέα συρίσδων. πάλιν ἄδ' (ἴδε) τὰν κύνα βάλλει
Ἄ τοι τᾶν οἴων ἔπειται σκοπός. ἅ δὲ βαῦσδει
Εἰς ἄλλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
Ἄσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θείοισαν.
Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούση
Ἐξ ἄλως ἐρχομένης, κατὰ δὲ χροῶα καλὸν ἀμύξη.

Ἄ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
 Ταὶ καψυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν Ψέρος ἀνίκα φρύττει·
 Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει.
 Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἦ γὰρ ἔρωτι
 Πολλάκις, ὦ Πολύφαιμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, καὶ τὰ δ' ἄειδεν.

ΔΑ. Ἴειδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποιμνιον ἀνίκα ἔβαλλε,
 Κοῦ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ὃ ποθόρημι
 Ἐς τέλος. Αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
 Ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
 Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι,
 Ἄλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναικ' ἔχεν· ἅ δ' ἀίτῃσιν,
 Ζαλοῖ μ', ὦ Παιᾶν, καὶ τά κεῖται· ἐκ δὲ Θαλάσσης
 Οἰσῖν παπταίνουσα ποτ' ἄντρα τέ καὶ ποτὶ ποιμνας.
 Σίγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾶ κύνι· καὶ γὰρ ὅκ' ἦρων
 Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ρύγχος ἔχοισα.
 Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι, πεμψεῖ
 Ἄγγελον· αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ Ψύρας, ἔς τέ κ' ὁμόσση
 Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶς δ' ἐπὶ νάσω.
 Καὶ γὰρ Ψην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὡς με λέγοντι.
 Ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον (ἧς δὲ γαλάνα).
 Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἅ μία κῶρα
 (Ὡς παρ' ἐμὴν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
 Λευκοτέραν ἀνγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
 Ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπυσσα κόλπων·
 Ταῦτα γὰρ ἅ γραῖα με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,

Ἄ πρᾶν ἀμώντεσσι παρ' Ἴωποκόωντι ποταύλει.
Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χῶ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὐλεῖ Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας,
᾽Ωρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ται πόρτιες αὐτίκα ποία·
Νίκα μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

Θ Α Λ Τ Σ Ι Α,
ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ,
Ειδύλλιον ζ'.

Ἦς χρόνος ἀνίκ' ἐγὼ τε καὶ Εὐκρίτος εἰς τὸν Ἄλεντα
Εἴρωμες ἐκ πόλιος· σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
Τᾶ Δηοῖ γὰρ ἔτενχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος· εἴ τί περ ἔσθλὸν
Χαῶν τῶν ἔτ' ἀνθθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνός, Βούρειαν ὅς ἐκ ποδὸς ἄννε κράναν,
Εὐγ' ἐνερεισάμενος πέτρα γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πτελέαι τε ἐϋσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατήρεφές κομόωσαι.
Κοῦπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄννυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἄμιν τῶ Βρασίλα κατεφαίνετο· καί τιν' ὀδιταν
Ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὐρομες ἄνδρα,
Ὄνομα μὲν Λυκίδαν, ἧς δ' αἰπόλος· οὐδέ κέ τις μιν
Ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἔώκει.

Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
 Κνακὸν δέρμ' ὄμοισι, νέας ταμίσιοιο ποτόσδον·
 Ἄμφι δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγλετο πέπλος
 Ζωστῆρι πλοκερῶ· ροικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίῳ
 Δεξιτερᾶ κορύναν, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρῶς
 "Οἴματι μειδίοωντι (γέλως δέ οἱ εἶχετο χεῖλεις)
 Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκεις,
 Ἄνικα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἵμασιαῖσι καθεύδει,
 Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες ἠλαίνονται;
 Ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεται; ἢ τινοῦ ἀστῶν
 Λανὸν ἐπιθρόσκεις; ὡς τεῦ ποσὶ νεισομένοιο
 Πᾶσα λίθος πλαιοῖσα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀειδεῖ.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
 Ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἐν τε νομεῦσιν
 Ἐν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
 Ἄμέτερον· καίτοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
 Ἔλπομαι· ἅ δ' ὁδὸς ἄδε Θαλυσιᾶς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
 Ἄνῆρες εὐπέπλω Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
 Ὀλῶ ἀπαρχόμενοι· μάλα γὰρ σφίσι πίονι μέτρῳ
 Ἄ δαίμων εὐκριθὸν ἀνεπλήρωσεν ἀλώαν.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀὼς)
 Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὄτερος ἄλλον ὄνασεῖ.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κῆμὲ λέγοντι
 Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθῆς·
 Οὐ δάν· οὐ γὰρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
 Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ, οὔτε Φιλητὰν,

Ἄειδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσθω.
 Ὄς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος ἀδὺ γελάσσας,
 Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρήσομαι, οὔνεκεν ἐσσι
 Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔργος.
 Ὄς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται ὅσῃς ἐρευνηῆ
 Ἴσον ὄρευσ κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὀρομέδοτος,
 Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
 Ἄντια κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Ἄλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
 Σιμιχίδα· κήγῳ μὲν, ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
 Τοῦθ' ὅ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
 Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
 Χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διῶκη
 Κύματα, κ' Ὀρίων ὅκ' ἐπ' Ὀκεανῷ πόδας ἴσχη,
 Αἴκεν τὸν Λυκίδαυ ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
 Ῥύσσηται· Σερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει.
 Χ' ἀλκύνους στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
 Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὅς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
 Ἄλκύνους, γλαυκαῖς Νηρηῖσι ταίτε μάλιστα
 Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
 Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
 Ὄρια πάντα γένοιτο, καὶ εὖπλοον ὄρμον ἴκοιτο.
 Κήγῳ τήνο κατ' ἄμαρ ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα
 Ἥ καὶ λευκοῖων σιέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω,
 Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
 Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεί,

Χ' ἄστιβάς ἐσσεῖται πεπωκασμένα ἔς τ' ἐπὶ πᾶχυν
 Κινύζα τ', ἀσφοδέλω τε, πολυγνάμωλῳ τε σελίνῳ.
 Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
 Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἔς τρύγα χεῖλος ἱρείδων.
 Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες. εἷς μὲν Ἀχαρνεὺς,
 Εἷς δὲ Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τιτυρος ἐγλύθεν ἄσει,
 Ὡς ποκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνης ὁ βώτας,
 Χ' ὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρῦες αὐτὸν ἐθρήνευν,
 Ἰμέρα αἶτε φύονται παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
 Εὔτε χιῶν ὡς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἴμον,
 Ἡ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
 Ἄισεῖ δ' ὡς ποκ' ἐδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
 Ζῶν ἑόντα, κακαῖσιν ἀτασθαλίαισιν ἄνακτος·
 Ὡς τέ νιν αἰσιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
 Κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι.
 Οὔνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
 Ὡ μακαριστὲ Κομάτα, τὸ δὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθει·
 Καὶ τὸ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὸ μελισσᾶν
 Κηρία φερβόμενος ἔτος ὄριον ἐξετέλεσσας.
 Αἶθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὠφέλες ἡμες,
 Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμεινον ἀν' ὄρεα τὰς καλὰς αἴγας,
 Φωνᾶς εἰσαίτων· τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
 Ἄδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο, Σεῖε Κομάτα.
 Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. τὸν δὲ μετ' αὐθις
 Κῆγὼν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κῆμὲ δίδαξαν ἀν' ὄρεα βωκολέοντα

Ἐσθλὰ , τὰ πον καὶ Ζανὸς ἐπὶ Θρόνον ἄγαγε φάμα·
 Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον . ὦ τὺ γεραίρεν
 Ἀρξεῦμ' . ἀλλ' ὑπάκοισον , ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις .

Σιμιχίδα μὲν Ἐρωτες ἐπέπλεον ἢ γὰρ ὁ δειλὸς
 Τόσσον ἐρῆ Μυρτοῦς ὅσον εἶαρος αἴγες ἔρανται .

Ἔρωτος δ' , ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνω ,
 Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον . οἶδεν Ἀριστις ,
 Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' Ἀριστις , ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδεν
 Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι .

Ἔως ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἶθετ' ἔρωτι .

Τόν μοι , Πᾶν , Ὀμόλας ἐρατὸν πέδον ὅσπε λέλοισχας ,

Ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις ,

Εἴτ' ἔστ' ἄρ' ὁ Φιλίνος ὁ μαλθακὸς , εἴ τί τις ἄλλος .

Κῆν μὲν ταῦθ' ἔρδοις , ὦ Πᾶν φίλε , μὴ τὺ τι παῖδες

Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὄμους

Τανίκα μαστίσδοιεν , ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·

Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις , κατὰ μὲν χροῶ πάντ' ὀνύχεσσι

Δακνόμενος κνάσαιο , καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις .

Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὄρεσι χεῖματι μέσσω ,

Ἐβρον παρ ποταμὸν τετραμμένος , ἐγλύθεν ἄρκτου·

Ἐν δὲ Δέρει πυμάτοισι παρ Αἰθιόπεσσι νομεύοις ,

Πέτρα ὑπο Βλεμύων , ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὄρατός .

Ἔμμες δ' Ἰετίδος καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λιπώντες

Νᾶμα , καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἔδος αἰπὺ Διώνας ,

Ἔμ μάλοισιν Ἐρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι ,

Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἡμερόεντα Φιλίνον ,

Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μευ.
 Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαιτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,
 Αἱ αἱ, φαντὶ, Φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ἀπορρέει.
 Μηκέτι τοι φρουρῶμες ἐπὶ προθύροισιν, "Αρα τε,
 Μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
 Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνηραῖσι διδοίη.
 Εἷς δ' ὑπὸ τᾶςδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαιόστρας·
 "Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
 "Ἄτις ἐπιφθύσοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
 Τόσσ' ἐφάμαν· Ὁ δέ μοι τὸ λαγῶβόλον, ἀδὺ γελάσσας
 Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήιον ὄψασεν ἡμεν.
 Χώ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ τὰν ἐπὶ Πύξας
 Εἶρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκριτος ἐς Φρασιδάμω
 Στραφθέντες, χώ καλὸς Ἄμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
 Ἄδειας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
 "Ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἴναρέοισι.
 Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
 Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
 Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.
 Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
 Τέτλιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἅ δ' ὀλολυγὼν
 Τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
 "Αειδὸν κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγῶν·
 Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
 Πάντ' ὥσδεν Ξέρεος μάλα πίονος, ὥσδε δ' ὀπώρης.
 "Οχλαι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευραῖσι δὲ μᾶλα

Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο . τοὶ δ' ἐκέχυντο
 Ὀρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
 Τετράενες δὲ πίθων ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ .
 Νύμφαι Κασθαλίδες Παρνασίον αἴψως ἔχοισαι ,
 Ἄρά γέ πα τοίονδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
 Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων ;
 Ἄρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποκ' Ἀνάπω
 Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον , ὅς ὤρεσι λαῶας ἔβαλλε ,
 Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὐλία ποσσὶ χορεῦσαι .
 Οἶον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε , νύμφαι ,
 Βωμῶ παρ Δάματρος ἀλωάδος ; ἅς ἐπὶ σωρῶ
 Αὐθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πλῦον· ἅ δὲ γελάσσαι ,
 Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχοισα .

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Ειδύλλιον η΄.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΔΙΠΟΛΟΣ.

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
Μᾶλα νέμων (ὡς φαντὶ) κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
" Ἄμφω τώγ' ἦτην πυρρότριχον, ἄμφω ἀνάβω.
" Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας.

ΜΕ. Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι;
Φαμί τυ νικασεῖν ὅσον Δέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ.

ΔΑ. Ποιμᾶν εἰρωπόκων οἴων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τὴ γ' ἀείδων.

ΜΕ. Χρήσδεις δ' ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑ. Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕ. Ἄλλὰ τί Δησεύμεσθ' ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑ. Μόσχον ἐγὼ Δησῶ· τὸ δὲ Δές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕ. Οὐ Δησῶ ποκα ἀμνόν. ἐπεὶ χαλεπός Δ' ὁ πατὴρ μου,

Χ' ἄ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῖντι.

ΔΑ. Ἄλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλεόν ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕ. Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,

Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·

Ταύτην κατθείην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑ. Ἦ μὲν τοι κήγθ' ἀνὴρ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,

Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,

Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ

Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεῖς διέτμαξεν.

Ἄλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμῶν;

ΜΕ. Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,

ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ.

Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄῤυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας

Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.

Πρῶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλκας·

Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνης ἀοιδὰν

Βουκολικάν. οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος.

ΜΕ. Ἄγρεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας

Πᾶ ποκ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἄσε μέλος,

Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποκ' ἐνθη

Δάφνης ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑ. Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἵπερ ὁμοῖον

Μουσίσοδοι Δάφνης ταῖσιν ἀηδοῖσι,

Τοῦτο τὸ βουκόλιον παινετε· κῆν τι Μενάλκας

Τᾷδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕ. Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος

- Οὐθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
 "Ἐνθ' ἄ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρωη,
 Χώ ποιμᾶν ξηρὸς τηνόθι, χ' αἱ βοτάναι.
- ΔΑ. "Ἐνθ' οἷς, ἐνθ' αἶγες διδυματοκοί, ἐνθα μέλισσαι
 Σμάνεια πληροῦσιν, καὶ δρῦες ὑψίτεραι,
 "Ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρωη,
 Χώ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.
- ΜΕ. ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ἕλας
 Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
 Ἐν τήνω γὰρ τήνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλω
 ὦς Πρωτεὺς φώκας, καὶ Διὸς ὦν, ἔνεμε.
- ΔΑ. Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
 Εἶη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε Δέειν ἀνέμων.
 Ἄλλ' ὑπὸ τᾶ πέτρα τᾶδ' ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
 Σύννομα μᾶλ' ἔσορῶν, τᾶν Σικελᾶν ἐς ἄλα.
- ΜΕ. Δένδρεσι μὲν χειμῶν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' ἀνυχμὸς,
 Ὅρμισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
 Ἄνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος· ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
 Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὴν γυναικοφίλας.
 Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
 Τᾶν πυμάταν δ' ὦδᾶν οὕτως ἐξᾶρχε Μεγάλκας·
- ΜΕ. Φεΐδευ τῶν ἐρίφων, φεΐδευ, λύκε, τῶν τοκάδων μεν,
 Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτῶ.
 ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
 Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
 Ταὶ δ' οἷες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι

Ποίας· οὔτι καμείσθ' ὄκκα πάλιν ἄδε φύηται.

Σίτῳα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,

Ἔς τὸ μὲν ἄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἔς ταλάρως ἀπόθωμαι.

Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

ΔΑ. Κῆμ' ἐκ τῷ ἄνθρωπῳ σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα

Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἤμεες ἔφασκεν·

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἀπο τὸν πικρὸν αὐτᾶ,

Ἄλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρων.

Ἄδεια φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα·

Ἄδὺ δὲ χῶ μύσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἄ βῶς·

Ἄδὺ δὲ τῷ θέρειος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν·

Τᾶ δρυῖ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα,

Τᾶ βοῖ δ' ἄ μύσχος, τῷ βωκόλῳ αἰ βόες αὐταί.

Ἔς οἱ παῖδες ἄεισαν. ὁ δ' αἰπόλος ᾧδ' ἀγόρευεν·

ΔΙ. Ἄδὺ τι τὸ σῶμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ᾧ Δάφνι, φωνά·

Κρέσσον μελωπομένῳ τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λειχεῖν.

Δάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.

Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι,

Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ διδακτρά τοι αἶγα,

Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.

Ἔς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνήλατο, καὶ πλατάγησε

Νικήσας· οὕτως ἐπὶ μητέρα νεβρὸς ἄλοιτο.

Ἔς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα

Ἔτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.

Κῆκ τούτῳ Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,

Καὶ νύμφαν, ἀκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναίδα γᾶμεν.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ,

Ειδύλλιον θ'.

ΔΑΦΝΙΣ, καὶ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιάσδεο Δάφνι· τὸ δ' ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
ὼδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρωσ·
Χ' οἱ μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο,
Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὸ βωκολιάσδεο
Ἔμποθεν· ἄλλωθεν δὲ γ' ἀποκρίνοιτο Μενάλκας.
ΔΑ. Ἄδὺ μὲν ἀ μόσχως γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἀ βῶσ,
Ἄδὺ δὲ χ' ἀ σύριγξ· χῶ βωκόλος· ἀδὺ δὲ κήγῶν.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάσ· ἐν δὲ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τὰς μοι ἀπάσας
Λίψ κόμαρον τρωγοῖσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῷ δὲ Θέρει φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκοῦειν.
Οὔτω Δάφνις ἄεισεν ἐμὶν· οὔτω δὲ Μενάλκας.

ΜΕ. Αἴτνα μᾶτερ ἐμὰ, κήγῳ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ
 Κοίλαις ἐν πετραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
 Φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
 ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖνται.
 Ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνῳ χορία ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὔαι
 Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὄραν
 Χείματος, ἢ ρωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος·

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τὰν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρὸς
 Αὐτοφυᾶ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
 Τήνῳ δὲ σῆρόμβῳ καλὸν ὄσῆρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
 Σιτάθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
 Πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὁ δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλῳ.

Βωκολικαὶ Μῶσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ὦδᾶν
 Τὰν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι.
 Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσης.
 Τέτλιξ μὲν τέτλιγι φίλος, μύρμαχι δὲ μύρμαξ,
 Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὴν δ' ἄ Μῶσα καὶ ὦδά·
 Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,
 Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 Ἄνθεα, ὅσον ἐμὴν Μῶσαι φίλαι· οὐς γὰρ ὀρῶσαι
 Γαθεῦσιν, τὼς δ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκα.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ,

Ειδύλλιον ι'.

ΜΙΛΩΝ, καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

- Ἐργατίνα βουκαῖε, τί νῦν, ὦ ζυρὲ, πεπόνθεις;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρὶν ἄγεις·
Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπῃ,
Ὡσπερ οἷς ποιίμας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἅματος ἐσσῆ,
Ὅς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὐλακος οὐκ ἀποτρώγεις;
ΒΑ. Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;
ΜΙ. Οὐδαμά τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρὶ;
ΒΑ. Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα;
ΜΙ. Μηδὲ ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι.
ΒΑ. Ἄλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος.
ΜΙ. Ἐκ πίθῳ ἀιτλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἄλις ὄξος.
ΒΑ. Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μεν ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙ. Τίς δέ τυ τᾶν παιδῶν λυμοίνεται;

ΒΑ. Ἄ Πολυβῶτα,

Ἄ πρᾶν ἀμώντεσσι παρ' Ἴωποκόωντι ποταύλει.

ΜΙ. Εὖρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὦν ἐπεθύμεις.

Μάντις τοι τὰν νύκτα χροίξεται ἅ καλαμαία.

ΒΑ. Μωμᾶσθαί μ' ἄρχη τύ. Τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλουῦτος,

Ἄλλὰ καὶ ὦ φρόντιστος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙ. Οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὸν μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον,

Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἄδιον οὕτως

Ἔργαξῆ· καὶ μὰν πρότερον πόκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑ. Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινὰν μοι

Παῖδ'· ὦν γάρ χ' ἄψησθε, θεαί, καλὰ πάντα ποεῖτε.

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,

Ἴσχναν, ἀλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Καὶ τὸ Ἴον μέλαν ἐντί, καὶ ἅ γραπτὰ ὑάκινθος·

Ἄλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.

Ἄ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,

Ἄ γέρανος τῶροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μεμάνημαι.

Αἰθέ μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον πόκα φαντὶ πεπᾶσθαι·

Χρύσειοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾶ Ἄφροδίτᾳ·

Τὸς αὐλὸς μὲν ἔχοισα, καὶ ἡ ῥόδον, ἡ τύγε μᾶλον,

Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.

Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευ,

Ἄ φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν δ' αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙ. Ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος αἰοιδάς·

Ἦ εὖ τὰν ιδέαυ τᾶς ἀρμονίας ἐμέτρησεν.

"Ω μοι τῷ πάγονος, ὄν ἀλιθίως ἀνέφυσας.

Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ Δείῳ Λυτιέρσα.

Δάματερ πολύκαρπε, πολύσλαχυ, τοῦτο τὸ λαῖον

Εὐεργόν τ' εἶη καὶ κάρπιμον ὀτλιμάλισλα.

Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις

Εἴποι, Σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὔτος ὁ μισθός·

'Ες βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἀ τοῦα ἕμιιν

"Ἡ ζέφυρον βλέπέτω· παίνεται ὁ σλάχυς οὔτως.

Σίτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον.

'Εκ καλάμης ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλισλα.

"Ἀρχεσθαι δ' ἀμῶντας, ἐγειρομένῳ κορυδαλλῶ·

Καὶ λήγειν, εὔδοντος· ἐλιννῦσαι δὲ, τὸ καῦμα.

'Ευκτὸς ὁ τῷ βατράχῳ, παῖδες, βίος οὐ μελεδαίνει

Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεσσι γὰρ ἄφθογον αὐτῷ.

Κάλλιον, ὧ' πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸς φακὸς ἔψειν·

Μὴ 'πιτάμης τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Ταῦτα χρῆ μοχθεῦντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας ἀείδεν.

Τὸν δὲ τεὸν, βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν "Ερωτα

Μυθίσδεν τᾶ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοῖσα.

ΚΥΚΛΩΨ,

Ειδύλλιον ια΄.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὐτ' ἔγχριστον, (ἐμὴν δοκεῖ) οὐτ' ἐπίπαστον,
Ἦ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδὺ
Γίγνεται ἔπ' ἀνθρώποις· εὐρῆν δ' οὐ ράδιόν ἐστι.
Γινώσκεν δ' οἶμαί τυ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ράϊστα διὰ γ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
Ἵρφατος Πολύφραμος, ὅκ' ἤρατο τῆς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε.
Ἦρατο δ' οὐτι ρόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίνοις,
Ἄλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἀγείτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ οἶες ποτὶ τ' αὐλῖον αὐταὶ ἀπῆρθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνης· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἔπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιοέσσης,

Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος,
 Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἦπατι πᾶξε βέλεμνον.
 Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
 Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὀρῶν, ἄειδε τοιαῦτα·
 ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλη;
 Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα δ' ἀρνός,
 Μόσχῳ γανροτέρα, φιαρωτέρα ὀμφακος ὠμᾶς·
 Φοιτῆς δ' αὐθ' οὔτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με,
 Οἴχη δ' εὐθύς ἰοῖσα, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με·
 Φεύγεις δ' ὥσπερ οἷς πολλὸν λύκον ἀθρήσασα.
 Ἥρασθην μὲν ἔγωγε, κόρη, τεῦ, ἀνίκα πρᾶτον
 Ἥρθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ, Δέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
 Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἠγεμόνευον.
 Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τι πῶ νῦν
 Ἐκ τήνῳ δύναμαι· τιν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.
 Γινώσκω, χαρίεσσα κόρη, τίνος οὔνεκα φεύγεις·
 Οὔνεκά μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θώτερον ὤς, μία μακρά·
 Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεισι, πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλῃ.
 Ἄλλ' ὠ' υτὸς, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
 Κῆκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον γάλα πίνω·
 Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
 Οὐ χειμῶνος ἄκρῳ· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεὶ.
 Συρίσδεν δ' ὤς οὔτις ἐπίστανται ὧδε Κυκλώπων,
 Τιν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κῆμαυτὸν ἀεῖδων,
 Πολλάκι νυκτὸς ἀορί· τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρῶς

Πάσας ἀμνοφόρους, καὶ σκύμνος τέσσαρας ἄρκτων.
 Ἄλλ' ἀφίκεν τὸ ποτ' ἄμμε, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον.
 Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
 Ἄδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς.
 Ἐντὶ δάφραι τηρεῖ, ἐντὶ ραδιναὶ κυπάρισσοι,
 Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἄμπελος ἅ γλυκύκαρπος,
 Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἅ πολυδένδρεος Αἴτρα
 Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
 Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο;
 Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἤμεες,
 Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάματον πῦρ.
 Καίομενος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
 Καὶ τὸν ἐν' ὀφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
 Ὡμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁμάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
 Ὡς κατέδυν ποτὶ τιν, καὶ τὰν χέρα τευ ἐφίλασα,
 Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
 Ἡ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγόνι' ἔχοισαν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίγεται ἐν χειμῶνι.
 Ὡστ' οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
 Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι γεῖν γε μαθεῖμαι,
 Αἰκά τις σὺν ναῖ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται.
 Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἀδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὑμῖν.
 Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
 (Ὡσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
 Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
 Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τὰμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.

Ἄ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καί μέμφομαι αὐτᾶ.
 Οὐδὲν πά ποχ' ὄλωσ ποτὶ τὴν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
 Καὶ ταῦτ', ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ ὀρῶσά με λεπτὸν ἔοντα.
 Φασθὲ τὰν κεφαλὰν καὶ τῶς πόδας ἀμφοτέρως μευ
 Σφύσδειν· ὡς ἀνιαθῆ, ἐπεὶ κήγῶν ἀνιῶμαι.
 ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 Αἶκ' ἐνθῶν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
 Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
 Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
 Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
 Πολλὰ συμπαισδεύει με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
 Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω·
 Δηλονότ' ἐν τᾷ γὰρ κήγῶν τις φαίνομαι ἡμες.
 Οὔτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινε τὸν ἔρωτα,
 Μουσίσδαν· ῥᾶον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΑΙΤΗΣ,

Ειδύλλιον ιβ'.

Ἦλυθες, ὦ φίλε κοῦρε τρίτη σὺν νυκτὶ καὶ ἡοῖ,
Ἦλυθες· οἱ δὲ ποθεῦντες, ἐν ἡματι γηράσκουσιν.
Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσσον μῆλον βραβύλοιο
Ἠδιον, ὅσσον οἷς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδῶν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἐμ' εὐφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἥελιου φρύττοντος ὀδοιπόρος ἔδραμον ὡς τις.
Εἴθ' ὀμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδῆ.
Δοιῶ δὴ τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἰσπνιλος, φαίη χῶ' μυκλαῖσδων·
Τὸν δ' ἔτερον πάλιν, ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἶποι, αἶταν·

Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῶ. Ἦ ῥα τότε ἦσαν
 Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φίληθείς.
 Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρω
 Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίησιν ἔπειτα
 Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα·
 Ἦ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος αἴτεω
 Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠιθέοισι μάλιστα.
 Ἀλλ' ἦτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανόωντες
 Ἔσσονθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν,
 Ψεύδεα ῥινὸς ὑπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφυσῶ.
 Ἦν γὰρ καὶ τι δάκνης, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εἰθὺς ἔθηκας,
 Διπλάσιον δ' ὠνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆνθον.
 Νισαῖοι Μεγαρήες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
 Ὀλβιοὶ οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περὶ ἄλλων
 Ξείνων τιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
 Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρότω
 Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
 Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη,
 Βριθόμενος στεφάνοισιν ἐὼν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν.
 Ὀλβιος ὅς τις παισὶ φιλήματα κείνα διαιτᾷ.
 Ἦπον τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωσῖρεϊ,
 Λυδίῃ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσοῦν ὀποίη
 Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί

Υ Λ Α Σ,

Ειδύλλιον ιγ'.

Οὐχ ἀμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἔδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο.
Οὐχ ἀμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἡμεῖς,
Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἔσορῶμες·
Ἄλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,
Ὅς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
τῷ χαρίεντος Ὑλα, τῷ τὰν πλοκαμίδα φορεῦντος,
καὶ μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἱά,
Ὅσσα μαθὼν, ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο.
Χωρὶς δ' οὐδέ ποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄροιτο,
οὐδ' ὄκχ' ἀλεύκιωπος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀῶς,
οὐδ' ὄπόκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοιτον ὀρῶεν,
σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρω·
Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποραμένος εἴη.

Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
 Ἄλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
 Λισονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέπωντο,
 Πασᾶν ἐκ πόλίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
 Ἰκετο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
 Ἄλκμηνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἠρώνας·
 Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινε Ὑλας εὐεδρον ἐς Ἀργῶ,
 Ἄτις Κυανεᾶν οὐχ ἤψατο συνδρομάδων ναῦς,
 Ἄλλὰ διεξάϊξε, (βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν)
 Αἰετὸς ὧς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ᾧ τότε χοιράδες ἔσταν.
 Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
 Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένου εἴαρος ἤδη·
 Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο Δεῖος ἄωτος
 Ἐρώων· κοίλαν δὲ καθιδρυθέντες ἐς Ἀργῶ
 Ἐλλάσποντον ἵκοντο νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι,
 Εἴσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντιδος, ἔνθα Κιανῶν
 Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ Δῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
 Δειελινοί. πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
 Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα σπιβάδεσσιν ὄνειαρ·
 Ἐνθεν βούτομον ὄξυ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον.
 Κῶχεθ' Ὑλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
 Αὐτῷ δ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστειμφεῖ Τελαμῶνι,
 (Οἱ μίαν ἄμφω ἑταῖροι αἰεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
 Χάλκεον ἄγγος ἔχων. τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
 Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ Δρία πολλὰ πεφύκει,

Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδιάντον,
 Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωστις·
 Ὕδατι δ' ἐν μέσσω νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
 Εὐνίκα, καὶ Μαλῖς, ἔαρ θ' ὀρόωσα Νυχτεία.
 Ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπέειχε ποτῶ πολυχανδέα κρωσσὸν,
 Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερσὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
 Πασάων γὰρ ἔρωσ ἀπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
 Ἄργειφ' ἐπὶ παιδί. κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 Ἄθροός, ὡς ὅτε πυρρὸς ἀπ' οὐρανῶ ἤριπεν ἀσλήρ
 Ἄθροός ἐς πόντον· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος·
 Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιείσθ' ὄπλα· πλευστικὸς οὖρος.
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχουσιν
 Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν.
 Ἄμφιτρωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί
 Ὠχετο, Μαιωλιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
 Καὶ ρόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνθανε δεξιτερῇ χεῖρ.
 Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
 Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἔικετο φωνὰ
 Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἶδετο πόρρω.
 Ὡς δ' ὀπὸτ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λίς ἔσακούσας
 Νεβρῶ φθεγξαμένης τις ἐν ὄρεσιν, ὠμοφάγος λίς,
 Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἐτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
 Ἡρακλῆς τοιοῦτος ἐν ἀτρίπλοισιν ἀκάρθαις
 Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
 Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν

Ὠρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων·
Ἴσθια δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἑρακλῆα μένοντες· ὁ δ', αἶ πόδες ἄγον, ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω Δεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἑρακλέην δ' ἦρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
Οὔνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ·
Πεζὸς δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ,

ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ,

Ειδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Αι. **Χ**αίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα **Θυώνιχον**.

Θτ. **Ἄλλά** τοι αὐτῷ,

Αισχίνα.

Αι. **Ὡς** χρόνιος.

Θτ. **Χρόνιος**· τί δέ τοι τὸ μέλημα;

Αι. **Πράσσομες** οὐχ ὡς **λῶσθα**, **Θυώνιχε**.

Θτ. **Ταῦτ' ἄρα** λεπτὸς,

Χῶ μύσταξ πολλὸς οὖτος ἄρ', **ἀναλέοι** δὲ **κικίνοι**.

Τοιοῦτος πρῶαν τις ἀφίκετο **Πυθαγορικτὰς**,

Ὀχρὸς, **κἄννυπόδατος**· **Ἀθηναῖος** δ' ἔφατ' ἡμεῖς.

Ἦρατο μὰν καὶ **τῆνος** (ἐμῖν **δοκεῖ**) ὁπῶ **ἀλεύρω**.

Αι. **Παῖσδεις** ὧ **γάθ' ἔχων**· ἐμὲ δ' ἄ **χαρίεσσα** **Κυνίσκα**

Ἵβρίσδει· **λασῶ** δὲ **μανεῖς πόκα**, **Ἐριξ** ἀγὰ **μέσσον**.

Θτ. **Τοιοῦτος** μὲν αἰεὶ τὸ, **φίλ' Αἰσχίνα**, **ἄσυχος**, **ὀξύς**,

Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἰπὼν, τί τὸ καιρόν;
 ΑΙ. Ὠργεῖος, κήγῶν, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἰπποδιώκτας
 Ἄπις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομος ὁ στρατιώτας
 Ἐν χώρῳ παρ' ἐμῖν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσῶς,
 Θηλάζοντά τε χοῖροι· ἀνῶξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς
 Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.
 Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἦς πότος ἀδύς.
 Ἦδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχειῖσθαι ἄκρατον,
 Ὀτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὦτινος εἰπεῖν.
 Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομος, ὡς ἐδέδοκτο·
 Ἄ δ' οὐδέν, παρεόντος ἐμεῦ· τιν' ἔχεν με δοκεῖς τοῦν;
 Οὐ φθελῆς; Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν·
 Χ' ἤφθα· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχρον ἄψαις.
 Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ Λάβα τῷ γείτονος υἱός,
 Εὐμάκης, χ' ἄπαλός, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἡμεῖς·
 Τούτῳ τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
 Χ' ἀμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντό ποθ' ἤσυχα οὕτως·
 Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
 Ἦδη δ' οὖν πόσιος τοῖ τέτληρες ἐν βάθει ἡμεῖς,
 Χῶ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχῆς,
 Θεσσαλικὸν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἃ δὲ Κυρίσκα
 Ἐκλαεν ἐξαπίνας ἄδαλερότερον ἢ περὶ ματρὶ
 Παρθένος ἐξαέτις κόλπῳ ἐπιθυμήσασα.
 Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὺ, Θυώνιχε, πύξ ἐπὶ κόρρας
 Ἦλασα, κάλλαν αὐθις· ἀνιρύσασα δὲ πέπλως,
 Ἐξὼ ἀπόχετο θᾶσσον· Ἐμὸν κακὸν, οὐ τοι ἀρέσκω;

- * Ἄλλός τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
 Θάλπει φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ρέοντι.
 Μάστια δ' οἷα τέκνοισιν ὑποροφίοισι χελιδῶν
 " Ἀψορόρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν·
 Ὀκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
 Ἴθῦ δι ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ἧ πόδες ἄγον·
 Αἶνος δὴν λέγεται τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
 Εἶκατι ταίδ', ὀκτὼ ταίδ', ἐγγέα ταίδε, δέκ' ἄλλαι,
 Σάμερον ἐνδέκατος, ποτίθει δύο, καὶ δύο μᾶνες,
 Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων, οὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι.
 Ἄ δὲ Λύκῳ νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῶσται·
 " Ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοὶ,
 Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτη ἐνὶ μοίρα·
 Κ' εἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρπωι·
 Νῦν δέ ποθ' ὡς μῦς, (φαντὶ) Θυόνιχε, γείμεθα πίσσας.
 Χῶ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
 Οὐκ οἶδα· πλὴν Σίμος, ὁ τᾶς Ἐπιχάλκου ἐρασθεῖς,
 Ἐκπλεύσας, ὑγιῆς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἠλικιώτας.
 Πλευσοῦμαι κήγῳ διαπόντιος· οὔτε κάκιστος,
 Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὀμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.
- Θτ. " Ὀφέλε μὰν χωρεῖν κατὰ ροῦν τεὸν ὧν ἐπεθύμεις,
 Λίσχίνα· εἰ δ' οὔτως ἄρα σοι δοκεῖ, ὥστ' ἀποδημεῖν,
 Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.
- Ατ. Τᾶλλα δ' ἀνὴρ ποιός τις;
- Θτ. Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,
 Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον ἀδύς·

Είδῶς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
 Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων,
 Οἷα χρῆ βασιλῆ'. αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
 Αἰσχίνα. ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὤμον ἀρέσκει
 Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακῶς
 Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
 Ἄι τάχος εἰς Αἴγυπτον. Ἄπὸ κροτάφων πελόμεσθα
 Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερῶ ἐς γένυν ἔρπει
 Λευκαίνων ὁ χρόνος. ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν.

ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΑΙ,
ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ,
Ειδύλλιον ιε'.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ,
ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

Γο. **Ε**νδοῖ Πραξινοῖα;

Ετ. Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνω· ἐνδοῖ.

Πρ. Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὄρη δίφρον, Εὐνοῖα, αὐτῆ.
"Εμβαλε καὶ ποτίκρανον.

Ετ. "Εχει κάλλιστα.

Πρ. Καθίζεν.

Γο. "Ω τᾶς ἀδεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὑμῖν ἐσώθην,
Πραξινοῖα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων.

Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·

'Α δ' ὁδὸς ἄτρυτος, τὸ δ' ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς.

Πρ. Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθῶν

'Ιλεὸν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὄμες

'Αλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.

Γο. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, τοιαῦτα, Διώνα,

Τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.

Πρ. Θάρσει, Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν.

Γο. Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πόλιν· καλὸς ἀπφῦς.

Πρ. Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρῶαν (λέγομες πρῶαν δὴν

Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,

Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυσ.

Γο. Χώμὸς ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀρβυρίω, Διοκλείδας.

Ἐπτὰ δραχμῶν κυνάδας γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν,

Πέντε πόκος ἔλαβ' ἔχθες, ἄπαν ρύπος, ἔργον ἔπ' ἔργω.

Ἄλλ' ἴθι, τὼμπέχορον καὶ τὰν περονατρίδα λαξεῦ.

Βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίω,

Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκοίω χρῆμα καλὸν τι

Κοσμηῆν τὰν βασιλίσσαν.

Πρ. Ἐν ὀλβίῳ ὀλβια πάντα.

Ἦν εἶδες, χ' ὦν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.

Γο. Ἐρπῶν ὥρα χ' εἶη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

Πρ. Εἰνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε

Θές· πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδην.

Κινεῦ δὴ, φέρε δᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.

Ἄ δ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πουλὺν ἀπληστε

Ἐγχει ὕδωρ δύστανε· τί μευ τὸ χιτῶνιον ἀρδεῖς;

Παῦσαι· ὀκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα γένιμμαι.

Ἄ κλάξ τὰς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὦδε φέρ' αὐτάν.

Γο. Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπλῦχές ἐμπερόναμα

Τοῦτο πρεπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰσθῶ;

Πρ. Μὴ μνασης, Γοργοῖ· πλεον ἀργυριῷ καθαρῷ μᾶν

Ἡ δύο τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτεθηκα.

Γο. Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τι.

Πρ. Ναί· καλὸν εἶπας.

Τὼμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν Δολίαν· κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον· μορμῶ, δάκνει ἴσπος.

Δάκρυε ὅσσα δέλεις· χολὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.

Ἐρπώμε, Φρυγία, τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα·

Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

Ἦ Δεοὶ, ὅσσοις ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι

Χρῆ τὸ κακὸν; μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι.

Πολλὰ τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται καλὰ ἔργα,

Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν· οὐδεὶς κακοεργὸς

Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιοῖσι,

Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,

Ἀλλάλοις ὀμαλοῖ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.

Ἀδίστᾳ Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ

Ἴσποι τῷ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.

Ὅρθος ἀνέστα ὁ πυρρὸς· ἴδ' ὡς ἄγριος, κυνοθαρσῆς.

Εὐνόα, οὐ φευξῆ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.

Ἦνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

Γο. Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὅπισθεν·

Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

Πρ. Κ' αὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἴσπον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλισσα δεδοίκω

Ἐκ παιδός· σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρέει.

Γο. Ἐξ αὐλάς, ὦ μᾶτερ;

- ΓΡ. Ἐγὼν, ὦ τέκνα.
- Γο. Παρενθεῖν
Εὐμαρές;
- ΓΡ. Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί·
Καλλίστα παίδων, πείρα δὴν πάντα τελεῖται.
- Γο. Χρησμῶς ἀπρεσβῦτις ἀπόχετο Δεσπίξασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥραν.
Θᾶσαι, Πραξινοά, περὶ τὰς Δύρας ὄσσοις ὄμιλος.
- ΠΡ. Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὸ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τὸ πλανηθῆς.
Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες ἀπρίξ· ἔχευ, Εὐνόα, ἀμῶν.
"Ὀμοὶ δειλαία, δίχα μεν τὸ Δερίστριον ἤδη
"Εσχίσται, Γοργοῖ. ποτῶ Διὸς, εἴτι γένοιο
Εὐδαίμων, ὄνθρωπε, φυλάσσεο τὸμπέχονόν μεν.
- ΞΕ. Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.
- ΠΡ. Ἀθρόος ὄχλος.
Ἔθευθ' ὡςτε ἕες.
- ΞΕ. Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.
- ΠΡ. Κ' εἰς ὥρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
"Ἄμμε περιστέλλον· χρηστῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Θλιβέται Εὐνόα ἄμῳ. ἄγ' ὦ δειλὰ, τὸ βιάζευ.
Κάλλιστ'· Ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἴπ' ἀποκλαξας.
- Γο. Πραξινοά, πόταγ' ἔδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· Δεῶν περονάματα φασεῖς.
- ΠΡ. Πότνι Ἀθηναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;

- Ὡς ἔτυμ' ἐστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι·
 Ἐμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὄνθρωπος.
 Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατὰχειται
 Κλισμῶ, πρῶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφον καταβάλλον,
 Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.
 Ξε. Παύσασθ', ὃ δύστανοι, ἀνάγνυτα κωτίλλοισαι.
 Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατυάσδοισαι ἅπαντα.
 Γο. Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος; τί δέ τιν, εἰ κωτίλαι εἰμέες;
 Πασσάμενος, ἐπιτάσσει· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
 Ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμέες ἄνωθεν,
 Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννησιστὶ λαλεῦμες.
 Δωρίσδεν δ' ἔξεσσι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.
 Πρ. Μὴ φυῆ, μελιτῶδες, ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἴη,
 Πλὰν ἐνός· οὐκ ἀλέγω, μὴ μοι κενεὰν ἀπομάξης.
 Γο. Σίγα, Πραξινοῦ. μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀεΐδειν
 Ἄ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῦδρις ἀοιδὸς,
 Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστειυσε.
 Φθεγξεῖται τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.
 Δέσποιν', ἃ Γολγόν τε καὶ Ἰθάλιον ἐφίλασας,
 Αἰπεινὰν τ' Ἐρυκα, χρυσῶ παίζουσ' Ἀφροδίτα,
 Οἶόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάῳ Ἀχέροντος
 Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὀραι.
 Βάρδισται μακάρων Ὀραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
 Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεὶ τι φοροῖσαι.
 Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν
 Ἀνθρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερονίκαν,

Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποσπάξασα γυναικός·
 Τιν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναε,
 Ἄ Βερονικεῖα θυγατηρ, Ἑλένα εἰκυῖα,
 Ἄρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
 Πὰρ μὲν οἱ ἴωρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 Παρ δ' ἀπαλοὶ κᾶπτοι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
 Ἄργυρείοις, Συρίῳ δὲ μύρω χρύσει ἄλαβαστρα,
 Εἶδατά τ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ ποιέονται,
 Ἄνθεα μίσοιοσαι λευκῷ παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρω,
 Ὅσά τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ.
 Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἐρωπετὰ τᾶδε πάρεστι·
 Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βριθοῦσαι ἀνήθῳ
 Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπῶτῶνται Ἐρωτες,
 Οἴοι ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
 Πῶτῶνται, πτερύγων πειρόμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
 Ὡ ἔβενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
 Αἰετὸν, οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες.
 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακότεροι ὑπνω,
 Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
 Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὀροδόπαχος Ἄδωνις,
 Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
 Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ', ἐτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρᾶ.
 Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
 Ἄθθεν δ' ἄμεις νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἐξω
 Οἴσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πλύοντα,

Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
 Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς.

"Ἐρπεις, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα,
 Ἥμιθέων, ὡς φαντὶ, μονώτατος. οὐτ' Ἀγαμέμνων
 Τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυστόμιος ἦρωσ,
 Οὔθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτερος εἵκατι παίδων,
 Οὐ Πατροκλῆς, ἢ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,
 Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 Οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
 Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.

Καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ ὄκκ' ἀφίκη, φίλος ἠξέεις.

Γο. Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον, ἂ Δήλεια

Ὀλβία· ὅσσα ἴσασι πανολβία, ὡς γλυκύφωνος.

Ὦρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας,

Χὼ ἄνῃρ ὄξος ἄγαν· πεινᾶντί γε μηδέποτ' ἔνθης.

Χαῖρε, Ἀδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ,

Ειδύλλιον ις'.

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς.
Ἕμνεῖν ἀθανάτους, Ἕμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι.
Ἄμμες δὲ βροτοὶ οἶδε, βροτοὺς βροτοὶ ἀείδωμεν.
Τίς γὰρ τῶν ὀπώσοι γλαυκὰν ναιούσιν ὑπ' ἀῶ,
Ἡμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἶκῳ
Ἀσπασίως, οὐδ' αὔθις ἀδωρήτους ἀποπεμψεῖ;
Αἰ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἶκαδ' ἴασι.
Πολλὰ με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίην ὁδὸν ἤνθον.
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλοῦ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
Ἐνθ' αὖθις σφίσις ἔδρη, ἐπὰν ἀπρακτοὶ ἴκωντι.
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ οἶδ'. οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς

Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων·
 Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπῳ χειῖρας ἔχων, πόθεν οἴσεται ἀθρεῖ
 Ἄργυρον· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·
 Ἄλλ' εὐθύς μυθεῖται, Ἄπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα·
 Αὐτῷ μοι τί γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν αἰοιδούς·
 Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; Ἄλις πάντεσσιν Ὀμηρος·
 Οὗτος αἰοιδῶν λῶστος, ὅς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν·
 Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρῖος ἔνδοθι χρυσὸς
 Κείμενος; οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
 Ἄλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ καὶ τινὶ δοῦναι αἰοιδῶν·
 Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
 Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν·
 Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
 Μειλιξάντ' ἀποπέμψαι, ἐπὶ ἄν ἐθέλωντι νέεσθαι·
 Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
 Ὄφρα καὶ εἰν αἶδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης,
 Μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
 Ὡσεὶ τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χειῖρας,
 Δεινὰν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτῆμονα κλαίων·
 Πολλοὶ ἐν Ἀντίοχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
 Ἀρμαλιῆν ἔμμηγον ἐμετρήσαντο πενέσσαι·
 Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
 Μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
 Μυρία δ' ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον
 Ποιμένες ἐκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
 Ἄλλ' οὐ σφιν τῶν ἡδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν

Θυμὸν ἐς εὐρείαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος,
 Ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τήνα λιπόντες,
 Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
 Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κηϊὸς αἰόλα φωνέων
 Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι δῆκ' ὀνομαστοῦς
 Ὀπλοτέροις. τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἴπποι,
 Οἱ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
 Τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτὲ, τίς κομόωντας
 Πριαμίδας, ἢ Δῆλυν ἀπὸ χροιάς Κύννον ἔγνω,
 Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὑμνησαν ἀοιδοί;
 Οὐδ' Ὀδυσσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθείς
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, αἶδαν τ' εἰς ἔσχατον ἔλθων
 Ζῶος, καὶ σπήλυγμα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
 Δηναῖον κλέος ἔσχεν. Ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
 Εὐμαιος, καὶ βουσι Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
 Ἔργον ἔχων, αὐτὸς τε περίσπλαγχνος Λαέρτης,
 Εἰ μὴ σφᾶς ὄνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
 Χρήματα δὲ ζῶοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
 Ἄλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
 Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἀλὸς ὠθεῖ,
 Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοιδεῖ πλίνθον,
 Καὶ φιλοκερδεῖη βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
 Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἶη
 Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἕμερος αὐτόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλοίητα

Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν .
 Δίζημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
 Σὺν Μοίσαις· χαλεπῶν γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν
 Μουσάων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος .
 Οὐπὼ μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς , οὐδ' ἐνιαυτούς·
 Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἄρματος ἵπποι .
 Ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμοῦ κεχρήσεται ἀοιδοῦ ,
 Ἐξείας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσον μέγας , ἢ βαρὺς Αἴας
 Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος , ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου·
 Ἦδη νῦν Φοίνικες , ὑπ' ἡελίῳ δύνοντι
 Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν , ἐρρίγασιν·
 Ἦδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα ,
 Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτεῖνοισιν·
 Ἐν δ' αὐτοῖς Ἰέρων , προτέροις ἴσος ἠρώεσσι ,
 Ζώννυται , ἰππεῖαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι .
 Αἰ γὰρ , Ζεῦ κύδιστε πάτερ , καὶ πότνι Ἀθάνα ,
 Κούρη θ' ἄ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
 Εἴλαχας μέγα ἄστυ , παρ' ἕδασι Λυσιμελείας ,
 Ἐχθροὺς ἐκ νάσσιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
 Σαρδόνιον κάτα κῦμα , φίλων μόρον ἀγλελέοντας
 Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν , ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
 Ἄστυα δὲ προτέροισι πάλιν ναίοντο πολίταις ,
 Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωθήσαντο κατ' ἄκρας .
 Ἄγρους δ' ἐργάζονται τεθαλότας· αἱ τ' ἀνάριθμοι
 Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
 Ἄμπεδιον βλήχονται , βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὐλιν

Ἐρχόμεναι σκιωναῖον ἐπισπεύδοιεν ὀδίταν·
 Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἀνίκα τέτλιξ
 Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
 Ἄχεϊ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὄπλ' ἀράχλαι
 Λεωτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μῆδ' ὄνομ' εἶη.
 Ὑψηλὸν δ' Ἰέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
 Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὄπη πλατὺ τείχος
 Ἀσφάλτῳ δῆσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
 Εἷς μὲν ἐγὼ· πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
 Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὴν Ἀρέθοισαν
 Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἰέρωνα.
 ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες Δεαί, αἱ Μινύειον
 Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις,
 Ἄκλητος μὲν ἐγὼ μίμνοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
 Θαρσῆσας Μοίσαισι σὺν ἀμετέρησιν ἰκοίμαν,
 Καλλείψω δ' οὐδ' ἔμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
 Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; αἰεὶ Χαρίτεσσιν ἄμ' εἶην.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ
ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ,
Ειδύλλιον ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε, Μοῖσαι,
Ἄθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ἄδωμες ἀοιδαῖς·
Ἄνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσης· ὃ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἦρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἀμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπεῖν,
Ἕμνησαιμ'. ὕμνοι δὲ, καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὕλητόμος ἐνθῶν,
Παπταίνει παρεόντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργω.
Τί πρῶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ παραμυρία εἰπῆν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλῆων,
Ἐκ πατέρων· οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο

Βουλὰν, ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἴός τε νοῆσαι,
 Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
 Ἄθανάτοις, καὶ οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
 Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
 Ἐδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομήτας.
 Ἄντια δ' Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταυροφόνοιο
 Ἰδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
 Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανόδαισι,
 Χαίρων νίωνων περιώσιον νίωνοῖσιν·
 Ὅτι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας.
 Ἄθνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες·
 Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερός Ἡρακλείδας.
 Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
 Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
 Νέκταρος εὐόδοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
 Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιον τε φαρέτραν,
 Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
 Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἦβας
 Ὅπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς υἱόν.
 Οἷα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα
 Ἔπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι·
 Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα
 Κόλπον ἐς εὐώδη ραδιτὰς ἐπεμάξατο χεῖρας·
 Τῷ, οὐπω τινὰ φαντὶ ἀδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
 Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἔην ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
 Ἥ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλεον· ὧδέ κε παισὶ

Θαρσήςσας σφετέροισιν ἐπιτρέψει οἶκον ἅπαντα,
 Ὅσπότε κεν φιλέων βαίνει λέχος ἐς φιλεόισας.
 Ἄστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν·
 Ῥηίδιαι δὲ γοαί· τέκνα δ' οὔποτ' εἰκότα πατρί.
 Κάλλει ἀριστεύοισα Θεάων πότν' Ἀφροδίτα,
 Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἔνεκεν Βερενίκα
 Εὐειδῆς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
 Ἄλλά μιν ἀρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθεῖν
 Κυάνεον, καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
 Ἐς ναὸν κατέθηκας, εἶς δ' ἀπεδάσασο τιμᾶς.
 Πᾶσιν δ' ἥπιος ἦδε βροτοῖς, μαλακοὺς μὲν ἔρωτας
 Προσπνεῖει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
 Ἀργεῖα κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
 Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
 Ἄλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα
 Αἰακίδα Πηληϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
 Αἰχμητᾶ Πτολεμαίῳ ἀρίζηλος Βερενίκα·
 Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἔοντα.
 Δεξαμένα παρὰ ματρὸς, ὅτε πράταν ἴδες ἁῶ.
 Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,
 Ἄντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
 Ἡ δέ οἱ εὐμενέουσα παρίστατο, καδδ' ἄρα πάντων
 Νωδυρίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ πατρὶ εἰκῶς·
 Παῖς ἀγαπατὸς ἔγεντο· Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα
 Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφος χεῖρεσσι φίλησιν·
 Ὅλβιε κῶρε γένοιο, τίσις δέ με τόσσον ὅσον περ

Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τρίοπος καταθείο κολώναν,
 Ἴσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἔσγυς εἰούσιν,
 Ἴσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
 Ὡς ἄρα νᾶσος εἶπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
 Ἐς τρεῖς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις·
 Ζηνός που τόδε σῆμα. Διὶ Κρονίῳνι μέληται
 Αἰδοίου βασιλῆος· ὁ δ' ἔξοχος ὄν κε φιλασεῖ
 Γεινόμενον ταπρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ,
 Πολλᾶς δὲ κρατέει γαίης, πολλᾶς δὲ θαλάσσης·
 Μυρίαὶ ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν·
 Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρω·
 Ἄλλ' οὔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
 Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βόλακα θρύπτει.
 Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
 Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηται,
 Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
 Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς·
 Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
 Καὶ μὲν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀράβιας δὲ,
 Καὶ Συρίας, Λιβύης τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπῶν·
 Παμφυλίῳσι τε πᾶσι, καὶ αἰχμηταῖς Κιλικέσσι
 Σημαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι,
 Καὶ νᾶσοις Κυκλάδεσσι· ἐπεὶ οἱ νᾶες ἄριστοι
 Πόντον ἐπιπλόοντι· θαλάσσα δὲ πᾶσα, καὶ αἴα,
 Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ·

Πολλοὶ δ' ἴσπῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
 Χαλκῶ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.
 Ὅλβω μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας·
 Τόσσον ἔσ' ἄμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
 Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἔκηλοι.
 Οὐ γάρ τις δῆϊων πολυκῆτεα Νεῖλον ἔπειμῶς,
 Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοᾶν ἐσλάσατο κόμαις·
 Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε Δοᾶς ἐξάλατο ναὸς,
 Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουαὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίησιν.
 Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
 Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
 ὦ. ἐπὶ πάγχυ μέλει πατρῷα πάντα φυλάσσειν,
 Οἷ' ἀγαθῶ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
 Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσός,
 Μυρμάκων ἄτε πλοῦτος αἰεὶ κέχυται μογεόντων·
 Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
 Αἰεὶ ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
 Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
 Πολλὸν δὲ πολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
 Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροῦς κατ' ἀγῶνας
 Ἰκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι αἰοιδᾶν,
 ὦ. οὐ δωτίαν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
 Μουσάων δ' ὑποφῆται αἰείδοντι Πτολεμαῖον
 Ἄντ' εὐεργεσίης· τί δὲ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἶη
 Ὅλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
 Τοῦτο καὶ Ἀτρεΐδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα

Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἐλόντες,
 Ἄερι πᾶ κεκρύπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
 Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι Δερμὰ κοίη,
 Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.
 Μητρὶ φίλα καὶ πατρὶ Δυώδεας εἶσατο νηώς·
 Ἐν δ' αὐτοὺς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
 Ἰδρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγούς.
 Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει
 Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
 Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείω
 Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλειτ' ἀγοστῷ,
 Ἐκ θυμοῦ στέργουσα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
 Ὡδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
 Οὓς τέκετο κρείουσα Ῥέα βασιλῆας ὀλύμπου·
 Ἐν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ,
 Χεῖρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἴρις.
 Χαῖρ' ὄναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων
 Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
 Φθέγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετὴν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ,

Ειδύλλιον ιη΄.

Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτα, ξανθότριχι παρ Μενελάω,
Παρθενικαὶ δάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπῳ θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα τὰ πρῶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακωνῶν,
Ἄνικα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατῶν,
Μνασθήσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
"Αειδὸν δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλέκτοισι, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρόιζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἥ ῥά τις ἐσσι λῖαν βαρυγούνατος; ἢ ῥα φίλυπνος;
Ἥ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευσ;
Εὐδὲν μὲν χρῆζοντα, καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τὺ,
Παῖδα δ' ἔῃν σὺν παισὶ φιλοσόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. ἐπεὶ καὶ ἔναν, καὶ ἐς ἀῶ,

Κεῖς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἦδε.
 "Ολβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπλερεν ἐρχομένῳ τοι
 Ἐς Σπάρταν, ὅποι ἄλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
 Μοῦνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἐξεῖς.
 Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἔχετο χλαῖναν,
 Οἷα Ἀχαιιάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
 Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ μητέρι τίκλειν ὁμοῖον.
 Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμος αὐτός,
 Χρिसαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
 Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, Δῆλυς νεολαία.
 Τὰν οὐδ' ἂν τις ἀμωμος, ἐπεὶ χ' Ἐλένα παρισωθῆ.
 Ἄως ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
 Πότνια νύξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος.
 Ὅδε καὶ ἄ χρυσεὰ Ἐλένα διέφαίνετ' ἐν ἡμῖν,
 Πειρή, μεγάλη, ἄτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρα,
 Ἦ κάπτω κυπάρισσος, ἧ ἄρματι Θεσσαλὸς ἴππος.
 Ὅδε καὶ ἄ ροδόχρως Ἐλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
 Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεταί ἔργα τοιαῦτα,
 Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἰσθῶ
 Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων.
 Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τίς ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
 Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
 Ὅς Ἐλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἴμεροι ἐντί.
 Ὅ καλὰ, ὧ χαρίεσσα κόρη, τὸ μὲν οἰκέτις ἦδη.
 Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
 Ἐρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἀδὺ πνέοντας.

Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμένοι, ὡς γαλαθῆναι
 Ἄρνες γειναμένης οἴος μαστὸν ποθέοισαι·

Πρᾶταί τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ ἀΰξομένοιο
 Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·

Πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὀλπίδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
 Λαζόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον.
 Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριῶν τις
 Ἄγγροίη) Δωριστὶ, Σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.

Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
 Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος ὕμιν
 Εὐτεκνίην· Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἴσον ἔρασθαι,
 Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
 Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.
 Εὐδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες,
 Καὶ πόθον· ἔγρεσθε δὲ πρὸς ἁῶ· μή τι λάθησθε.
 Νεύμεθα κάμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρᾶτος ἀοιδὸς
 Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὐτριχα δειρήν.
 Ὑμᾶν ὦ ὑμέναιε, γάμφ' ἐπι τῷδε χαρείης.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ,

Ειδύλλιον ιθ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο. τᾶ δ' Ἀφροδίτα
Δεῖξεν τὰν ὀδύνην, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χά μάτηρ γελάσασα, Τὸ δ' οὐκ ἴσος ἐσσι μελίσσαις;
Χὼ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα ποιεῖς;

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ,

Ειδύλλιον κ'.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε Δέλοντά μιν ἀδὺ φιλαῖσαι·

Καί μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν, "Ἐρρ' ἀπ' ἐμεῖο·

Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα

Ἄγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χεῖλεα θλίβειν·

Μῆ τύ γέ μευ κύσης τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις·

Οἷα βλέπεις, ὅπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παῖσδεις·

Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·

Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἀδέα χαίταν·

Χεῖλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·

Καὶ κακὸν ἐξόσδεις· ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς·

Τοιάδε μυθίζοισα, τρὶς εἰς ἐὼν ἔπτυσσε κόλπον,

Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὸ πόδε συννεχὲς εἶδεν,

Χεῖλεσι μυθίζοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·

Καὶ πολὺ τᾶ μορφᾶ δηλύνετο, καὶ τι σεσαρὸς

Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔξεσεν αἷμα,
 Καὶ χροὰ φοινίχθην ὑπὸ τῶλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσα.
 Χά μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν,
 Ὅτ' ἴ με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.

Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
 Ἄρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
 Καὶ γὰρ ἐμοὶ τοπάροιθεν ἐπᾶνθ' εὖν ἀδύ τι κάλλος
 Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμᾶν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
 Χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίνας·
 Ὅμματά μοι δ' ἄρ' ἔην χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
 Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
 Ἐρρέε μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
 Ἄδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσδω,
 Κῆν αὐλῶ λαλέω, κῆν δόνακι, κῆν πλαγιαύλω.
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὄρεα φαντὶ γυναιῖκες,
 Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἀστυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν.
 Ἄλλ' ὅτι βοκόλος ἐμμί, παρέδραμε. κ' οὔ ποτ' ἀκούει
 Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγχεσι πόρτιν ἐλαύνει·
 Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτα,
 Καὶ Φρυγίης ἐνόμεισεν ἐν ὄρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
 Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βοκόλος; ὅντε Σελάνα
 Βουκολέοντα φίλασεν· ἀπ' οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
 Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδί κάθειυδε.
 Καὶ τὸ Ῥέα κλαίεις τὸν βοκόλον· οὐχὶ δὲ καὶ τὸ,

ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
Εὐρίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἄ Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος, ἅτε Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ σὺ Κύπρι τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέεις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδεις.

ΑΛΙΕΙΣ,
Ειδύλλιον κα'.

Ἄπενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὐδειν
Ἄνδράσιν ἐργατίταισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον τυκτός τις ἐπιψεύσῃσι τὸν ὕπνον,
Λιφνίδιον Δορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὔρον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τ' ἄγκιστρα, τὰ φυκίοντά τε λῆδα,
Ἵρμειαὶ, κέρτοι, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
Νέρθεν τὰς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἴματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.

Οὐδείς δ' ἐν μέσσω γείτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτὴν
 Θλιβομένην καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
 Οὐπὼ τὸν μέσατον δρόμον ἄννευ ἄρμα Σελάνας,
 Τοὺς δ' ἄλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
 Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.

ΛΣ. Ψεύδονται, φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
 Τῷ θέρει μινύθειν, ὅτε τᾶμαλα μακρὰ φέρει Ζεὺς·
 Ἦδη μυρὶ' ἐσεῖδον ὄνειρατα, κοῦδέπῳ ἀώς.

Μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.

ΕΤ. Ἀσφαλίων, μέμφη τὸ καλὸν θέρει. οὐ γὰρ ὁ καιρὸς
 Ἄυτομάτως παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
 Ἄφροντις κόπλοισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖτιν.

ΛΣ. Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
 Οὐ σε θέλῳ τὸ μῶ φαντάσματος ἤμεν ἄμοιρον·
 Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τῶν εἰρατα πάντα μερίζεν.
 Οὐ γὰρ νικαξῆ κατὰ τὸν νόον. οὗτος ἄριστος
 Ἔστιν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.
 Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι. τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
 Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθέυδων
 Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ.
 Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν.

ΕΤ. Λέγε μοι ποτὲ νυκτὸς

Ὅψιν, πάντα τεῶ δὲ λέγων μῆνυσον ἑταίρω.

ΛΣ. Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰγαλίοισι πόνοισιν,
 (Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ᾠρα·
 Εἰ μέμνη, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ') εἶδον ἑμαυτὸν

Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεζόμενος δὲ δόκευον
 Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
 Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὑπνοῖς
 Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κήγῶν.
 Χῶ μὲν τὰγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἶμα·
 Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τοῦ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
 Τὸ χέρε τεινόμενος, περὶ κνώδαλον εὖρον ἀγῶνα,
 Πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφανροτέροισι σιδάροις.
 Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τραύματος, ἄρ' ἔμὲ νύξεις;
 Καὶ νύξη χαλεπῶς· καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 Ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσειον ἰχθὺν,
 Παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον· εἶχε δὲ δεῖμα
 Μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,
 Ἦ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.
 Ἦρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τῶγκίστρῳ ἀπέλυσα,
 Μή ποτε τῷ σλόματος τὰγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 Καὶ τὸν μὲν πεισθῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπειροιο·
 Ὡμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θείναι,
 Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
 Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὸ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 Τὰν γνώμαν· ὄρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.
 Εἴ. Καὶ σὺ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
 Χρύσειον εἶδες ἢ εὖρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
 Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσων τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
 Ἐλπίς τῶν ὑπῶν ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθὺν·
 Μὴ σὺ θάνης λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ,

Ειδύλλιον κβ'.

Ἵ
μνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχῳ Διὸς υἱῷ,
Κάστωρα καὶ φοβερόν Πολυδεύκεα πύξ ἐρεθίζεν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις βοέοισιν ἰμᾶσιν.
Ἵμνέομες καὶ δις καὶ τὸ τρίτον ἄρσενά τέκνα
Κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δὺ' ἀδελφούς,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων,
Ἰππων δ' αἵματόεντα ταρασσομένων καθ' ὄμιλον,
Ναῶν δ' αἶ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
Ἄστρο βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις·
Οἱ δὲ σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ἦε καὶ ἐκ πρόραθεν, ἥ ὄπῳα θυμὸς ἐκάστου,
Εἰς κοίλαν ἔρριψαν, ἀγέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἰστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῆ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,

Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις .
 Ἄλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νῆας
 Αὐτοῖσιν ναύταισιν οἰομένοις θανέεσθαι .
 Αἴψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι , λιπαρὰ δὲ γαλάνα
 Ἀμπέλαγος · νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι ·
 Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν , ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμανρῆ
 Φάττη , σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα .
 Ὡ ἄμφω θνατοῖσι βοηθοί , ὦ φίλοι ἄμφω ,
 Ἴππηες , κιθαρῖται , ἀεθλητῆρες , ἀοιδοί ·
 Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' αἰεΐειν ;
 Ἀμφοτέρους ὑμνέων , Πολυδεύκεα πρῶτον αἰείσω .
 Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἔν ξυτιούσας
 Ἀργῶ , καὶ νιφόντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου ,
 Βέβρυκας εἰσαφίκανε , θεῶν φίλα τέκνα φέροισα ·
 Ἐνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἔξ
 Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός .
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθύν , καὶ ὑπήνεμον ἀκτῆν ,
 Εὐνάς τ' ἐστόρνυντο , πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων .
 Κάστωρ δ' αἰολόπαλος ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης ,
 Ἀμφω ἐρημάζεσκον , ἀποπλαγχθέντες ἐταίρων .
 Παντοίην δ' ἐν ὄρει θεύμενοι ἄγριον ὕλην ,
 Εὐρον ἀένναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
 Ὑδατι πεπληθυῖαν ἀκηρατῶ · αἱ δ' ὑπένερθεν
 Ἄλλαι χρυσάλλῳ ἢ δ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
 Ἐκ βυθοῦ . ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι ,
 Λευκαί τε , πλάτανοί τε , καὶ ἀκρόκομοι κυτάρισσοι ,

"Ανθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
 "Οσοῦ ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἄν λειμῶνας.
 "Ἐνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
 Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος οὐατα πυγμαῖς·
 Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
 Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός·
 Ἐν δὲ μύες στερειοῖσι βραχίουσιν ἄκρον ὑπ' ὤμων
 "Ἐστιασαν, ἠῦτε πέτροι ὀλοοῖτροχοι, οὔς τε κυλίνδων
 Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.
 Αὐτὰρ ὑπὲρ νῶτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
 "Ἀκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης·

- Πο. Χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσί· τίνες βροτοὶ ὦν ὄδε χῶρος;
 Αμ. Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἀνδρας ὀρῶ τοὺς μήποτ' ὄπωπα;
 Πο. Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.
 Αμ. Θαρσέω· κούκ ἐκ σοῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.
 Πο. "Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἢ ὑπερόπτης.
 Αμ. Τοιόσδ' οἶος ὀρᾶς· τῆς σῆς γέ μεν οὐκ ἐπιβαίνω.
 Πο. "Ἐλθοις, καὶ ξενίων γε τυχῶν, πάλιν οἴκαδ' ἰκάνοις.
 Αμ. Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἐτοίμῳ.
 Πο. Δαιμόνι', οὐδ' ἄν τοῦ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;
 Αμ. Γνώσεαι, εἴ σου δίψος ἀνειμένα χεῖλεα τέρσει.
 Πο. "Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθός, ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;
 Αμ. Εἷς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ κατὰστὰς
 Πυγμαχός, ἢ καὶ ποσοὶ δένων σκέλος· ὄμματα δ' ὀρθὰ
 Πύξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.

- Πο. Τίς γὰρ ὄτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας;
- Αμ. Ἐγγὺς ὀράς· οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκλης.
- Πο. Ἦ καὶ ἄεθλον ἐτοῖμον ἐφ' ᾧ δηρισσόμεθ' ἄμφω;
- Αμ. Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω.
- Πο. Ὅρνιχων φοινικολόφων τοιοῖδε κυδοιμοί.
- Αμ. Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἶτε λέουσι
 Γεινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλω.
 Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοῖλον.
 Οἱ δὲ Δοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστῳ,
 Κόχλω φυσαθέντος, αἰὲ Βέβρυκες κομόωντες.
 Ὡς δ' αὐτῶς ἦρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
 Μαγνήσεως ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαΐ Κάστῳ.
 Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοεῖαις
 Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας,
 Ἔς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
 Ἐνθα πολὺς σφίσι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
 Ὅσῳπότερος κατὰ νῶτα λάβη φάος ἡλίοιο.
 Ἄλλ' ἰδρὶν μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ᾧ Πολύδευκες·
 Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον·
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἔειπε πρόσω
 Χερσὶ τιτυσκόμενος· τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον
 Τυγδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρὶν,
 Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκῶς
 Ἔς γαίαν· Βέβρυκες δ' ἐπαύτεον· ἐκ δ' ἐτέρωθεν
 Ἦρωες κρατερόν Πολυδευκεα Σαρσύεσκον,
 Δειδιότες μὴ πῶς μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε

Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνὴρ.

"Ἦτοι ὄγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
Ἄμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδὶς· ἔσχεθε δ' ὄρμηϊς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.

"Ἔσθη δὲ πληγαῖς μεθύων· ἐκ δ' ἔπλυσεν αἷμα
Φοῖνιον. οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
Ὡς ἴδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε,
Ὅμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστεινῶτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἀναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνύς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὑπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμῆν,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον, αὐτὰρ ὃ πλαγεῖς,
Ἵππιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.

"Ἐνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένητ' ὀρθωθέντος·
Ἄλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
Ἄλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Λυχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' αἰ μὲν ἰδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
Αἰψ' ὀλίγος γένητ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μᾶσσονα γυῖα
Ἄπτόμενος φορέεσκε πόνου, καὶ χροίῃ ἀμείνων.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
Εἶπε θεά· σὺ γὰρ οἶσθα. ἐγὼ δ' ἐτέρων ὑποφήτης
Φθιέξομαι ὡς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτῇ.

"Ἦ τοι ὄγε ῥέξαι τὶ λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιῆν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,

Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθεῖς· ἑτέρα δ' ἐπιβαίνων,
 Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
 Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
 Ἄλλ' ὄγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· σιβαρᾶ δ' ἄρα χειρὶ
 Πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμφ·
 Ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα Δωῶς κροτάφιοιο χανόντος.
 Λαιῆ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες.
 Αἰεὶ δ' ὀξύτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον,
 Μέχρι συνηλοῖησε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
 Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
 Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
 Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
 Ὡ πύκτα Πολύδευκες· ὁμοσσε δέ τοι μέγαν ὄρκον,
 Ὅν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
 Μή ποτ' ἔτι ξείνοισιν ἐκὼν ἀνηρὸς ἔσεσθαι.
 Καὶ σὺ μὲν ἔμνησαί μοι ἀναξ. Σὲ δὲ, Κάστορ, αἰεῖσω
 Τυνδαρίδα, ταχύπῳλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.
 Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δῦω φερέτην Διὸς υἱὸν
 Δοιάς Λευκίπποιο κόρας· δοιὸν δ' ἄρα τώγε
 Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὸν υἱὸν Ἀφαρῆος,
 Γαμβρὸν μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
 Ἄλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος,
 Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
 Ἐγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
 Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὸν ἐκ κόρυθος μέγ' αὐσας·
 Δαιμόνιοι τί μάχης ἰμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις

Ἄλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι,
 Ἡμῖν τοι Λεύκιππος εἰς ἔδνωσε Δύγατρας
 Τάσδε πολὺ προτέροις· ἀμῖν γάμος οὗτος ἐν ὄρκῳ.
 Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
 Βουσὶ, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
 Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
 Ἡ μὰν πολλάκις ὕμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν,
 Αὐτὸς ἐγὼ τὰδ' εἶπα, καὶ οὐ πολὺμυθος ἐὼν περ.
 Οὐχ οὕτω φίλοι ἄνδρες ἀριστήεσσιν ἔοικε
 Μνηστρεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφῖοι ἤδη ἐτοῖμοι.
 Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἰσπηλάτος Ἴλις,
 Ἀρκαδία τ' εὐμαλος, Ἀχαιῶν τε πολίεθρα,
 Μεσσήνια τε καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφίς ἀκτά,
 Ἐνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
 Μυρίαί, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο·
 Τάων εὐμαρὲς ὕμιν ὀπυίειν ἄς κ' ἐθέλητε·
 Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλονται γε πενθεροὶ εἶναι·
 Ὑμεῖς δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἠρώεσσι,
 Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
 Ἀλλὰ, φίλοι, τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
 Νῶϊ γάμον· σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζόμεθα πάντες.
 Ἴσχυον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ἔχετο κῦμα
 Πνοιὴ ἔχουσι· ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἔσπετο μύθοις.
 Σφῶν γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἐσλόν.
 Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρῆ

Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι,
 Ἴδας μὲν καὶ ὀμαιομος ἐμὸς κρατερός Πολυδεύκης
 Χεῖρας ἐρώησουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης·
 Νῶϊ δ' ἐγὼ Κάστωρ τε, διακρινώμεθ' Ἀρηϊ,
 Ὀπλοτέρω γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
 Ἀμετέροις λείπωμεν· ἄλις νέκυς ἐξ ἐνὸς οἴκου
 Εἷς· ἀτὰρ ὄλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἐταίρους,
 Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
 Τάσδ'· ὀλίγω τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.

Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἐμελλε θεὸς μεταμῶνια δῆσειν.
 Τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὄμων τεύχε' ἔθεντο,
 Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς,
 Σείων καρτερόν ἐγχος ὑπ' ἀσπίδος ἀντυγα πρᾶταν·
 Ὡς δ' αὐτὸς Κάστωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκμᾶς
 Καρτερός· ἀμφοτέροις δὲ λόφον ἐπένευον ἔθειραι.
 Ἐγχεσι μὲν πρᾶτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
 Ἀλλάλων εἴπου τὶ χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
 Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα.
 Τὸ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένῳ, φόνον αὐτις
 Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' οὐ γίνεται ἐρωή.
 Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἰσπώκομον τρυφάλειαν
 Κάστωρ, πολλὰ δ' ἐνυξεν ἀκριβῆς ὀμμασι Λυγκεὺς
 Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
 Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
 Φάσγαγον ὄξυ φέροντος ὑπεξαναβάς ποδὶ Κάστωρ

Σχαιῶ. ὁ δὲ, πλαγείς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγειν
 Ὀρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, τόθι καρτερὸς Ἴδας
 Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
 Ἄλλὰ μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὥσε διαπρὸ
 Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω
 Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν. ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκῶς
 Λυγκεὺς, κάδδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
 Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἐστίῃ εἶδε πατρώῃ
 Παίδων Λαοκόοσσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
 Ἥ γὰρ ὄγε στάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν
 Τύμβω ἀναρρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
 Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα.
 Ἄλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
 Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῶ.
 Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐπ' ἐλαφρῶ.
 Αὐτοὶ τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέος ὕμνοις
 Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμπετε. φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
 Τυνδαρίδαις, Ἑλένα τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
 Ἴλιον οἷ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
 Ὑμῖν κῦδος ἄνακτες ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
 Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον αὐτῆς·
 Ὑμῖν αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν μειλίγματα μουσῶν,
 Οἳ αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
 Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ,

Ειδύλλιον κγ'.

Ἄνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβου,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἐν ἄμερον εἶχε,
Κοῦκ ἤδη τὸν Ἔρωτα τίς ἦν θεός, ἠλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
Πάντα δὲ κἄν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρῆς.
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρνυμα
Χεῖλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ροδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
Οἷα δὲ θεὸς ὑλαῖος ὑποσπτεύησι κυναγῶς,
Οὔτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
Χεῖλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν,
Τᾶ δὲ χολᾶ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο. φεῦγε δ' ἀπὸ χρῶς,
Ἵβρον τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ οὔτως

Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐρασῆας·
 Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας,
 Ἄλλ' ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
 Καὶ κύσε τὰν φλιάν· οὕτω δ' ἀνεείκατο φωνάν·
 " Ἀγριε παῖ καὶ στυγνὲ, κακᾶς ἀνάβρεμμα λεαίνας,
 Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦλθον
 Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
 Κῶρε, δέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω
 Ἔνθα τὺ μευ κατέκρινας, ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπῶν,
 Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λάθος·
 Ἄλλὰ καὶ ἦν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
 Οὐδέ κε τῶς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον· ἄρτι δὲ χαίρειν
 Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον·
 Καὶ τὸ ρόδον καλὸν ἐστὶ, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
 Καὶ τὸ ἴον καλὸν ἐστὶν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾶ·
 Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται ἀνίκα πίπτῃ·
 Ἄ δὲ χιών, λευκὰ, καὶ τάκεται ἀνίκα παχθῆ·
 Καὶ κάλλος καλὸν ἐστὶ τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῆ·
 Ἦξει καιρὸς ἐκεῖνος ὅπῃ ἀνίκα καὶ τὸ φιλάσεις,
 Ἄνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος, ἀλμυρὰ κλαύσεις·
 Ἄλλὰ τὸ παῖ κᾶν τοῦτο πανύστατον ἀδύ τι ρέξον·
 Ὅσπότεν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
 Τοῖσι τεοῖσιν ἴδης, τὸν τλάμονα μὴ με παρένθης·
 Στᾶθι δὲ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
 Λῦσον τᾶς σχοίνω με· καὶ ἀμφίθεες ἐκ ρεθέων σῶν
 Εἶματα, καὶ κρύψον με· τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·

Κἄν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χεῖλεα . μή με φοβαθῆς .
 Οὐ δύναμαι ζῆν , εἶγε διαλλάξας με φιλάσεις .
 Χῶμα δέ μοι κοίλανον , ὃ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα .
 Κἄν ἀπίκη , τόδε μοι τρίς ἐπάυσον , ὦ φίλε , κείσαι .
 Ἦν δέ γε λῆς , καὶ τοῦτο , Καλὸς δέ μοι ὦλεθ' ἑταῖρος .
 Γράψον καὶ τόδε γράμμα , τό σοι στίχοισι χαράξω .
 Τοῦτον Ἔρωσ ἐκτεῖνεν , ὁδοιπόρε· μὴ παροδεύσης ,
 Ἄλλὰ σῆς τόδε λέξον , Ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον .
 Ὡδ' εἰπὼν λίθον εἶλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
 Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον , ἦπτεν ἀπ' αὐτῶν
 Τὰν λεπτὰν σχοινίδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ ,
 Τὰν ἔδραν δ' ἐκύλισσεν ὑπὲκ ποδῶς , ἠδ' ἐκρεμάσθη
 Νεκρός . Ὁ δ' αὐτ' ὦϊξε Δύρας , καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
 Ἀυλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐτυλίχθη
 Τὰν ψυχὰν , οὐ κλαῦσε νέον φόνον , ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
 Εἶματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά· βαῖνε δ' ἐπ' ἄθλον
 Γυμνασῶν , καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν .
 Καὶ ποτὶ τὸν Δεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
 Ἰοῖατ' ἀπὸ κρηπίδος Ἔρωσ , ὑδάτων ἐφύπερθεν .
 Ἄλατο καὶ τῷγαλμα , κακὸν δ' ἐκτεῖνεν ἔφαβον·
 Αἶμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·
 Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη .
 Στέργετε δ' ὕμεις αἴτας· ὁ γὰρ Θεὸς οἶδε δικάζειν .

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ,

Ειδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἑόντα ποχ' ἅ Μιδεῦτις
Ἄλκμηνα, καὶ τυκτὶ νεώτερον Ἴφικλῆα,
Ἄμφοτέρους λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἄμφιτρύων καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Ἄπλομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων·
Εὐδετ' ἐμὰ βρέφεια γλυκερὸν καὶ ἐγέρισμον ὕπνον,
Εὐδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶ, εὔσοα τέκνα,
Ὅλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἄῶ ἵκοισθε.

Ὡς φημένα, δῖνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἄμος δὲ σπρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὄμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δὴ πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπειραῖσι δράκοντας

Ὦρσεν ἐπὶ πλατῶν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
 Οἴκου· ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
 Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρα ἀμφω
 Αἰμοδόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπυον ἰόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγλύθεν ἤλθον,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
 Ἄλκμηνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
 Ἦτοι ὄγ' εὐθύς ἄυσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
 Κοίλου ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
 Ἴφικλέης· οὐλὰν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
 Φευγέμεν ὀρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
 Ἡρακλέης, ἀμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῶ,
 Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
 Τὼ δ' αὖτε σπεύρησιν ἐλισσέσθην περὶ παῖδα
 Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῶ αἰὲν ἄδακρυν.
 Ἄψ δὲ πάλιν διέλυσον ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
 Δεσμοῦ ἀναγκαίου πειρώμενοι ἐκλυσιν εὐρεῖν.
 Ἄλκμηνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πράτα·
 Ἄνοσταθ' Ἀμφιτρώων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
 Ἄνοστα, μὴδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θεΐης.
 Οὐκ αἴεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσον αὐτεῖ;
 Οὐ νοεῖς ὅτι νυκτὸς ἄωρί που οἶδέ τε τοῖχοι
 Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείης;
 Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.

"Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
 Δαιδάλεον δ' ὤρμησε μετὰ ξίφος, ὄρρ' οἱ ὕπερθε
 Κλιπτῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
 "Ἦτοι ὄγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστου τελαμῶνος,
 Κουφίζων ἑτέρα κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον.
 Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης·
 Δμῶας δὴ τότε ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·
 Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἐλόνητες,
 Δμῶες ἐμοί, σλιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆσας·
 "Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς ἀὔτει.
 Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
 Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπεύδοντος ἐκάστου.
 "Ἦτοι ἄρ' ὡς εἶδοντ' ἐπιτίθιον Ἡρακλῆα
 Θῆρε δῶυ χεῖρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα
 Συμπλήγηδην, ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
 Ἐρπετὰ δεικανάεσκεν· ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
 Κωροσύνα· γελάσας δὲ, πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
 Πατρὸς ἐοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
 Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
 Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἴφικλῆα.
 Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
 Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτου.
 "Ὀρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον,
 Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
 Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
 Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν

Ἠνώγει· Μηδ', εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
 Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτει· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
 Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
 Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
 Τὼς ἔλεγεν βασιλεία· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
 Θάρσει ἀριστοτόχεια γύναι, Περσηϊὸν αἷμα.
 Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσω,
 Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα
 Χεῖρι κατασπρέψοντι, ἀκρέσπερον αἰδοῖσαι
 Ἀλκμήναν ὀνομασί· σέβας δ' ἔση Ἀργείαισι.
 Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
 Ἀμβαίνειν, τεὸς υἱός, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἦρως·
 Οὐ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἤσσοις ἄλλοι.
 Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
 Μόχθους· θνητὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἔξει.
 Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἱ τὰδ' ἐπῶρσαν
 Κιῶδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
 Ἔσθαι δὴ τοῦτ' ἄμαρ ὀπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
 Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
 Ἀλλὰ γύναι πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῷ εὐτυκον ἔσθω,
 Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἐτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,
 ἢ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὔον ἄχερδον·
 Καίε δὲ τῶδ' ἀγρίησιν ἐπὶ σχίζησι δράκοντε
 Νυκτὶ μέσα, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
 Ἦρι δὲ, συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπολῶν τις
 Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα,

Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὔριον· ἄψ δὲ νέεσθαι
 Ἄσπρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα Δεείῳ
 Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενομίσται)
 Θαλλῷ ἐπιρραίνειν ἐστειμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ.
 Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
 Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
 Φῆ, καὶ ἐρώησας ἑλεφάντινον ὄχετο δίφρον
 Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
 Ἡρακλῆς δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
 Ἐτρέφετ', Ἀργεῖου κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
 Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρον Λίνος ἐξεδίδαξεν,
 Ὑῖος Ἀπόλλωνος, μελεθωνεὺς ἄγρυπνος ἦρως.
 Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι οἰστῶν,
 Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
 Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε
 Πυξίνα ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εἴμολπος.
 Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἐδροσπρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλήλους σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσά τε πύκται
 Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ, τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
 Πυγμαχοὶ ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνη,
 Πάντ' ἔμαθ' Ἐρμείας διδασκόμενος παρὰ παιδί
 Ἀρπαλύκῳ Φανοσῆϊ· τὸν οὐδ' ἄν τηλόθι λεύσσωι
 Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι.
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
 Ἴππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἄρματι, καὶ περὶ γύσσαι
 Ἀσφαλέως κάμπλοντα τροχῷ σύριγλα φυλάξαι.

Ἄμφιτρύων ὄν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτός· ἐπεὶ μάλα πολλὰ δοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
 Ἄργει ἐν ἰπποπότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
 Δίφροι ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας·
 Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
 Ἄνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
 Κοσμῆσαι τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
 Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἰππηέσσι κελεῦσαι,
 Κάστῳρ ἰππαλίδας ἔδαιεν, φυγὰς Ἄργεος ἐλθῶν,
 Ὀππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
 Ναίε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἰππήλατον Ἄργος·
 Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστῆς
 Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.

Ὡδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ·
 Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδί τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
 Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
 Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὄπτα, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
 Δορικὸς· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
 Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
 Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνήμας.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

ἢ ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ,

Ειδύλλιον κέ'.

Λείπει ἡ ἀρχή.

Τὸν δ' ὁ γέρον προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
Παυσάμενος ἔργοιο τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·
"Ἐκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεεῖνεις,
Ἐρμέω ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·
Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὀδίτην·
Ποῖμναι μὲν βασιλῆσ ἐΰτριχες Αὐγείαιο
Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐδ' ἓνα χῶρον·
Ἄλλ' αἰ μὲν ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος,
Αἰ δ' ἱερὸν Δείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἰ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος· αἰ δὲ καὶ ὧδε·
Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἐκάστοις·
Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμψης
Πάντεσσιν νομὸι ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,

Μηρίου ἄν μέγα τῖφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
 Λειμῶνές τε φέρουσι νύπόδροσοι εἰαμεναί τε
 Εἰς ἄλις, ἧ ῥα βόεσσι μένος κεραῆσιν ἀέξει.
 Αὐλῖς δέ σφισιν ἦδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς
 Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
 Κεῖνη ὄθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύασι,
 Χλωρὴ τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
 Ἴερὸν ἀγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
 Εὐθύς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
 Δέδμηθ', οἱ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
 Ῥύομεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
 Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
 Οὐροὺς μὲν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
 Ἐς ληνοὺς ἰκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.
 Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' εὐφρονος Αὐγείαιο,
 Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἄλωαὶ δενδρήεσαι.
 Μέχρι πρὸς ἐσχατιᾶς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
 Ἄς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἡμαρ,
 Ἦ δίκη οἰκῆων οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
 Ἄλλὰ σύ πέρ μοι ἐνίσπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
 Ἔσσεται) οὔτινος ὦδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
 Ἦέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμῶων τινὰ κείνου
 Δίζεαι, οἳ οἱ ἔασιν; ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδῶς
 Πάντα μάλ' ἐξείποισι· ἐπεὶ οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
 Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν εἰκότα φύμεναι αὐτὸν,
 Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ἧ ῥα νυ παῖδες

Ἄθανάτων τοιοῖδε μετὰ Δνητοῖσιν ἕασι .

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
 Ναί, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
 Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρεῖώ .
 Εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ κατὰ ἄστυ μένη παρὰ οἷσι πολίταις,
 Δήμου κηδόμενος, διὰ τε κρίνησι Δέμιστας,
 Δμῶν δὴ τινα τῶνδε σύ μοι φράσον ἡγεμονεύσαι,
 Ὅς τις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
 Ὡς κε τὸ μὲν κ' εἵπωμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην .
 Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε Δεός γ' ἐπιδευέα φῶτων .

Τὸν δ' ὁ γέρον ἐξαυτίς ἀμείβετο δῖος ἀγρότης,
 Ἄθανάτων, ὧ ξεῖνε, φραδῆ τινὸς ἐνθάδ' ἰκάνεις·
 Ὡς τοι πᾶν ὃ Δεῖλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται .
 Ὡδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἥελίοιο,
 Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ βίη Φυλῆος ἀγαυοῦ,
 Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἡμασι πολλοῖς
 Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἧ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
 Ὡς που καὶ βασιλεῦσιν εἶδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν
 Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος .
 Ἄλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
 Αὔλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα .

Ὡς εἰπὼν ἠγεῖτο· νόῳ δ' ὄγε πολλὰ μενοίνα,
 Δέρμα τε Δηρὸς ὀρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην,
 Ὅσπῳθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι .
 Ἄψ δ' ὄκνω ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
 Μῆ τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιο

Σπερχομένω· χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός·
 Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἰψ' ἐνόησαν,
 Ἄμφότερον, ὀδυρῆ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖιν·
 Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
 Ἄμφιτρωνιάδῃ Ἡρακλεῖ· τὸν δὲ γέροντα,
 Ἄχρειον κλάζοντε, περισσαινὸν γ' ἐτέρωθεν·
 Τοὺς μὲν ὄγε λαέσσιν, ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων,
 Φευγέμεν ἄψ ὀπίσω δειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῆ
 Ἡπειλεῖ μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ,
 Χαίρων ἐν φρεσὶν ἦσιν ὄθ' οὔνεκεν αὔλιον ἔρυντο,
 Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὄγε τοῖον ἔειπεν·
 ὦ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
 Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές·
 Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἐνδοθεν ἦσαν,
 Ἦδει δ' ὦτε χρῆ χαλεπαινέμεν, ὦτε καὶ οὐκί·
 Οὐκ ἂν τοι θεῶν τις ἐδήρισην περὶ τιμῆς·
 Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀρρήγες γένεθ' αὐτῶς·
 Ἦ ρά· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταῦλιον ἴζον ἰόντες·
 Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἴππους,
 Δείελον ἡμᾶρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
 Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε·
 Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαὶ ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
 Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα
 Ὅσσά τ' ἐν οὐρανῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
 Ἦὲ νότιο βίη, ἢ Ἐρηκὸς βορέας·
 Τῶν μὲν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν χέρι γίνεται ὄντων,

Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ πρότοισι κυλίνδει
 Ἴς ἀνέμου, τὰ δὲ τ' ἄλλα κορύσσεται αὐδῆς ἐπ' ἄλλοις·
 Τόσσοι αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπιβουκόλι' ἦει.
 Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
 Ληίδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πiónες ἀγροὶ
 Μυκηθμῶ· σηκοὶ δὲ βοῶν ρεία πλήσθησαν
 Εἰλιπόδων· οἷες δὲ κατ' ἀυλὰς ἠυλίζοντο.
 Ἐνθα μὲν οὔτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
 Εἰστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμάσι
 Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
 Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴει
 Πινέμεναι λιανοῖο, πέπληντο δὲ πάγχυ, γάλακτος·
 Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πiónα τυρόν·
 Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειῶν.
 Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντα ἰὼν θηεῖτο βοαύλους
 Ἦντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
 Σὺν δ' υἱός τε βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος
 Ὠμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
 Ἐνθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
 Ἀμφιτρωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεὶ,
 Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τότε μυρίον ἔθνος
 Εἰσορόων· οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις, οὐδὲ ἐώλπει
 Ἄνδρὸς ληίδ' ἐνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
 Οἷγε πολὺρρήνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλῆων.
 Ἡἷλιος δ' ὦ παιδί τόδ' ἐξοχὸν ὤπασε δῶρον,

Ἄφνειον μῆλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
 Καί ρά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
 Ἐς τέλος. οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνοις
 Βουκολίοις, αἴτ' ἔργα καταφθείρουσι νομῶν.
 Αἰεὶ δὲ πλέονες κερααὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
 Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι
 Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, Δηλυτόκοι τε.
 Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συναμ' ἐστιχόωντο,
 Κνήμαργοὶ δ' ἔλικές τε. διηκόσιοί τε μὲν ἄλλοι
 Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιθήτορες οἷγ' ἔσαν ἡδη.
 Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δωδέκα βουκολέοντο
 Ἴεροὶ Ἡελίου· χροίην δ' ἔσαν ἡὔτε κύκνοι,
 Ἀργησταί· πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν·
 Οἱ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποιήν
 Ἐν νομῶ, ὧδ' ἐκπάγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
 Καί ρ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο Δοοὶ προγενοίατο Δῆρες
 Ἐς πεδῖον δρυμοῖο, βοῶν ἔνεκ' ἀγροτεράων,
 Πρῶτοι τοίγε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἦεσαν ὀρμῆν.
 Δεινὸν δὲ βρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
 Τῶν μὲν τε προφέρεσκε βίηφί τε, καὶ σθένει ῶ,
 Ἦδ' ὑπεροπλίη, Φαέθων μέγας· ὄν ρά βοτῆρες
 Ἀστέρι πάντες εἶσκον, ὅθ' οὔνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
 Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
 Ὅς δὴ τοι σκύτος αὔον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
 Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐῦσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
 Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, στιβαρὸν τε μέτωπον.

Τοῦ μὲν ἀναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
 Σχαιοῦ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' ἀυχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
 Κλάσσε βαρύν περ ἔοντα· πάλιν δέ μιν ὤσεν ὀπίσσω
 Ὠμφ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεῖς
 Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
 Θαύμαζεν δ' αὐτὸς τε ἀναξ, υἱὸς τε δαΐφρων
 Φυλεὺς, οἳ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἦσαν,
 Ἀμφιτρωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.

Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' ἀντόθι πίονας ἀγροῦς,
 Ἔστιχέτην, Φυλεὺς τε βίη δ' Ἡρακληεΐη.
 Λαοφόρουιδ' ἐπέβησαν ὅθι πρότιστα κελεύθου,
 Λεπτήν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
 Ἥ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμοῦ τετάνυστο,
 Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ εἰούσα·
 Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
 Ἀνγείω φίλος υἱὸς, ἔθεν μετόπισθεν ἔοντα,
 Ἥκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὤμον·
 Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
 Ὡσεὶ περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι·
 Ἥλυθε γὰρ στείχων τίς ἀπ' Ἀργεος, ὡς νέος ἀχμὴν,
 Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλιοι,
 Ὃς δὴ τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
 Οὔνεκεν Ἀργείων τις ἔθεν παρεόντος ὄλεσσε
 Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
 Κοίλην αὐλὴν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος.
 Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἀργεος ἐξ ἱεροῖο

Αἰτῶβει, ἢ Τιμῶβηα νεμῶα πόλιτι, ἢέ Μυκηνῆν.
 Ὡς κείτος αγορεύει· γέτος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
 Εἰ ἔτεον περ ἐγὼ μιμησσομαι ἐκ Περσῆος.
 Ἐλπομαι οὐχ ἕτερον τοδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
 Ἦε σε· δέρμα δε Σηρος ἀριφραδεως ἀγορεύει
 Χειρῶν καρτερόν ἔργον, ὃ τοι περὶ πλευρά καλυπτεῖ.
 Εἰπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, ἵνα γνῶω κατὰ θυμόν,
 Ἦρω, εἴτ' ἐτόμως μαρτεῖομαι, εἴτε καὶ οὐκί·
 Εἰ σὺ γ' ἐκείτος, ὅτ' ἀμμαν ἀκούοντεςσιν εἶπεν,
 Ὅϊξ' Ἐλίχθηεν Ἀχαιοί, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
 Εἰπέ δ' ὅπως ὀλοόν τοδε Σηριοι ἀντὸς ἔπεφνες,
 Ὅππως τ' εἰδρου Νεμέης εἰσῆλυθε χῶρον.
 Οἱ μὲν γάρ κε τοσόγδε κατ' Ἀπίδα κτώδαλον εὔροις.
 Ἰμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μαλα τηλίκα βόσκει,
 Ἄλλ' ἄρκτους τε σῶας τε, λύκων τ' ὀλοφῶϊον ἔργος.
 Τῷ καὶ Δαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
 Οἱ δέ νυ καὶ ψευδεσθαι ὀδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
 Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεούσιν.
 Ὡς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
 Φυλεὺς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἶη,
 Καὶ ῥά τε ῥήτερον φαμένου κλύοι Ἦρακλῆος.
 Ὅς μιν ὀμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μῦθῳ·
 ὦ Αὐγηιάδη, τὸ μὲν ὃ, τλί με πρῶτον ἀνήρευ,
 Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ σθάθμην ἐνόησας.
 Ἄμφι δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
 Ὅππως ἐκράανθεν· ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν.

Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἔοντων
 Ἀργείων, οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
 Οἶον δ' ἀθανάτων τιν' εἴσκομεν ἀνδράσι πῆμα
 Ἴρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσιν ἐφείναι.
 Πάντας γὰρ Πισῆας, ἐπικλύζων ποταμὸς ὣς,
 Λῆς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβινιαίους,
 Οἱ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
 Τὸν μὲν ἐμοὶ πρότιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
 Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο Δηρίον αἰνόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἐλὼν κοίλην τε φαρέτραν
 Ἴῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἐτέρηφι δὲ βάκτρον
 Εὐπαγές, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
 Εὐμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἐλικῶνι
 Εὐρῶν, σὺν πυκινῆσιν ὀλοσχερές ἔσπασα ρίζης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπη λῆς ἦεν, ἵκανον,
 Δῆ τότε τόξον ἐλὼν, σῆρεπλῆ ἐπέλασσα κορώνη
 Νευρειῆν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
 Πάντη δ' ὅσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
 Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ' ἐμὲ κείνον ιδέσθαι.
 Ἥματος ἦν τὸ μεσηγύ· καὶ οὐδ' ὅπη ἴχνια τοῖο
 Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
 Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
 Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὐλακος, ὄντιν' ἐροίμην·
 Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
 Οὐ μὲν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
 Πρὶν ιδέειν, ἀλκῆς τε μεταυτίκα πειρηθῆναι.

Ἦτοι ὁ μὲν σήραγμα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἦν,
 Βεβρωκῶς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
 Ἀύχηρὰς πεπαλάχτο φόνῳ, χαλεπὸν τε πρόσωπον,
 Στήθεά τε· γλώσση δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Σάμνοισιν ἅμα σκαιοῖοιν ἐκρύφθην,
 Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὀππῶθ' ἴκοιτο·
 Καὶ βάλον ἄσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
 Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
 Ὀκρυόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίη.
 Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφαινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
 Θαμβήσας, πάντη δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
 Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανῶν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἶστον ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
 Ἀσχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
 Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἔδρα·
 Ἀλλ' οὐδ' ὦς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰὸς,
 Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμῶλιον αὐτῶς.
 Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
 Αὖ ἐρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
 Θῆρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἔλιξε
 Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ ἀυχὴν
 Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἐφρίξαν ἔθειραι
 Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ράχισ γένητ' ἠὔτε τόξον,
 Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
 Ὡς δ' ὅταν ἄρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
 Ὀρπηκας κάμπτῃοιν ἐρινεοῦ εὐχεάτοιο,

Θάλασας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξιόνω κύκλα δίφρω,
 Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινὸς
 Καμπύλομενος, τηλοῦ δὲ μιῆ πήδησεν ὑφ' ὀρμηῆ·
 Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῆς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἄλτο,
 Μαιμώνων χροὸς ἄσαι. ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα
 Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἄπ' ὤμων δίπλακα λώπην,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ρόπαλον κόρσης ὑπερ αὔον αείρας,
 Ἦλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
 Αὐτοῦ ἐπὶ λασίῳ καρῆατος ἀγριέλαιον
 Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὄγε, πρὶν ἐμ' ἰκέσθαι,
 Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
 Νευσάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
 Ἦλθε, βίη σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλαιο.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις
 Νωσάμενος, πρὶν αὔθις ὑπότροπον ἀμπνευθῆναι,
 Αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθᾶς,
 Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύρραπτὸν τε φαρέτρην.
 Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, σλιθαρὰς σὺν χειῖρας ἐρείσας
 Ἐξόπιθεν, μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
 Πρὸς δ' οὔδας πτέρνησι πόδας σιερεῶς ἐπίεζον
 Οὐραίους ἐπιβάς, πλευρῆσι τε μῆρ' ἐφύλασσον,
 Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν αείρας
 Ἀπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἄδης.
 Καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενά βύρσαν
 Θηρὸς τεθνεῖωτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι·
 Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρω

Τμητῆ, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
Ἔνθά μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι δοῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἔρκος ἐνναλίου ταμείχροος ὄφρα μοι εἴη.
Οὗτός τοι Νεμέου γένητ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνδράσι πῆματα δέντος.

ΛΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ,

Ειδύλλιον κς'.

Ἰνὸ, κ' Αὐτονόα, χά μαλοπάρηος Ἀγαύα,
Τρεῖς Διάσως ἐς ορος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι·
Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσὸν τε ζῶοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς,
Τῶς τρεῖς τῆ Σεμέλα, τῶς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἐλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπλων ἐπὶ βωμῶν,
Ἵς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχίνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς ἐπιχώριον ἔργος·
Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μαριώδεος ὄργια Βάκχου,
Ἐξαπίνας ἐπιοῦσα· τὰ δ' οὐχ ὕρόωντι βέβαλοι.

Μαίνεται μὲν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
 Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
 Πέπλωσ ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;
 Αὐτονόα τόδ' ἔειπε, Τάχα γνώση πρὶν ἀκούσαι.
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα,
 Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας.
 Ἴνῳ δ' αὐτ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτα μέγαν ὦμον,
 Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς ὠτός·
 Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες,
 Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
 Ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέρουσαι.
 Οὐκ ἀλέγω, μηδ' ἄλλος ἀπεχθόμεναι Διονύσω
 Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
 Εἴη δ' ἐνναέτης, ἧ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαῖνοι·
 Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι.
 Ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὔτος.
 Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῶϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.
 Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόνετι
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα δήκατο λύσας·
 Χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
 Καδμεΐαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἠρωΐναις,
 Αἱ τόδε ἔργον ἔρεξαν, ὀρίναντος Διονύσου,
 Οὐκ ἐπιμωμητόν· Μηδεῖς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Ο ΑΡΙΣΤΥΣ,
ΔΑΦΝΙΔΟΣ, καὶ ΚΟΡΗΣ,

Ειδύλλιον κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΚΟΡΗ.

- Τ**ὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἤρπασε βωκόλος ἄλλος
Μᾶλλον ἔμ' ἢδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.
- Κο. Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.
- Δα. Ἐστὶ καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.
- Κο. Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπλύω τὸ φίλαμα.
- Δα. Πλύνεις χεῖλεα σεῖο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.
- Κο. Καλὸν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.
- Δα. Μὴ καυχῶ· τάχα γὰρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἦβη.
- Κο. Ἄσταφυλὶς σταφίς ἐστὶ, καὶ οὐ ρόδον αὐτὸν ὀλεῖται.
- Δα. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.
- Κο. Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρὶν με παρήπαφες ἠδέϊ μύθω.
- Δα. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσης.
- Κο. Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρψον· οἴζυον οὐδὲν ἀρέσκει.
- Δα. Φεῦ φεῦ, τὰς Παφίας χόλον ἄζεο καὶ σύγε κώρα.

- Κο. Χαιρέτω ἄ Παφία· μόνον ἴλαος "Αρτεμις εἶη.
- Δα. Μὴ λέγε· μὴ βάλλη σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθης.
- Κο. Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν "Αρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
- Μὴ ἴπιβάλης τὴν χειρα, καὶ εἰσέτι χειλος ἀμύξω.
- Δα. Οὐ φεύγεις τὸν Ἐρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλη.
- Κο. Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.
- Δα. Δειμαίνω μὴ δὴ σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.
- Κο. Πολλοὶ με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔαδε.
- Δα. Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστῆρ τεὸς ἐνθάδ' ἰκάνω.
- Κο. Καὶ τί, φίλος, ρέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.
- Δα. Οὐκ ὀδύνην, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείην.
- Κο. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας εἰς τρομέειν παρακοίτας.
- Δα. Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;
- Κο. Ὀδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.
- Δα. Ἀλλὰ τετὴ βασιλεία μογοστόκος "Αρτεμὶς ἐστίν.
- Κο. Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χροῖα καλὸν ὀλέσσω.
- Δα. Ἦν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεται νῆας.
- Κο. Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἦν ἐπινεύσω.
- Δα. Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἐξεῖς.
- Κο. Ὅμνυε· μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπέλθης.
- Δα. Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα καὶ ἦν κ' ἐθέλης με διώξαι.
- Κο. Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ ἀυλᾶς;
- Δα. Τεύχω σοι θαλάμους· τὰ δὲ πῶεα καλὰ νομεύω.
- Κο. Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;
- Δα. Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.
- Κο. Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.'

- ΔΑ. Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατὴρ, μήτηρ δὲ Νομαίη.
 ΚΟ. Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.
 ΔΑ. Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.
 ΚΟ. Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπη σέθεν ἴσθαιται αἴλις.
 ΔΑ. Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ραδιναὶ κυπάρισσοι.
 ΚΟ. Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.
 ΔΑ. Ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δεῖξω.
 ΚΟ. Τί ρέξεις, Σατυρίσκε; τί δ' ἐνδοθεν ἄψαο μαζῶν;
 ΔΑ. Μᾶλα τεὰ πρότιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.
 ΚΟ. Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα.
 ΔΑ. Θάρσει, κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.
 ΚΟ. Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἴματα καλὰ μιαίνεις.
 ΔΑ. Ἄλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἤνιδε βάλλω.
 ΚΟ. Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;
 ΔΑ. Τᾷ Παφίᾳ πρότιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάξω.
 ΚΟ. Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἤχον ἀκούω.
 ΔΑ. Ἀλλήλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἰ κυπάρισσοι.
 ΚΟ. Τῶμπέχογον ποίησας ἐμὸν ράκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.
 ΔΑ. Ἄλλην ἀμπεχόνην τῆς σῆς τοι μείζονα δωσῶ.
 ΚΟ. Φῆς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλα δοίης.
 ΔΑ. Αἶθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.
 ΚΟ. Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιᾶς οὐκέτι πιστή.
 ΔΑ. Ῥέξω πόρτιν Ἐρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτα.
 ΚΟ. Παρθένος ἐνθα βέβηκα· γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.
 ΔΑ. Ἄλλὰ γυνή, μήτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κῶρα.
 Ὡς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,

Ἄλλήλοις ψιθύριζον · ἀνίστατο φώριος εὐνή.
Χῆ μὲν ἀνεγρομένη διέσλιχε μᾶλα νομεύειν.
Ὅμμασιν αἰδομένη, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη.
Ὅς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

Η Λ Α Κ Α Τ Α ,

Ειδύλλιον κη΄.

Γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὸς ἐπήβολος·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
Ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ.
Τῆδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα παρ Διὸς,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφάνων ἱερὸν φυτόν.
Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν,
Δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχῳ χέρρας ὀπάσσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
Δις γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνῃ πόκως
Πέξαιντ' αὐτοεῖει, Θευγενίδος γ' εἵνεκ' εὐσφύρω·
Οὕτως ἀννσιεργός· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.

Οὐ γὰρ εἰς ἀκίρως, οὐδ' ἐς ἀεργὸς μὲν ἐβαλλόμεαν
'Οππάσαι σὲ δόμῳ, ἀμετέρας εὔσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γὰρ σοι πατρὶς, ἄν ὧξ' Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μνελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχουσ' ἀνέρος ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
'Ανθρώποισι νόσῳ φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλχέμεν,
Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων,
'Ως εὐαλάκατος Θεουγενὶς ἐν δαμότισιν πέλη,
Καὶ οἱ μνᾶσιν ἀεὶ τῷ φιλαοιδῷ παρέχης ξένῳ.
Κεῖνο γὰρ τις ἐρείτω, πολιδῶν σ', ἧ μεγάλη χάρις
Δῶρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ φίλων.

ΠΑΙΔΙΚΑ,

Ειδύλλιον κθ'.

Οίνος, ὃ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεια·
Κᾶμμες χρῆ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι.
Κήγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῶ.
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
Γινώσκω· τὸ γὰρ ἤμισυ τᾶς ζωῆας ἔχω,
Ζᾶ τὰν σὰν ιδέα, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χῶταν μὲν σὺ Δέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἄμεραν· ὅκα δ' οὐκ ἐθέλεις τὸ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦθ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
Ἄλλ' εἴ μοι τὶ πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,
Τῷ καὶ λώιον αὐτὸς ἔχων ἐμ' ἐπαινέσαις.
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δεινδρίῳ,
Ἵππη μῆδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἐρπετὸν.
Νῦν δὲ τῷδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,

“Αλλον δ’ αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ’ ἕτερον ματῆς.
Καὶ μὴν σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,
Τῷ δ’ εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένεν φίλος·
Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκασο.
Ἄνδρῶν τῶν ὑπερρηγορέων δοκέεις πνέειν.
Φίλει δ’, ὡς κε ζώης, τὸν ὅμοιον ἔχειν αἰεὶ.
Αἱ γὰρ ὧδε ποιῆς ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεται
Ἐξ ἀσπῶν· ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχει,
Ὅς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
Κῆμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέου.
Ἄλλὰ πέριξ ἀπαλῶ στόματός σε πεδέρχομαι.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,

Ειδύλλιον λ΄.

Ἄδωνιν ἢ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὁχράν τε τὴν παρειὰν,
Ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὴν
Ἔταξε τὰς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὕν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε, κἀπέδησαν.
Χὼ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ Δῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
Πάντων κάκιστε Δηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;

Σύ μου τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;

Ὁ Δῆρ δ' ἔλεξεν ᾧδε·

Ὅμνυμί σοι, Κυθήρη,

Αὐτήν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,

Καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμά,

Καὶ τώσδε τὼς κυναγῶς,

Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ

Οὐκ ἤθελον πατάξαι·

Ἄλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,

Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,

Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν

Ἐμαινόμεν φιλάσαι·

Καί μευ κατεσίναζε.

Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,

Τούτους κόλαζε, τέμνε.

Τί γὰρ φέρω περισσοῦς

Ἐρωτικούς ὀδόντας;

Εἰ δ' οὐχί σοι τὰδ' ἀρκεῖ,

Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χεῖλη.

Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,

Εἰπέν τε τοῖς Ἔρωσι

Τὰ δεσμά οἱ ἰπιλῦσαι.

Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,

Καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινε·

Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν

Ἐκαίε τὼς Ἔρωτας.

ΕΙΔΥΛΛΙΑ
Μ Ο Σ Χ Ο Υ
ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ,

Ειδύλλιον α'.

Ἄ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν νύεα μακρὸν ἐβώσῃρει·
Εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἐξεῖ.
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἦν δ' ἀγάγῃς νιν,
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὸ δ', ὦ ξένε, καὶ πλέον ἐξεῖς.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἴκελος, ὄμματα δ' αὐτοῦ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἀδὺ λάλημα.
Οὐ γὰρ ἴσον νοεῖ καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φωνά.
Ἦν δὲ χολᾶ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπεντὰς,
Οὐδὲν ἀλαθέων· δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει·
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.

Γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.
 Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐπίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλου·
 Ἄνερας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
 Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξω δὲ βέλεμνον·
 Τυτθὸν εἰς τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
 Καὶ χρύσειον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἐνδοθι δ' ἐντὶ
 Τοῖς πικροῖς κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κῆμὲ τιτρώσκει.
 Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλείον δέ οἱ αὐτῷ
 Βαιὰ λαμπρὰς εἰσα τὸν ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.
 Ἦν τύγ' ἔλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μῆδ' ἐλεήσης.
 Κῆν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μὴ σε πλανήσῃ·
 Κῆν γελᾶα, τύ νιν ἔλκε· καὶ ἦν ἐθέλῃ σε φιλάσαι,
 Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χεῖλεα φάρμακον ἐντί.
 Ἦν δὲ λέγῃ, Λαβὲ ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὄπλα,
 Μή τι Δίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

ΕΥΡΩΠΗ,

Ειδύλλιον β'.

Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἤκεν ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἴστανται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
Λυσιμελῆς, πεδάα μαλακῶ κατὰ φάεα δεσμῶ·
Εὐτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι
Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος Εὐρώπεια,
᾿Ωίσατ' ἠπειρούς διοῖας περὶ εἶο μάχεσθαι,
᾿Ασιάδ', ἀντιπέρην τε· φυὴν δ' ἔχον οἶα γυναῖκες
Τῶνδ' ἢ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἢ δ' ἄρ' ἐώκει
᾿Ενδαπίη, καὶ μᾶλλον ἐῆς περίσχετο κούρης.
Φάσκειν δ' ὥς μιν ἔτικτε καὶ ὥς ἀτίτηλέ μιν αὐτή·
᾿Η δ' ἐτέρη, κρατερῆσι βιαζομένα παλάμησιν,
Εἴρην οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι

Ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρώπειαν .
 Ἡ δ' ἀπὸ μὲν σφρωτῶν λεχέων Δόρε δειμαίνουσα ,
 Παλλομένη κραδίην · τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον .
 Ἐξομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν , ἀμφοτέρας δὲ
 Εἰσέτι πεπρωμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας .
 Ὅψε δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνεγείκατο παρθένος αὐδὴν ·
 Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε ;
 Ποιοί με σφρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν
 Ἡδὲ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπλοίησαν ὄνειροι ;
 Τίς δ' ἦν ἢ ξείνη ἦν εἰσίδον ὑπνώουσα ;
 Ὡς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος · ὡς με καὶ αὐτὴ
 Ἀσπασίως ὑπέδεκτο , καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα .
 Ἀλλὰ μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον .

Ὡς εἰποῦσ' , ἀνόρουσε · φίλας δ' ἐπεδίξεθ' ἑταίρας ,
 Ἥλικας , οἰέτεας , θυμήρεας , εὐπατερείας ·
 Τῆσιν αἰεὶ συνάθυρεν , ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο ,
 Ἡ ὅτε φαιδρύνοιτο χροά προχοαῖσιν Ἀναύρω ,
 Ἡ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος ἐϋπνοα λείρια κέρσοι .
 Ταὶ δέ οἱ αἶψα φάανθεν · ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἐκάσθη
 Ἀνθοδόκον τάλαρον · ποσὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
 Ἀγχιάλους , ὅθι τ' αἰὲν ὀμιλαδὸν ἠγερέθοντο ,
 Τερπόμεναι ῥοδέητε φυῆ καὶ κύματος ἠχῆ .
 Αὐτὴ δὲ χρύσειον τάλαρον φέρεν Εὐρώπεια ,
 Θηητὸν , μέγα θαῦμα , μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο ,
 Ὄν Διδύη πόρε δῶρον , ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
 Ἡ δὲ πόρεν περικαλλεῖ Τηλεφάεσση ,

Ἦτέ οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφω δ' Εὐρωπείῃ
 Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον·
 Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχαστο μαρμαίροντα·
 Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἴναχίς Ἰῶ,
 Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός·
 Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἄλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,
 Νηχομένη ἰκέλη· κυανῇ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα·
 Δοιοὶ δ' ἔσλασαν ὑψοῦ ἐπ' ὄφρυος αἰγιαλοῖο
 Φῶτες ἀολλήθην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν
 Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἡρέμα χειρὶ θειῆ
 Πόρτιος εἰναλίας, τὴν ἐπ' Ἰαπώρῳ παρὰ Νείλῳ
 Ἐκ βοῶς εὐκεράοιο πάλιν μετὰμειβε γυναιῖκα·
 Ἀργύρεος μὲν ἔην Νείλου ῥόος· ἢ δ' ἄρα πόρτις
 Χαλκεία· χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεὺς·
 Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ σφεφάνην ταλάροιο
 Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
 Ἄργος, ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι·
 Τοῖο δὲ φοινῆεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
 Ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθεῖ χροίῃ,
 Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεὶ τέ τις ὠκύαλος νῆυς,
 Χρυσοῖο ταλάροιο περίσκεπε χεῖλεα ταρσοῖς·
 Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης·

Αἰ δ' ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλθον ἀνθεμόεντας,
 Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότε ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον·
 Τῶν ἢ μὲν νάρκισσον ἐϋπνοον, ἢ δ' ὑάκινθον,
 Ἢ δ' ἴον, ἢ ἔρφυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε

Λειμώνων ἐαροτροφέων πίπτεσκε πέτηλα.
 Αἰ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσα ἐθείρη
 Δρέπλον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέση ἔσθη ἄνασσα,
 Ἐγλαίην πυρσοῖο ρόδου χεیرهσσι λέγουσα,
 Ὅτιάπερ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
 Οὐ μὲν δηρὸν ἐμελλεν ἐπ' ἀνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
 Οὐδ' ἄρα παρθενικὴν μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
 Ἥ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὡς μιν φράσαθ', ὡς ἐβέβλητο
 θυμὸν, ἀνωϊστοῖσιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
 Κύπριδος, ἣ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
 Δὴ γὰρ ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
 Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν γόον ἐξαπατήσαι,
 Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγγετο ταῦρος,
 Οὐχ οἶος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἶος
 Ὀλκα διατμήσει, σύρων εὐκαμπῆς ἄροτρον.
 Οὐδ' οἶος ποιμνῆς ἐπιβόσκεται, οὐδὲ μὲν οἶος
 Ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
 Τοῦ δ' ἦτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
 Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσω μάρμαιρε μετώπῳ,
 Ὅσσε δ' ὑπογλαύκεσκε δι' ἴμερον ἀοτράπτοντε.
 Ἰσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρῆνου,
 Ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.
 Ἦλυθε δ' ἐς λειμῶνα· καὶ οὐκ ἐφόβησε φαανθεὶς
 Παρθενικᾶς, πάσησι δ' ἔρωσ γενετ' ἐγγὺς ἰκέθαι,
 Ψᾶνσαι δ' ἴμερτοῖο βοῶς, τοῦ ἄμβροτος ὀδμη
 Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν αὐτμήν.

Στῆ δὲ ποδῶν προπάραιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
 Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθειλε δὲ κούρην.
 Ἦ δὲ μιν ἀμφαφάασκε, καὶ ἡρέμα χείρεσιν ἀφρὸν
 Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπομόργνυτο, καὶ κύε ταῦρον.
 Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο· φαίης κ' αὐλοῦ
 Μυγδοιοῦ λιγὺν ἤχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
 Ὄκλασε δὲ πρὸ ποδοῖν· ἐδέρκετο δ' Εὐρώπειαν,
 Αὐχέν' ἐπιστρέψας, καὶ οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
 Ἦ δὲ βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῆσι,
 Δεῦθ' ἐτάραι φίλαι καὶ ὀμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε
 Ἐζόμεναι ταύρῳ τερπόμεθα· δὴ γὰρ ἀπάσας,
 Νῶτον ὑποστροφέσας, ἀναδέξεται, οἴατε νῆϋς·
 Πρῆϋς ὄδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
 Ἄλλοισι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἤϋτε φωτὸς
 Αἴσιμος ἀμφιθέει, μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.
 Ὄς φαμένη, νῶτοισιν ἐφίζανε μειδίωσα·
 Αἰ δ' ἄλλαι μέλλεσκον· ἄφαρ δ' ἀνεπίλνατο ταῦρος,
 Ἦν δέλεν ἀρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανε.
 Ἦ δὲ μετασφρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἐταίρας,
 Χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
 Ἄκτάων δ' ἐπιβάς πρόσσω δέεν, ἤϋτε δελφίς.
 Νηρείδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλὸς, αἰ δ' ἄρα πᾶσαι
 Κητείοις νῶτοισιν ἐφήμεναι ἐσλιχόωντο.
 Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεῖρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος
 Κῦμα κατιθύνων, ἀλίης ἠγεῖτο κελύθου
 Αὐτοζασιγνήτω· τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἠγερέθοντο

Τρίτωνες, πόντοιο βαθυρρόου ἐνναετῆρες,
 Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζητὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
 Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρασ, ἐν χερὶ δ' ἄλλη
 Εἴρυε πορφυρέας κόλπου πλύχας. ὄφρα κεν ᾤην
 Δεύοι ἐφελκομένην πολιῆς ἀλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
 Κολπώθη δ' ὄμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
 Ἴσλιον οἶά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἄνευθεν,
 Φαίνεται δ' οὔτ' ἀκτὴ τις ἀλίρροος, οὔτ' ὄρος αἰπὺ,
 Ἄλλ' ἀῆρ μὲν ὑπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπειρων,
 Ἀμφὶ ἐπαπλήνασα, τοίην ἀνενείκατο φωνήν.

Πῆ με φέρεις, θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθοι
 Ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι, οὐδὲ θάλασσαν
 Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
 Ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἀλίην τρομέουσιν ἀταρπών.
 Ποῖόν σοι ποτὸν ἠδύ; τίς ἐξ ἀλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
 Ἡ ρά τις ἐσσι θεός; τί θεοῖς ἀπειοκότε ρέζεις;
 Οὔθ' ἄλλοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς, οὔτε τι ταῦροι
 Ἐν πόντῳ στείχουσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
 Ἄβροχος αἰσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.
 Ἡ τάχα καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὑψόσ' ἀερθεῖς
 Εἵκελος αἰψηροῖσι ποτήσσαι οἰωνοῖσιν.
 Οἶμοι, ἐγὼ μέγα δὴ τι δυσάμμορος, ἧ ρά τε δῶμα
 Πατρὸς ἀποπρολιποῦσα, καὶ ἐσπομένη βοὶ τῷδε,
 Ξείνην ναυτιλίην ἐφέτω, καὶ πλάζομαι οἶη.

Ἄλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἀλὸς Ἐννοσίγαιε
 Ἴλαος ἀντιάσειας. ἐέλπωμαι εἰσοράασθαι
 Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
 Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.

Ὡς φάτο. Τὴν δ' ὦδε προσεφώνεεν εὐρύκερος βοῦς,
 Θάρσει, παρθενικῆ, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα.
 Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμὶ, καὶ ἐγγύθεν εἶδομαι εἶναι
 Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι, ὅ, τ' ἐθέλοισι.
 Σὸς δὲ πόθος μ' ἐνέηκε τόσῃν ἄλα μετρήσασθαι
 Ταῦρον ἐειδόμενον. Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
 Ἥ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτόν· ὅπα νυμφῆϊα σεῖο
 Ἔσσειται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς μάλα φύσσει νίας,
 Οἱ σκηπτῶχοι ἅπασιν ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.

Ὡς φάτο· καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο. φαίνετο μὲν δὴ
 Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἐτέρην ἀνελάζετο μορφήν,
 Λῦσε δὲ οἱ μήτρην. καὶ οἱ λέχος ἔντυνον ὦραι.
 Ἥ δὲ πάρος κούρη, Ζηνὸς γένετ' ἀντίκα νύμφη,
 Καὶ Κρονίδη τέκνα τίκτε, καὶ ἀντίκα γίνετο μήτηρ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ,
ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ

Ειδύλλιον γ'.

Αἴλινα μοι σίοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίετε τὸν ἡμερόεντα Βίωνα.
Νῦν φυτὰ μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε·
"Ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνεῖοιτε κορύμβοις·
Νῦν ρόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθημα, νῦν ἀνεμώνα·
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἶ αἶ
Λάμβανε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνηκε μελικτᾶς.
"Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
'Αδόνης αἶ πυκνοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς 'Αρεθούσας,
"Ὅτι Βίων τέθνηκεν ὁ βωκόλος, ὅτι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.
"Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασι νάπινα κύκνοι,

Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδᾶν,
Οἷαν ὑμετέροις ποτὲ χεῖλεσι γῆρυν ἀείδεν.

Εἶπατε δ' αὖ κούραις Οἰαγρίσιν, εἶπατε πάσαις
Βισλονίαις νύμφαισιν, Ἀπόλετο Δώριος Ὀρφεύς.

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκέτι μελῶει,
Οὐκέτ' ἐρημαίησιν ὑπὸ δρυσὶν ἤμενος ἀδει·
Ἄλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος λήθαιον ἀείδει.

"Ὠρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες αἱ ποτὶ ταύροις
Πλαζόμεναι γοᾶοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοὶ τε Πρίηπιοι·
Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἶ τε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ᾠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.
Ἄχῃ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇ,
Κοῦκέτι μιμεῖται τὰ σὰ χεῖλεα· σῶ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη·
Μάλων οὐκ ἔρρευσεν καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σύμβλων·
Κάτθανεν ἐν κηρῷ λυπεύμενον· οὐκέτι γὰρ δεῖ
Τῷ μέλιτος τῷ σῶ τεθνακότος ἄλλο τρυγᾶσθαι.

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐ τόσοσιν εἰναλίαισι παρ' ἠόσι μύρατο δελφίν,
Οὐδὲ τόσοσιν ποκ' ἀείσειν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδῶν,
Οὐδὲ τόσοσιν θρήνησεν ἀν' ὄρεα μακρὰ χελιδῶν,
Ἄλκυονος δ' οὐ τόσοσιν ἐπ' ἄλγεσιν ἴσχετο Κήϋξ.

"Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ἄδεν,
 Οὐ τόσον ἠήοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἄους
 Ἴωτᾶμενος περὶ σᾶμα κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
 Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.

"Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Ἄδονίδες, πᾶσαι τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν
 Ἄς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις,
 Ἄντιον ἀλλήλαισιν ἐκόκχον, αἱ δ' ὑπεφόνευν
 Ὀρνιθες· λυπεῖσθε, πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.

"Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Τίς ποτε σᾶ σύριγλι μελίσδεταί, ὦ τριπόθατε;
 Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θάσει στόμα; τίς θρασὺς οὔτως;
 Εἰσέτι γὰρ πνεῖει τὰ σὰ χεῖλα καὶ τὸ σὸν ἄσθμα.
 Ἄχῳ δ' ἐν δονάκεσσι τεὰς ἐπιβόσκειτ' αἰοιδάς.
 Πανὶ φέρω τὸ μέλισμα· τάχ' ἂν κάκεινος ἐρεῖσαι
 Τὸ στόμα δειμαῖνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.

"Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἂν ποκ' ἔτερπες
 Ἐζομένην περὶ σεῖο παρ' ἠιόνεσσι θαλάσσης.
 Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
 Ἄ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἀδὺ ἀπέβλεπεν ἄλμας·
 Καὶ νῦν λασαμένη τῷ κύματος, ἐν ψαμάθοισιν
 Ἐζετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.

"Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Πάντά τοι, ὦ βούτα, ξυγκάθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,

Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάματα, χεῖλεα παίδων·
 Καὶ στυγνὸν περὶ σῆμα τεὸν κλαίουσιν Ἔρωτες.
 Ἄ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλεόν ἢ τὸ φίλαμα
 Τὸ πρῶαν τὸν Ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.
 Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
 Τοῦτο, Μέλῃ, νέον ἄλγος. ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὀμηρος,
 Τῆνο τὸ Καλλίοπας γλυκερὸν στόμα· καὶ σε λέγοντι
 Μύρεσθαι καλὸν νῖα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,
 Πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἄλα· νῦν πάλιν ἄλλον
 Υἷεα δακρῦεις, αἰνῶ δ' ἐπὶ πένθει τάκη.
 Ἄμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι, ὃς μὲν ἔπινε
 Παγασίδος κράνας, ὁ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθούσας.
 Χῶ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε Δύγατρα,
 Καὶ Θέτιδος μέγαν νῖα, καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον·
 Κεῖνος δ' οὐ πολέμους, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
 Καὶ βότας ἐλίγαινε, καὶ ἀεῖδον ἐνόμεινε,
 Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγε,
 Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα
 Ἔτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεσε τὴν Ἀφροδίτην.
 Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Πᾶσα, Βίω, Φρηνηῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστρα πάντα.
 Ἄσκη μὲν γοάει σε πολὺ πλεόν Ἡσίοδοιο·
 Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὑλαι·
 Οὐ τόσον Ἀλκαίω πέρι μύρατο Λέσβος ἐρμυνά·
 Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστν.
 Σὲ πλεόν Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφοῦς

Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἅ Μιτυλάνα .
 (Πάντες ὅσοις καπυρὸν τελέθει σλόμα βωκολιασταί .
 Ἐκ Μοισῶν σέο πότμον ἀνακλαίουσι θανόντος .
 Κλαίει Σικελίδας τὸ Σάμου κλέος, ἐν δὲ Κύδωσιν ,
 Ὅ πρὶν μειδιῶντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ιδέσθαι ,
 Δάκρυα νῦν Λυκιδας κλαίων χέει· ἐν τε πολίταις
 Τριοπίδαις ποταμῷ θρηνεί παρ' Ἀλεντι Φιλητᾶς ,)
 Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος . αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Ἀύσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
 Βωκολικᾶς, ἀλλ' ἦντ' ἐδιδάξασαι σεῖο μαθητᾶς,
 Κλαρονόμω μῶσας τᾶς Δωρίδος ἄμμε γεραίρων .
 "Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας αἰοιδάν .

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι .
 Ἄϊ ἄϊ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπᾶν κατὰ κᾶπον ὀλῶνται,
 Ἡ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς οὔλον ἄνηθον,
 Ὑστέρον αὖ ζῶντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι .
 Ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
 Ὅσπότε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθοσὶ κοίλα
 Εὔδομες εὔ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον .
 Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ·
 Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ἄδειν .
 Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ἄδει·

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι .
 Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν σλόμα, φάρμακον εἶδες .
 Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτέδραμε, κούκ ἐγλυκάνθη;
 Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράων τοι,

Ἦ δοῦναι καλέων τοι φάρμακον, ἔκφυγεν ᾧδάν ;
 Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Ἄλλὰ δίκαια κίχεν πάντας· ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει τῷδε
 Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμην δὲ,
 Ὡς Ὀρφεὺς καταβάς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσσεὺς,
 Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κήγῳ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
 Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι καὶ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,
 Ὡς ἂν ἀκουσαίμην τί μελίσδεαι. ἀλλ' ἐπὶ Κῶρα
 Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἀδύ τι βωκολιάσδευ·
 Κᾶκείνη Σικελαιῖς καὶ Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν
 Αἰόσι, καὶ μέλος ἦδε τὸ Δώριον. οὐκ ἀγέραστος
 Ἔσσειθ' ἀμολωά· χ' ὥς Ὀρφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν
 Ἀδέα φορμίζοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
 Καί σε, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὄρεσιν. εἰ δέ τι κήγῳ
 Συρίσδων δυνάμην, παρὰ Πλουτέϊ καὐτὸς ἄειδον.

ΜΕΓΑΡΑ
ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ,
Ειδύλλιον δ'.

Μᾶτερ ἐμὰ , τίφθ' ὦδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις ,
'Εκπάγλως ἀχέοισα ; τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἔρευθος
Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι ; τί μοι τόσον ἠνίησαι ;
'Ἡ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος υἱὸς
'Ανδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο , λέων ὡσεὶ δ' ὑπὸ νεβροῦ ;
'Ὡμοι ἐγὼ , τί νύ μ' ὦδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν
'Αθάνατοι ; τί νύ μ' ὦδε κακῇ γονέες τέκον αἴση ;
Δύσμορος , ἦτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον ,
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν ,
'Ἡδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν .
Τοῦ δ' οὔτις γένητ' ἄλλος ἀποτμότερος ζώντων ,
Οὐδὲ τόσον σφετέρησιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων .
Σχέτλιος , ὅς τόξοισιν ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς 'Απόλλων ,
'Ἡέ τινος Κηρῶν , ἢ Ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα ,

Παῖδας εὐὸς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἴλετο θυμόν,
 Μαινόμενος κατὰ οἶκον· ὁ δ' ἔμπλεος ἔσχε φόνοιο.
 Τοὺς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
 Βαλλομένους ὑπὸ πατρὶ (τόδ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλω).
 Οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
 Μητέρ' ἐήν· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκατον κακὸν ἦεν.
 Ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
 Ὀλλυμένοις, οὐστ' αἰνὸς ὄφιν ἐτι νηπιάχοντας
 Θάμνοισ ἐν πυκνοῖσι κατεσθίει· ἢ δὲ κατ' αὐτοὺς
 Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ,
 Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἢ γάρ οἱ αὐτῇ
 Ἄσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρου·
 Ὡς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τέκος αἰάζουσα,
 Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
 Ὡς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτῇ
 Κεῖσθαι, φαρμακόντα δι' ἤπατος ἰὸν ἔχοισα,
 Ἄρτεμι θηλυτέρησι μέγα κρείουσα γυναιξί·
 Τῷ χ' ἡμᾶς κλαύσαντε φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆες
 Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
 Καὶ κεν ἓνα χρύσειον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἀπάντων
 Λέξαντες, κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
 Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην ἵπποτρόφον ἐνναίουσιν,
 Ἄονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναὴν πόλιν Ἦρας
 Πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἤτορ
 Αἰεὶ ὁμῶς· δακρῶν δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἴ' ἐρωή·

Ἄλλὰ πόσιν μὲν ὄρω παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
 Οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γὰρ οἱ ἔργον ἑτοῖμον
 Μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμετος ἠδὲ θάλασσαν
 Μοχθίζει, πέτρης ὄγ' ἔχων νόον ἢ σιδήρου
 Καρτερὸν ἐν σλήθεσσι· σὺ δ' ἤνυτε λείβεαι ὕδωρ,
 Νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διὸς ἡμαθ' ὀπόσσα·
 Ἄλλος μὰν οὐκ ἂν τις εὐφρήναι με παρασῆας
 Κηδεμόνων· οὐ γὰρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος ἔεργει,
 Καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἰσθμοῦ
 Ναίουσ'· οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὄντινά κε βλέψασα,
 Οἷα γυνὴ πανάποτμος, ἀναψύξαιμι φίλον κῆρ,
 Νόσφι γε δὴ Πύρρης συνομαίμονος· ἢ δὲ καὶ αὐτὴ
 Ἄμφι πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆϊ,
 Σῶ υἱῷ· πάντων γὰρ οἰζυρώτατα τέκνα
 Γείνασθαί σε θεῶ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα·

Ὡς ἄρ' ἔφη· τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μῆλων
 Κόλπων ἐς ἡμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἔχέοντο,
 Μνησαμένη τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκῆων·
 Ὡς δ' αὐτῶς δακρυόισι παρήϊα λεύκ' ἐδίαινε
 Ἄλκμήνη· βαρὺ δ' ἤγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα,
 Μύθοισιν πυκνοῖσι φίλην νυδὸν ὤδε μετήνυδα,

Δαιμονίη παιδῶν, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τοῦτο
 Πευκαλίμης; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω,
 Κήδε' ἄλαστα λέγουσα, τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυτα·
 Οὐχ ἄλλοις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰεὶ ἐπ' ἡμᾶρ
 Γιγνομένοις; μάλα μὲν γε φιλοθρηνῆς κέ τις εἶη

Ὅσῳ ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι.
 Θάρσει· οὐ τοίγῃς δ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης.
 Καὶ δ' αὐτὴν ὀρώω σε, φίλον τέκος, ἀτρύτοισιν
 Ἄλγεσι μοχθίζουσαν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ
 Ἀσχαλάαν, ὅτε δὴ γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἔσσι.
 Καὶ σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἢ δ' ἑλαίρω,
 Οὐνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες,
 Ὅσθ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται.
 Ἴσῳ γὰρ Κούρη τε καὶ εὐέανος Δημήτηρ,
 (Ἄς κε μέγα βλαφθεῖς τις ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσση
 Δυσμενέων) μηδέν σε χειριότερον φρεσὶν ἤσι
 Στέργειν ἢ εἴπέρ μοι ὑπ' ἐκ νηδυόφιν ἤλθεις,
 Καὶ μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα·
 Οὐδ' αὐτὴν γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τοῦτό γε λήθειν.
 Τῷ μηδ' ἐξείπης τόγ', ἐμὸν θάλος, ὥς σευ ἀκηδῶ,
 Μηδ' εἴ κ' ἠὲκόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω·
 Οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι
 Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,
 Πρὶν καίπέρ τ' ιδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥπατ' ἔχοισα·
 Καὶ με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Ἀἰδοῦῆος·
 Ὅδ' ἐδυστοκέσσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.
 Νῦν δέ μοι οἴχεσθαι οἶος ἐπ' ἀλλοτρίας νέον ἄθλον
 Ἐκτελέων· οὐδ' οἶδα δυσάμμορος εἶτέ μιν αὖτις
 Ἐνθάδε νοστήσανθ' ὑποδέξομαι, εἶτε καὶ οὐκί.
 Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος
 Ὑπνον· δειμαίνω δέ, παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα.

Ἐκπάγλως, μὴ μοί τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδοι.
 Εἶσατο γάρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσὶ
 Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρησι βίη Ἡρακληείη·
 Τῇ μεγάλην ἐλάχαινε (δεδεγμένος ὡς ἐπὶ μισθῷ)
 Τάφρον τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατιῇ τινὸς ἀγροῦ,
 Γυμνὸς, ἄνευ χλαίνης τε καὶ εὐμιτροιο χιτῶνος·
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
 Καρτερὸν οἰνοπέδοιο πονεύμενος ἔρκος ἀλωῆς,
 Ἦτοι ὁ λίστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας
 Ἀνδῆρου καταδῦναι ἅ καὶ πάρος εἶματα ἔστο.
 Ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
 Πῦρ ἄμοτον, περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλεῖτο φλόξ.
 Αὐτὰρ ὄγ' αἰὲν ὀπισθε δοοῖς ἀνεχάζετο ποσσὶν,
 Ἐκφυγέειν μεμαῶς ὀλοὸν μένος Ἡφαίστοιο·
 Αἰεὶ δὲ προπάροιθεν εὐῶ χροὸς, ἥ ὕτε γέρρον,
 Νώμασκεν μακέλην· περὶ δ' ὀμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
 Πάπταινε, μὴ δὴ μιν ἐπιφλέξῃ δῆϊον πῦρ.
 Τῷ μὲν ἀοσοῆσαι λελιημένος (ὡς μοι εἶκτο)
 Ἴφικλέης μεγάθυμος, ἐπ' οὐδεὶ κάππεσ' ὀλισθῶν,
 Πρίν γ' ἐλθεῖν, οὐδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ' αὐτίς,
 Ἄλλ' ἀστειμφὲς ἔκειτο, γέρον ὡσεὶ τ' ἀμενηνὸς,
 Ὅντε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπῆς
 Καππεσεῖν, κεῖται δ' ὄγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ,
 Εἰσόκε τίς χειρὸς μιν ἀνειρύσῃ παριόντων,
 Αἰδεσθεῖς ὄπιδα προτέρην πολιοῖο γενείου·
 Ὡς ἐν γῆ λελίαστο σακέσπαλος Ἴφικλείης.

Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὀρῶσα
Παῖδας ἐμοὺς, μέχρι δὴ μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν, ἥως δὲ παραντίκα φαίδιμος ἦλθε.
Τοῖα, φίλη, μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐποίησαν
Παννυχίῃ· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο
Οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνῳ
Θυμὸς ἐμὸς, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων.

Ειδύλλιον ε΄.

Τὰν ἄλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὄνεμος ἀτρέμα βάλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι Μοῖσα
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάνα·
Ἄλλ' ὅταν ἀχῆση πολιὸς βυθὸς, ἅ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζη, τὰ δὲ κύματα * * * μεμήνη,
Ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλα φεύγω·
Γὰρ δέ μοι ἅπιστ' ἀτάχα δ' εὐσκίος εὐάδεν ἕλα,
Ἐνθα καὶ ἦν πνέουσα πολὺς ὄνεμος, ἅ πίτυς ἄδει.
Ἦ κακὸν ὁ γριπτεὺς ζῶει βίον, ᾧ δόμος ἅναυς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθῦς ἅπλάνος ἄγρα·
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ·
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἄτερπει ψοφέοισα τὸν ἄγρικον, οὐχὶ ταρασσει.

Ειδύλλιον 5'.

Ἦρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἦρατο δ' Ἀχῶ
Σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδα·
ἽΩς Ἀχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρωσ δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾶ.
Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσειε τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις·
Στέργετε τοὺς φιλέοντας· ἴν' ἦν φιλέητε, φιλήσθε.

Ειδύλλιον ζ΄.

Ἐσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσειον φάος Ἀφρογενείας,
Ἔσπερε, κυανέας ἱερόν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαιρότερον μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρον,
Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Ἄντι σελαναίας τὸ δίδου φάος· ὄνεκα τήνα
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύνει. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
Ἔρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω.
Ἄλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι.

Ειδύλλιον η'.

Ἄλφειὸς μετὰ Πίσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὀδεύη,
"Ἐρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
"Ἐδνα φέρον, καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι, τὴν δὲ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποτροχάει, κού μίγνυται ὕδασι νῦδωρ·
Ἄ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρωσ ἐδίδαξε κολυμβῆν.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΑΡΟΤΡΙΩΝΤΑ

Επίγραμμα.

Λαμπάδα θεῖς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἴλετο ῥάβδον
Οὔλος Ἔρωσ, πήρην δ' εἶχε κατομαδίην.
Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν ἀχένα ταύρων,
Ἔσπειρεν Διοῦσ ἀλακα πυροφόρον.
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διὶ, Πρῆσον ἀρούρας,
Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

ΕΙΔΥΛΛΙΑ
Β Ι Ω Ν Ο Σ
ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ,

Ειδύλλιον α΄.

Αιάζω τὸν Ἄδωνιν· Ἀπόλετο καλὸς Ἄδωνις.

Ἦλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.

Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθειυδε·

Ἐγρεο δειλαία κυανοστόλε, καὶ πλατάγησον

Στάθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, Ἀπόλετο καλὸς Ἄδωνις.

Αιάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.

Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὄρεσι, μηρὸν ὀδόντι

Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς, καὶ Κύπριν ἀνιᾶ

Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα

Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκεῖ,

Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῷ χεῖλεος· ἀμφὶ δὲ τήνω

Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.

Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει·

Ἄλλ' οὐκ εἶδεν Ἄδωνις ὃ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.

Αιάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.
 Ἄγριον ἄγριον ἔλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις·
 Μείζον δ' ἂν Κυθήρεια φέρει ποτικάρδιον ἔλκος.
 Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
 Καὶ νύμφαι κλαίουσιν ὀρειάδες· ἂν δ' Ἀφροδίτα
 Λυσαμένα πλοκαμιῖδας, ἀνὰ δρυμοὺς ἀλάληται
 Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
 Ἐρχομένην τείροντι, καὶ ἱερὸν αἶμα δρέπονται.
 Ὅξυ δὲ κωκύουσα, δι' ἄγκυα μακρὰ φορεῖται,
 Ἄσσυριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
 Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἶμα παρ' ὀμφαλὸν ἤωρεῖτο,
 Στάθρα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο· οἱ δ' ὑπομαζοὶ
 Χιόνεοι τοπάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.

Αἱ αἱ τὰν Κυθήρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.
 Ὦλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
 Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις.
 Κάτθανε δ' ἂν μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἱ αἱ.
 Ὦρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρύες, Αἱ τὸν Ἄδωνιν·
 Καὶ ποταμοὶ κλαίουσι τὰ πένθηα τῆς Ἀφροδίτας,
 Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὄρεσι δακρύνοντι,
 Ἄνθηα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθραίνεται· ἂν δὲ Κυθήρη
 Πάντα, ἀνὰ κναμῶς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.

Αἱ αἱ τὰν Κυθήρειαν· Ἀπόλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Ἄχθ' ἂν ἀντεβόασεν, Ἀπόλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; Αἱ αἱ.
 Ὦς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἔλκος,

Ὡς ἴδε φοῖνιον αἶμα μαραινομένῳ περι μῆρῳ ,
 Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο, Μείνον Ἄδωνι,
 Δύσποτμε μείνον Ἄδωνι, πανύστατον ὧς σε κιχείω,
 Ὡς σε περιπλύξω, καὶ χεῖλεα χεῖλεσι μίξω.
 Ἐγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
 Τροσσοῦτόν με φίλασον ὅσον ζῶει τὸ φίλαμα·
 Ἀχρῖς ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεῖς ἐμὸν ἦπαρ
 Πνεῦμα τεὸν ρεύση, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
 Ἐκ δὲ πῖω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
 Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις,
 Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεται εἰς Ἀχέροντα,
 Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἃ δὲ τάλαινα
 Ζῶω· καὶ θεὸς ἐμὲ, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
 Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσι γὰρ αὐτὰ
 Πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ κατάρρει.
 Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην,
 Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὃ μοι θάνατε, καὶ σε φοβεῦμαι.
 Θνάσκεῖς, ὧ τριπόθατε· πόθος δέ μοι ὧς ὄναρ ἔωτη.
 Χήρη δ' ἃ Κυθέρεια, κενὸν δ' ἀνὰ δώματ' Ἐρωτες.
 Σοὶ δ' ἄμα κεστὸς ὄλωλε· τί γὰρ τολμηρὸν κυνάγεις;
 Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἔμηννας θεροὶ παλαίειν;
 Ὡδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.
 Αἶ αἶ τὰν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Δάκρυον ἃ Παφίη τόσον ἐκχέει· ὅσον Ἄδωνις
 Αἶμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη·
 Αἶμα ῥόδον τίττει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.

Αιάζω τὸν "Αδωνιν· Ἀπόλετο καλὸς "Αδωνις.
 Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρο, Κύπρι·
 "Ἔστ' ἀγαθὰ σλιβάς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἐτοίμα.
 Λέκτρον ἔχει, Κυθήρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς "Αδωνις·
 Καὶ νέκυσ ὢν καλὸς ἐστὶ, καλὸς νέκυσ οἷα καθεύδων.
 Κάτθεο καὶ μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἷς ἐνίαυεν,
 Τοῖς μετὰ σευ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
 Παγχρύσω κλιντῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν "Αδωνιν.
 Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
 Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
 Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείψασι, ῤαῖνε μύροισι·
 Ὀλλύσθω μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὤλετ' "Αδωνις.
 Κέκλιται ἀβρὸς "Αδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
 Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀνασπενάχουσιν Ἔρωτες,
 Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χῶ μὲν οἰστῶς,
 Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὐπτερον ἄγε φαρέτρην·
 Χῶ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος, ὃς δὲ λέβησι
 Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ, ὃ δὲ μηρία λούει·
 Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν "Αδωνιν.
 Αὐτὰν τὰν Κυθήρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
 Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
 Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον· οὐκέτι δ' Ὑμᾶν,
 Ὑμᾶν οὐκέτ' ἀειδόμενον μέλος, ἄδεται αἰ' αἰ'.
 Αἰ' αἰ' καὶ τὸν "Αδωνιν ἔτι πλέον, αἰ' Ὑμέναιον.
 Αἰ Χάριτες κλαίοντι τὸν νῆα τῷ Κινύραο,
 Ὡλετο καλὸς "Αδωνις, ἐν ἀλλήλησι λέγοισαι·

Αὐταὶ δ' ὄξυ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὸ Διώνη .
Καὶ Μοῖραι τὸν Ἄδωνι ἀνακλαίουσιν Ἄδωνι ,
Καὶ μιν ἐπαεῖδουσιν· ὁ δὲ σφισιν οὐκ ἐπακούει ,
Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει , Κῶρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει .
Λῆγε γόων , Κυθήρεια , τοσήμερον ἴσχεο κόμων .
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι , πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι .

Ειδύλλιον β'.

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσει δενδράεντι
"Ὀρνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν "Ἐρωτα
Ἐσδόμενον πύξιοιο ποτὶ κλάδον· Ὡς δ' ἐνόασε,
Χαίρων, ὄνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
Τῷς καλάμωσ ἅμα πάντα ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾶ καὶ τᾶ τὸν "Ἐρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
Χῶ παῖς, ἀσχαλάων, ἔνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
Τῷς καλάμωσ ῥίψας ποτ' ἀροτρία πρέσβυν ἴκανεν,
Ὅς νιν τάνδε τέχνην ἐδιδάξατο, καὶ λέγειν αὐτῷ,
Καὶ οἱ δεῖξεν "Ἐρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιάων κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα,
Φεῖδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τῶρνεον ἔρχευ.
Φεῦγε μακρὰν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον. ὄλβιος ἔσση
Εἰσόκα μή μιν ἔλθῃς· ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
Οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἐπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὐτῷ
Ἐλθὼν ἐξαπίνας κεφαλὰν ἐπι σείο καθιξεῖ.

Ειδύλλιον γ'.

Ἄμεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέσθα,
Νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἔς χθόνα νευστάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον·
Μέλπειν μοι φίλε βοῦτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
ᾠς λέγε, χ' ἄ μὲν ἀπῆλθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βουκολίασδον,
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
ᾠς εὔρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
ᾠς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἀδύς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἄλλα μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
Κήγῶν ἐκλαθόμαν μὲν ὄσων τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
ᾠσσα δ' Ἔρωτος μ' ἐδίδασκειν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

Ειδύλλιον δ΄.

Ταὶ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
Ἐκ θυμῷ φιλέοντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἔπονται.
Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστος ὄπηδῆ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ἦν δὲ νοσὸν τῷ Ἔρωτι δονεύμενος ἀδὺ μελίσσῃ,
Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὃδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.
Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθάνατόν τινα μέλπω,
Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' αἰίδει·
Ἦν δ' αὐτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδα τὴν μελίσσῃ,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾗδά.

Ειδύλλιον ε΄.

Εί μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μοῦνα
Κῦδος ἐμοὶ δῆσοντι τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖρα.
Εἰ δ' οὐχ ἄδεα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήονα μοχθεῖν;
Εἰ μὲν γὰρ βιώτῳ διπλόον χρόνον ἀμὶν ἔδωκεν
Ἡ Κρονίδας, ἧ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ' ἀνύεσθαι
Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάριματα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
Ἦν τάχα μοχθήσαντί ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι.
Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν,
Ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μήονα πάντων,
Ἐς πόσον ἂ δειλοὶ καμάτως κ' εἰς ἔργα πονεῦμες;
Ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
Βάλλομες, ἰμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλω;
Λαθόμεθ' ἢ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα,
Χ' ὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον

Ειδύλλιον 5'.

Ὀλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.
"Ὀλβιος ἦν Θασεὺς τῷ Πειριθῷ παρεόντος,
Εἰ καὶ ἀμειλίχτοιο κατήλυθεν εἰς Ἄϊδαο.
"Ὀλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν Ἀξείνοισιν Ὀρέστης,
Ὅννεκά οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἄρητο κελεύθους.
Ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἐτάρω ζώοντος Ἀχιλλεύς·
"Ὀλβιος ἦν Δνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἶνον ἄμυεν.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ, καὶ ΜΥΡΣΩΝ,

Ειδύλλιον ζ'.

ΚΛΕ. **Ε**ἵαρος, ὦ Μύρσων, ἢ χεῖματος, ἢ φθινοπόρου,
ἢ ἄδύ, τί τοι ἄδύ; τί δὲ πλέον' εὐχεαι ἔλθειν;
ἢ ἄνικα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες;
ἢ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά;
ἢ καὶ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χεῖματι πολλοὶ
Θαλπόμενοι δέλγονται ἀεργίῃ τε καὶ ὄκνω;
ἢ τοι καλὸν ἔαρ πλεον εὐαδεν; εἰπέ, τί τοι φρῆν
Αἰρεῖται; λαλέειν γὰρ ἐπέτραπεν ἅ σχολὰ ἀμῖν.

ΜΥ. Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι.
Πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἀδέα. Σεῦ δὲ ἕκατι
Ἐξερῶ, Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἄδιον ἄλλων.
Οὐκ ἐθέλω ἄνικα μὲν, ἐπεὶ τόκα μ' ἄλιος ὄπτῃ.
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὦρια τίκλει.
Οὐδὲ χεῖμα φέρειν, νιφετὸν κρυμούς τε φοβεῦμαι.
Εἵαρ ἐμοὶ τριπόθατον ὄλω λυκάβαντι παρείη,
Ἄνικα μήτε κρύος, μήθ' ἄλιος ἄμμε βαρύνει.
Εἵαρι πάντα κύει, πάντ' εἵαρος ἀδέα βλαστῆϊ,
Χ' ἅ νύξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοῖος ἀώς.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ, καὶ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ

Ειδύλλιον η'.

ΜΥΡΣΩΝ, καὶ ΛΥΚΙΔΑΣ.

Μτ. *Λῆς νύ τι μοι, Λυκίδα, σικελὸν μέλος ἀδὺ λιγαίνειν,*

Ἰμερόεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικὸν, οἷον ὁ Κύκλωψ

Ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατεία;

Λτ. *Κῆν μοι συρίσδεν, Μύρσων, φίλον· ἀλλὰ τί μέλψω;*

Μτ. *Σκίριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶν μέλος, ἀδὺν ἔρωτα,*

Λάθρια Πηλείδαο φυλάματα, λάθριον εὐνάν.

Πῶς παῖς ἔσσατο φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν.

Χ' ὅπως ἐν κόραις Λυκομηδίσι ἀπαλέγοισα

Ἀηδήνητ' ἀπαστὸν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

Λτ. *Ἄρπασε τὰν Ἑλέαν ποθ' ὁ βωκόλος, ἄγε δ' ἐς Ἴδαν,*

Οἰνώνη κακὸν ἄλγος· ἐχώσατο ἅ Λακεδαίμων,

Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαικόν· οὐδέ τις Ἕλλην,

Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἕλιδος, οὔτε Λακόνων

*Μεῖνεν ἐὼν κατὰ δῶμα, φέρων * δισσὶν ἀνὰν ἄρνα.*

* Ruhkenius emendat φθισαγορ' Ἀρνα.

Λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μοῦνος Ἀχιλλεύς.
 Εἶρια δ' ἀνθ' ὄπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾶ
 Παρθενικὸν κόρον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἤυτε κώρα.
 Καὶ γὰρ ἴσον τήναις δηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
 Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς· καὶ τὸ βάδισμα
 Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρῃ.
 Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα.
 Ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηϊδαμεία.
 Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
 Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπήγει.
 Ἦσθιε δ' οὐκ ἄλλα σὺν ὀμάλικι· πάντα δ' ἐποίει
 Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον· ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾶ.
 Ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις,
 Αἶδ' ὕψοπαρθενικαὶ συνομάλικες αἱ δύο καλαί·
 Ἄλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες· ἅ δὲ πονηρὰ
 Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο

Ειδύλλιον 2'.

Ἄμερε Κυπρογένεια Διδὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσης,
Τόπως τίσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπεις;
Τυτθὸν ἔφαν· τί νυ τόσσον ἀπέχθεο καὶ τὴν αὐτᾶ,
Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα τέκῃαι;
Ἄγριον, ἄσλοργον, μορφᾶ νόον οὐδὲν ὅμοιον·
Ἐς τί δέ νιν πλανὸν καὶ ἐκαβόλον ἔπασσας ἡμῖν,
Ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα θυναιμέθα τῆνον ἀλύξαι;

THEOCRITI,
MOSCHI, ET BIONIS

IDYLLIA OMNIA

A

BERNARDO ZAMAGNA

RACHVSINO

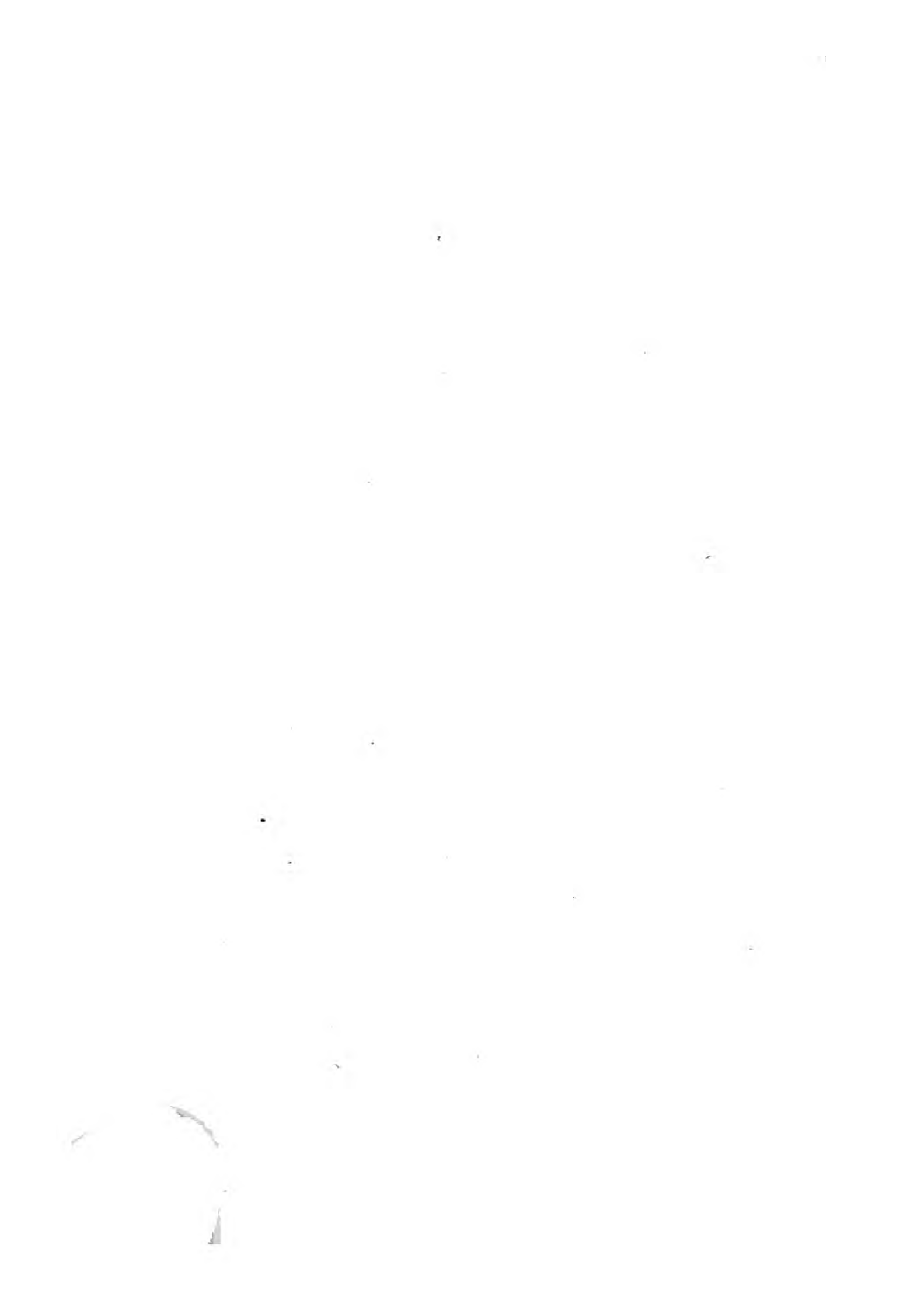
LATINIS VERSIBVS EXPRESSA

PARMAE

IN AEDIBVS PALATINIS

TYPIS BODONIANIS

MDCXCII

A D
LECTOREM.

Non omnia, quae hoc volumine continentur, Idyllia publici iuris nunc primum fiunt. Prodiere aliqua diversis temporibus. Maxima vero pars in nuptiis Caroli Albani Praefecti Sacrae Domus FERDINANDI AVSTRIACI cum Italica eleganti versione cl. Aloysii Buchettii, qui et eruditum adiecit prooemium, et luculentissimas enarrationes. Nunc tandem vir eximius Zamagna, absolutis iam, quae ad Bionem, Moschumque pertinebant, omnium quoque Theocriti Idylliorum ver-

sionem perfecit, simulque universa dare in lucem constituit, ut trium optimorum Graecorum, qui Bucolica scripserunt, nova interpretatione, eaque integra, Latium ditaretur. Quum vero Idyllia maximi haberet, quae celeberrimus Cunichius Latina fecerat, nimirum I. II. IV. VIII. XVIII. XXI. et XXVIII. ea retinenda censuit, inque suam editionem adoptanda, tamquam ornamento futura. Illud tantum sibi licere duxit, ut quae ex iisdem fuerant data opera a Cunichio omissa, restitueret, ac suppleret; quod quilibet videre poterit, qui Senensem editionem cum Mediolanensi instituerit conferendam. Vale.

IDYLLIA
THEOCRITI
SYRACVSII.

IDYLLIVM I.

Thyrsis et Aepolus amice inter se colloquuntur, donisque ab Aepolo propositis, Thyrsis expromit cantilenam de Daphnide amore contabescente.

THYRSIS, AEPOLVS.

TH. **D**ulce sonant aurae, dulce haec fonti adsita pinus,
Aepole, dulce sonat tua fistula, digna secundae
Maenaliū post Pana ferat quae praemia palmae.
Hircum si feret ille, capra donabere; capram
Si feret ille, horna donaberis ipse capella,
Horna, quae nondum peperit, quae dulcior esu est.

AE. Dulce tuum, pastor, carmen mage, garrula quam quae
Aëria de rupe superne huc liquitur unda.
Munus ovem referent si Musae, munus habebis
Agnum; si malint agnum sibi ducere Musae,
Munus ovem niveam referes tu, dona secunda.

TH. Vis bone, per Nymphas, vis Aepole, stratus in herba
Heic clivo in molli, fragiles ubi verna myricas
Ventilat aura, leves de more inflare cicutas?

Dum canis, ipse tuas pascam tibi rite capellas.

AE. Non fas est medio, non fas inflare cicutas,
 Thyrsi, die; magnam metuo nam Pana: labore
 Venandi fessus nunc Pan cubat; asper, acerbus
 Pan, sedet in summis cui bilis naribus atra.
 Hanc potius, quando nosti, bone Thyrsi, dolores
 Daphnidis, agrestisque tenes fastigia musae,
 Hanc concede ulmum subter, simulacra Priapi,
 Fontanas contra et Nymphas; pastoribus apta
 Heic sedes, heic et quercus; heic, Thyrsi, canentem
 Audiero nunc te si carmen, quale canebas
 Pastorem Libyae contra Chromin, hanc tibi capram
 Ter mulgere dabo: binos alit ubere foetus,
 Bina simul niveo complet mulctralia lacte.
 Addam alte insculptum calicem, ceraque liquente
 Collutum, instructumque ansis exstantibus, ipso
 Nuper caelatum qui se testatur odore;
 Cui virides hederæ, cui luteolus amaranthi
 Haeret, flos labro in summo, croceoque virentes
 Capreoli foetu serpunt ludente corymbo.
 Interius sculpta est, opus admirabile, forma
 Praestanti mulier, peploque induta fluente,
 Reticuloque comas flaventes vincta: minaci
 Ore viri duo stant propter, torvumque tuentes
 Alternis frustra iurgantur. despicit illa
 Atque hunc atque illum ridens, nec iurgia curat:
 Ipsi autem duro correpti pectus amore

Ignem oculis iactant tremulis, frustraue laborant.
Hos iuxta scabro in scopulo piscator ad undam
Curvus per cautes festinat retia ducens.
Ille laboranti similis: namque omnia membra
Contendit nisu ingenti, colloque tumentes
Ostendit venas, senior; sed digna iuventa
Firma viri se vis cano sub vertice prodit.
Vinea non longe gravidis rubet aucta racemis,
Quam iuxta parvus servat puer, et sedet ipsam
Ad sepem. heic geminae vulpes, quarum altera vites
Per medias cursans maturas deripit uvas;
Insidias peram ad pueri struit altera, nec se
Missuram incautum dicit prius, omnia furtim
Quam voret, ac misero fletum et ieiunia linquat.
Ille autem e culmo captandis pulcra locustis
Septa struit iunco nectens, nec pera, nec uvae
Iam subeunt animo, textu sed gaudet inani.
It calicem hac illac per totum mollis acanthus;
Plurimus upilio veniens quem visere gestit,
Qui tibi miranti suspendet lumina, Thyrsi.
Nauta tulit calicis pretjum Calydonius, orbem
Ingentem pressi lactis, pinguemque capellam.
Necdum etiam labro tetigi, sed conditus omni
Labe caret. quem ferre tibi facilisque volensque,
Dulcis amice, dabo, referas modo amabile carmen.
Invideo tibi nil: agedum, bone; carmina quando
Non umbris, credo, immemori servabis et orco.

TH. Incipe bucolicum, dulcis Musa, incipe carmen.
 Thyrsis ego ex Aetna, aetnaei Thyrsidis haec vox.
 Quae loca, dum misere Daphnis tabescit, habebant
 Quae loca vos, Nymphae? Pindusne, an Thessala Tempe?
 Nam neque tum visae vitrei sub gurgite Anapi,
 Non Aetna in viridi, sacra nec in Acidis unda.

Incipe bucolicum, dulcis Musa, incipe carmen.
 Illum etiam Thoës, secla et flevete luporum,
 Illum etiam sylva torvis leo flevit ab alta.

Incipe bucolicum, dulcis Musa, incipe carmen.
 Multae illi ante pedes vaccae, taurique iacentes,
 Multae illi vitulae, multae adgemuere iuvencae.

Incipe bucolicum, dulcis Musa, incipe carmen.
 Primus Atlantiades veniens de monte: quis, inquit,
 Daphni, quis indigno miserum male perdit amore?

Incipe bucolicum, dulcis Musa, incipe carmen.
 Pastores venere, boum venere magistri,
 Venit et upilio; quae te sic, Daphni, rogantes,
 Quae miserum torquent curae? venitque Priapus,
 Cur et, ait, misere tabescis, Daphni? per umbras
 Te nemorum, te per fontes, tua Nympha requirit.

Incipe bucolicum, dulcis Musa, incipe carmen.
 Te petit illa: nimis tu cura aegrescis acerba
 Perditus. ante boves servabas, ducere capras
 Nunc bonus heu dicere: hic namque irascitur ardens,
 Quum videt hirsutas hircis subsidere capras
 Mollibus in pratis, quod non caper ipse sit ortus.

Incipe bucolicum, dulcis Musa, incipe carmen.
 Tuque videns passim ridentes suave puellas
 Suspiras, non ipse choro quod mixtus eodem es.

Haec illi: at pastor nil contra, moestus acerbo
 Indulgens magis atque magis moriturus amori.

Incipe bucolicum, dulcis Musa, incipe carmen.
 Venit ab Idalio ridens Venus; illa dolosum
 Nescio quid ridens, at corde irata sub alto,
 Atque ait: at certe iactabas nuper amorem
 Cessurum tibi, Daphni: malo nunc cedis amori.

Incipe bucolicum, dulcis Musa, incipe carmen.
 Cui Daphnis graviter suspirans: Cypri cruenta,
 Cypri infesta hominum generi, saeva, improba Cypri,
 Ergo mihi totus sol occidit? ast erit ipsum
 Intra orbem Daphnis dolor et grave crimen amori.

Incipe bucolicum, dulcis Musa, incipe carmen.
 Pastor ubi fertur Cyprin, pete protinus Idam,
 Anchisenque illic quercus, heic densa cyperus,
 Atque apibus cava dulce sonant alvearia circum.

Incipe bucolicum, dulcis Musa, incipe carmen.
 Pulcher adhuc tibi carus Adonis: pascit et agnas,
 Et lepores figit, sequiturque horrentia lustra.

Incipe bucolicum, dulcis Musa, incipe carmen.
 Rursus adi propius Diomedem, et dicito: Daphnin
 Pastorem vici Daphnin; contendito mecum.

Incipe bucolicum, dulcis Musa, incipe carmen.
 O thoesque, lupique, ursique, horrentia dumis

Occultant quos tesqua, valete: haud amplius usquam
Cernetis Daphnin per sylvas et nemora alta.

Tuque, Arethusa, vale; fontesque et flumina, pulcrum
Quae pulcra fluitis lympa prope Tymbridis amnem.

Incipe bucolicum, dulcis Musa, incipe carmen.

Daphnis ego, huc pastum duxi qui ad gramina vaccas;
Daphnis ego, huc potum duxi qui ad flumina tauros.

Incipe bucolicum, dulcis Musa, incipe carmen.

O Pan, Pan, gelidi seu nunc iuga celsa Lycaei,
Sive altum lustras nunc Moenalon, huc ades, o Pan,
Trinacrium ad litus. Helices rex, ardua linque
Saxa, Lycaonidaë mirum et dis linque sepulcrum.

Desine bucolicum iam, Musa, o desine carmen.

Huc ades, huc, o Rex; ferto hanc, pulcre apta recenti
Quae cera, mellis iucundam spirat odorem,
Molliter et labrum se circumflectit, avenam;
Ferto tibi; me saevus amor iam trudit ad Orcum.

Desine bucolicum iam, Musa, o desine carmen.

Nunc violas iam ferte, rubi; ferto, aspera spina;
Fundite, iuniperi, narcissos pulcra comantes.
Cuncta secus fiant. extincto Daphnide, pinus
Det pira; quaesitos, cervi, raptate molossos;
Montanaeque ululae, philomelam vincite cantu.

Desine bucolicum iam, Musa, o desine carmen.

Sic fatus fessum posuit caput: at Venus ulnis
Collapsam excepit, voluitque attollere, frustra
Iam frustra. nam cuncta illum fatalia fila

Defecere, nigram petiit Styga, mersus et atro est
Gurgite vir Musis, vir amabilis ille Napaeis.

Desine bucolicum iam, Musa, o desine carmen.
At tu da capram, calicem da mî, Aepole: mulgens
Libabo Musis. Musae, salvete; iterum mî
Atque iterum salvete: alias meliora canemus.

AE. Thyrsi, tibi formosa merum mel compleat ora;
Dulcibus et vescare favis atque Atthide ficu,
Vincis et argutas suavi nam voce cicadas.
En calicem: ambrosium sentin', quem iactat, odorem?
Quippe suis lavisse putes in fontibus Horas.
Huc ades, o Cissaetha: agesis Thyrsi, hanc tibi mulge.
O caprae, saltu ne ludite, ne malus in vos
Luxuriam solitam iam nunc exerceat hircus.

IDYLLIVM II.

PHARMACEVTRIA.

*Saga quaedam Delphidem, a quo se relictam et pro-
ditam esse dolet, veneficiis flectere, ac demum re-
ducere conatur.*

Ocyus huc lauros fer, Thestyli, fer mihi philtera;
Pocula purpureae circumda haec vellere lanae,
Perfidus ut magicae vim sentiat artis amator,
Qui me nondum etiam duodena luce revisit,
Nec de me quidquam, sim viva, an mortua, curat,
Nec perstans foribus malus obstrepit. illum Amor egit
Cum Venere, avexitque alio pernicibus alis.
Gras Timageti visam festina palaestram,
Ludit ubi, faciamque vafro convicia: cantu
Nunc magico experiar si possim flectere. sed tu
Interea purum fulgeto, Delia; sacro
Carmine te affabor primam, Dea; teque sub alta
Regnantem tellure, Hecate, quam saeva canum vis
Horret per tumulos vadentem atrumque cruorem.
Salve, Hecate, incoeptumque favens, Dea magna, secunda.
Nostra haec ut Circes ne cedant pocula succis,

Ne vel Medae, ne vel flavae Perimedae.

Duc, Iynx, duc ipsa mihi tu ad limina Delphin.
 Vruntur salsae fruges. age, Thestyli, sparge,
 Sparge molam; infelix, abiit quo mens tua longe?
 An miseram me tuque tibi facis, improba, ludum?
 Sparge simul, simul et dic: spargo Delphidis ossa.

Duc, Iynx, duc ipsa mihi tu ad limina Delphin.
 Delphis me malus urit; ego hanc in Delphide laurum.
 Laurus ut haec magnum crepuit, flammataque in ignem
 Continuo versa est, cinerem nec cernimus ipsum;
 Sic totum indomitus Delphin male torreat ardor.

Duc, Iynx, duc ipsa mihi tu ad limina Delphin.
 Igne liquefacio ceram hanc en auspice diva.
 Sic, Dea, sic nostro liquatur Delphis amore.
 Rhombus ut hic rapido se turbine versat ahenus,
 Attonitus sic ille meo se in limine verset.

Duc, Iynx, duc ipsa mihi tu ad limina Delphin.
 Furfuris hoc libo tibi, Delia: flexeris ipsa
 Infernumque adamanta, et si quid durius ipso est.
 Audistine? canes ululant: Dea furva propinquat;
 In triviis Dea furva: aes aes age, Thestyli, pulsa.

Duc, Iynx, duc ipsa mihi tu ad limina Delphin.
 Nunc placidum late silet aequor, nunc silet aura;
 Non silet haec sed cura meo sub pectore gliscens.
 Namque virum deserta voco et male prodita, qui me
 Sic viduam casta nuper pro virgine fecit.

Duc, Iynx, duc ipsa mihi tu ad limina Delphin.

Ter libo, Dea magna, ter haec non irrita dico;
 Iam, quocumque calet, iam deserat immemor ignem;
 Non minus ignoto quam Diae in litore Thesea
 Oblitum perhibent flavam crines Ariadnen.

Duc, Iynx, duc ipsa mihi tu ad limina Delphin.
 Arcasin hippomanes planta est, gustata furore
 Quae subito stimulat montes armenta per altos.
 Sic Delphin videam insanum similemque furenti
 Ex nitida huc rapido cursu adventare palaestra.

Duc, Iynx, duc ipsa mihi tu ad limina Delphin.
 Delphidis ex ima lapsa est haec fimbria veste:
 Hanc ego divelloque manu, doque ignibus. eheu,
 Heu, crudelis amor, nostro de pectore totum
 Hausisti, veluti fluvialis hirudo, cruorem.

Duc, Iynx, duc ipsa mihi tu ad limina Delphin.
 Cras tibi pharmaca nigra feram, tritamque lacertam,
 Thestyli. nunc succos hosce accipe, et illine limen
 Illius inspergens: limen quod prodita servo,
 Cui teneor constricta, licet me negligat ille;
 Et spue, dicque spuens: en spargo Delphidis ossa.

Duc, Iynx, duc ipsa mihi tu ad limina Delphin.
 Illa abiit; sum sola. meas nunc unde querelas
 Ordinar? hanc miserae quis mi cladem intulit auctor?
 Sacra canistra ferens Eubulis venit Anaxo
 Huc ad nos, Triviae in lucum; visenda ferarum
 Magna ubi pompa ibat; quas inter fulva leaena.

Disce mei caussas, disce, o bona Luna, furoris.

Theucharileque adeo nutrix me Thressa vocavit,
 Mortua iam, tum cara mihi vicina, paratae
 Spectaclum ad pompae. quam dîs invisâ sequebar
 Bysso culta fluente, gerens pallam Clearistae.

Disce mei caussas, disce, o bona Luna, furoris.
 Dum via qua ducit, gradior prope tecta Lyconis,
 Formosum Delphin, formosumque Eudemippum
 Aspicio e vitida redeuntes forte palaestra:
 Mollis helichryso flaventior ore nitebat
 Lanugo, puram vincebant pectora Lunam.

Disce mei caussas, disce, o bona Luna, furoris.
 Ut vidi, ut perii malesana! ut saucia curis
 Pectus eram! coepitque vicens tabescere formae
 Protinus ille nitor; nec pompae iam super ulla
 Cura fuit, nec quaeve domum sim, quaeve reversa
 Commemini; morbo sed conflictabar acuto
 Bis quinas luces, bis quinas languida noctes.

Disce mei caussas, disce, o bona Luna, furoris.
 Oraque pallebam thapso magis, et mihi toto
 Paullatim crinis de vertice lapsus abibat.
 Dira artus macies adduxerat, ossaque tantum
 Duraque restabat cutis aegrae. cuius ad aedes
 Non misera adrepsi? quae me non multa precantem
 Vidit anus, morbos docta excantare morantes?
 Nil cuncta expertae melius fuit. hora fluebat
 Interea fugiens incassum praepete lapsu.

Disce mei caussas, disce, o bona Luna, furoris.

Tunc famulae verum retegens, age, Thestyli, dixi,
 Morbo aliquam fer opem: totam nam Myndius urit
 Me miseram malus ille puer. quin compita gressu
 I subito, servaque meantem saepe palaestram
 Ad Timageti: longa illic otia degit.

Disce mei caussas, disce, o bona Luna, furoris.
 Atque ipsum invenies ubi solum, te tua, furtim
 Dic, Simaetha vocat, subitoque huc ducito tecum.
 Haec ego mandaram. celerans iter illa nitentem
 Nostra egit Delphin in tecta. at lumine vidi
 Vt propius superantem ipsum iam limina portae.

Disce mei caussas, disce, o bona Luna, furoris.
 Obrigui nivibus mage tota; ac plurimus uda
 Sudor iit de fronte, noto ceu tacta pruina
 Liquitur humenti; poteram nec dicere quidquam,
 Solvere nec vocem, quantam, quum somnia turbant,
 Ad matrem pueri clamantes tollere suerunt:
 Sic gelidae penitus rigui assimilis crystallo.

Disce mei caussas, disce, o bona Luna, furoris.
 Ille autem crudelis, ubi me vidit amantem,
 Lumina defixit terra, solioque resedit;
 Tum residens: Simaetha, inquit, praevertere tantum
 Tu me adeo voluisti ultro, quantum ipse venustum
 Antevolans liqui nuper post terga Philinum,
 Te coram ut veniamque, tuis et sedibus adstem.

Disce mei caussas, disce, o bona Luna, furoris.
 Atqui ego venissem, iucundum testor Amorem,

Aut tribus aut quatuor sociis comitatus, eadem
 Venissem nocte hac servans canentia Bacchi
 Mala sinu, circum et redimitus tempora fronde
 Herculea, ornaret levibus quam purpura vittis.

Disce mei caussas, disce, o bona Luna, furoris.
 Quod si in tecta forem admissus, tibi dulce fuisset
 Spero equidem; neque enim mihi vel contendere cursu,
 Vel quisquam sese valeat componere forma.

Et si labra labris potuissem inferre, quiessem
 Munere contentus parvo. sin forte fuisset
 A foribus longe pulsus, nec tela nec ignes
 Cessarent, gemerentque effracto cardine postes.

Disce mei caussas, disce, o bona Luna, furoris.
 Nunc fateor Veneri grates me reddere primum,
 Dein tibi post Venerem debere, quod igne retractum
 E medio invitas tua sponte ad limina, diro
 Iam iam aestu exustum, mulier. quippe improbus ille
 Saevit Amor gravius Liparæo saepe calore.

Disce mei caussas, disce, o bona Luna, furoris.
 Ille actas furiis patrio discedere gnatas
 E thalamo intactas, docuitque relinquere sponas
 Coniugis elusi necdum bene frigida strata.

Dixit: ego facile dicenti credula, dextra
 Corruptum iuvenem mecum in penetralia traxi;
 Mutuaque exarsit confestim in corpore flamma,
 Oraque flagrabant dulci mussantia voce.
 Neve diu teneam te dictis, optima Luna,

Maxima res perfecta, optato et fine potimur.
Post illo nec me culpavit tempore Delphis,
Ipsa nec illum, hesternam ad lucem. at cara Philistae
Atque Melixonis veniens huc mater in altum
Quum veherent caelum roseae Titanidos axem
Oceano e rutilo, nondum orto sole, iugales,
Multa inter fando miserae haec narravit: amore
Captum alio Delphin; puerine, an forte puellae,
Incertum. tantum saepe inter pocula dixit
Plena mero miscere, malus quo flagrat, amorem,
Et fugere, et raptim solitum sua visere tecta
Floribus ac semper multis halantia sertis.
Haec mihi narravit non mendax hospita. ad aedes
Terque quaterque meas prius adventare solebat,
Doricaque heic pyxis posita illi saepe relictæ est.
Nunc vero necdum duodena est luce reversus;
Immemor anne etiam nostri nova gaudia servat,
Deliciasque odit primas? quare ipsa fugacem
Experiar philtis iuvenem reprehendere. quod si
Laeserit heu rursus, Parcas immitia testor
Numina, tabescetque, fores pulsabit et Orci;
Talia in hac nobis latitant mala pharmaca cista,
Assyrius quae me docuit miscere viator.

At tu, candida, salve, et equos, Dea, tinge sub alto
Oceano: ipsa feram, coepi quos ferre, dolores.
Salve, Luna nitens candenti corpore, vosque
Salvete, o placidae comites, vaga sidera, noctis.

IDYLLIVM III.

Pastor quidam Amaryllidis amore correptus cum eadem conqueritur, quod male eius amori puella respondeat.

Delicias sequar ipse meas Amaryllida: caprae
Per iuga pascuntur lascivae, ac Tityrus una est.
Tityre, pasce capras, et pastas fontis ad undam,
Ante alios dilecte, age, Tityre, et inter agendum,
Namque caper Libycus cornu ferit ille, caveto.
O formosa Amarylli, quid ah non sponte sub antrum
Invitas, velut ante, tuum, crudelis, amantem?
An tibi nunc odii sum causa? et simus, et esse
Iam videor propius mento deformis adunco,
Nympha, tibi? laqueo coges me perdere vitam.
Ecce decem tibi mala fero: sunt arbore lecta,
Qua legere et voluisti. iterum cras altera carpens
Lecta feram; tantum tu nostras aspice curas.
Atque utinam nunc factus apis tua murmure rauco

Ingrediar sub tecta, interque halantia lapsus
Gramina tecum hederæ filicisque in tegmine ludam!
Nunc scio, quid sit Amor: numen grave. pressa leaenæ
Ille hausit quondam puer ubera; mater et ipsum
Eduxit querceta inter, qui vulnere saevo
Me crucians imos flamma depascitur artus.
O blanda obtutu, penitus lapis, o mea nigro
Nympha supercilio, ne me complexibus arce,
Osculer ut caram: sunt dulcia et oscula vana.
Ni facias, mens est subito discerpere sarta,
Mollia pallidulis hederæ quæ plexa corymbis,
Atque apio bene olente, tibi servo. hei mihi luctus
Quam gravis incubuit! tu nil miserere querentis?
Nudus ab aërio scopuli iam vertice in aequor
Insiliam, observat thynnos ubi proximus Olpis;
Et si non moriar, casu laetabere nostro.
Novi equidem: nam tristis ego dum nuper ad artes
Me solitas verti, cupiens, num fida maneres,
Noscere, non pressum strepitu dedit omina laeta
Telephilon, sed lenta manu male tabuit herba.
Dixit et Agroëo, dum forte legabat aristas
Messorum elapsas manibus, non inscia vates
Vera monens cribro; toto me corde perire
Heu miserum, nullam tibi nostri in pectore curam.
Ipsæ capram geminos enixam corpore foetus,
Albentemque tibi servo. Mermnonis habendam
Hanc sibi iamdudum nigra orat Erithacis: illi

Et dabo, tu vanum quoniam sic, improba, ludis.

En oculus dexter salit mihi: numquid eandem
 Prospiciam? hac tereti modulabor carmina pinu
 Innixus, si forte meos si forte dolores
 Respiciat; neque enim est totos adamantina sensus.

Hippomenes, caram voluit quum vincere nympham,
 Poma manu retinens plantis pernicibus omne
 Emensus spatium est. Atalanta ut vidit, ut arsit,
 Ut penitus toto concepit pectore amorem!
 Duxit et ex Othry vates armenta Melampus
 In Pylon; inque manus cessit formosa Bianti
 Illa parens genitura decus clarum Alpheisiboeam.
 An non et pascit niveas in collibus agnas
 Dum puer, in furias Venerem sic egit Adonis,
 Ut gremio complexa nec ipsa in morte relinquat?
 Felix indomito pressus languentia somno
 Lumina et Endymion; felix, o candida Nympha,
 Ipse etiam Iasion, laetus qui munera sensit,
 Quanta nefas ulli sperare audita profano.

Heu caput indoluit; nil curas? carmina ponam,
 Stratus et heic iaceam. vivi proiecta vorabunt
 Membra lupi; id suavi sparget tua guttura melle.

IDYLLIUM IV.

PASTORES.

*Colloquuntur inter se Battus caprarius et Corydon
bubulcus armento custos relictus ab Aegone, quem
Milo ad certamen Olympicum secum abduxerat.*

BATTVS, CORYDON.

BA. **H**ae, Corydon, vaccae cuiae sunt? ane Philondae?

CO. Non; verum Aegonis: pascendas mi dedit Aegon.

BA. Dic mihi, ubi cunctas clam sero vespere mulges?

CO. Ipse senex vitulos submittit, et omnia servat.

BA. Quonam abiit subito linquens armenta bubulcus?

CO. Pulcra virum Milon Alphei ad flumina duxit.

BA. Ecquando ille oleum vidit, duramque palaestram?

CO. Dicitur Alcidae magno par viribus esse.

BA. Me quoque dicebat mater Polluce priorem.

CO. Bidasque abiens agnas tulit, atque ligonem.

BA. Egerit in rabiem Milon genus acre luporum.

CO. Illum optant gemitu complentes rura iuvencae.

BA. O infelices! pastor malus obtigit illis.

CO. Certe infelices; iam gramina carpere nolunt.

- BA. Huic vitulae iam sola super sunt ossa; cicadas
 Ut perhibent, num rore illam victare putandum est?
- Co. Non hercle. Aesarum nunc illam propter amoenum
 Pasco, nec foeni cesso praebere maniplos;
 Nunc viridis ludit silvosa in valle Latymni.
- BA. Ille etiam taurus macer est. obtingere talem
 Lampriadum cupio genti, Iunonia sacra (quam.
 Quum celebrant; namque est mala gens, non commoda cui-
- Co. Et tamen ad Stomalimnum agitur, Physicque virentis
 Ad iuga, Neaethique in saltus, cuncta ubi rident
 Aegipyro Cnyzaque et odorifera Melitea.
- BA. Aegon ah male caute! ibunt armenta sub orcum,
 Insanis dum tu palmae infelicis amore;
 Atque situ sordet, quam struxti nuper, avena.
- Co. Non sordet, Nymphas testor: nam liquit habendam
 Ille mihi, Pisas abiens. inflare cicutas
 Doctus ego: canto et Glaucis et carmina Pyrrhi;
 Laudo florentemque Crotona. urbs clara Zacynthos
 Scilicet, Eoumque Lacinion; olim ubi solus
 Octoginta Aegon fertur ientasse placentas;
 Atque pede arreptum traxit de monte iuvenum
 Ille suae donans Amaryllidi. magna puellae
 Clamarunt: risit laetanti corde bubulcus.
- BA. O formosa Amarylli, tui non immemor umquam
 Battus erit cineris, crudeli heu perdita letho;
 Pulcra Amarylli, meis fato es mihi rapta capellis
 Carior. heu miserum quo fors mala perculit ictu!

- Co. Dulcis Batte, decet confidere: crastina surget
 Lux melior; vivo spes plurima, nulla sepulto.
 Nunc ciet, effusos nunc sistit Iuppiter imbres.
- BA. Fido equidem . . . vitulos age deorsum: cernis olivae
 Vt viridis carpunt ramos? heus, cede, Leparage.
- Co. Cede, Cymaetha, istinc ad montem perge. nec audis?
 Iuro Pana, malo mactabere, ni procul istinc
 Abscedis. viden', ut repit male rursus eodem?
 O utinam, quo terga dolem tibi, fustis adesset.
- BA. Cerne Iovem, Corydon, per magnum: fixa subimumest
 Nam mihi spina pedem. proh carduus asper ut alte
 Vulnus agit! male sit vitulae: dum totus in illa
 Sum, pressi vepres: aciem contende; videsne?
- Co. Nae nae illam arripui summis pulcre unguibus: eccam.
- BA. O Pan magne, virum domat en res quantula quantum!
- Co. Nudus, Batte, pedes montes ne incede per altos:
 Rhamnique aspalathique altis in montibus horient.
- BA. Dic age, mi Corydon; oculis nigrantibus illam
 Noster amat numnam senior, velut ante, puellam?
- Co. Et nimium certe: modo lenta per otia vidi
 Heic prope vicinum ludentes molliter antrum.
- BA. Macte animis, lascive: inter numerabere Panas,
 Aut Satyros, subter queis sunt exilia crura.

IDYLLIUM V.

V I A T O R E S.

Comatas Caprarius, et Lacon ovium pastor obvii sibi invicem conviciantur primo; deinde, positis pignoribus, cantu certant, Morsone iudice adhibito, qui Comatan victorem declarat.

COMATAS, ET LACON.

- Co. **H**eus fugite o Sybaritam illum Lacona, capellae;
Hesterna qui luce meum furatus amictum est.
- LA. Necdum a fonte, agnae? non furem cernitis illum,
Garrula cui nuper syrinx mea rapta, Comatan?
- Co. Quam syringa? habuisti ecquando, o serve, sonantem
Tu syringa? tibine tui Corydonis avenam
Non erat inflanti sat sibila rauca ciere?
- LA. Quam dedit ipse Lycon. quem vero, o liber, amictum
Hic tibi pellitum Lacon tulit, ede, Comata?
Nec domino Eumarae pellis, qua indormiat, ulla est.
- Co. Quem varium dederat Crocylus mihi, tempore Nymphis
Quo fecit capra. iam tum, o perverse, dolebas
Invidus, ac furto fecisti denique nudum.
- LA. Non varia Lacon te pelle Calaethidis iste
Exuit, actaeum per Pana: aut Crathin in ipsum

Deferar aërio scopuli de vertice praeceps.

- Co. Nec tibi, flumineas adiuro, o amice, Napaeas,
Quae faciles sint usque mihi, syringa Comatas
Abstulit, aut umquam furto hoc laetatus abivit.
- LA. Si credam, possim mala Daphnidis aspera ferre.
At si vis, haedum depone: haud ulla deorum
Vis vetat. experiere, neges dum velle, canentem.
- Co. Palladas sus certare iubet. viden', haedus in herba
Ille cubat. tu agnum bene pastum delige contra.
- LA. Qui fuerint haec aequa, o vulpes, pignora nobis?
Quis setas molli pro vellere tondeat? aut quis
Pro tenera mulgere velit canis ubera capra?
- Co. Quisquis, ut ipse putas. cantando hunc vincere posse
Cominus, argutam contra mala vespa cicadam.
Sic licet ille impar haedus, non deficit hircus.
- LA. Ne propera; neque enim posito miser ureris igne.
Suavius heic oleae silvestri innixus in umbra
Egelida sub fronde canes. heic mollia circum
Gramina lymphæ strepit, resonant et acanthida dumi.
- Co. Haud propero: doleo multo magis ipse, quod audes
In me oculos tu contra attollere, quem puer olim
Dum fueras, docui demens. en gratia tandem
Quo recidit? tua fata, canes i pasce luposque.
- LA. Abs te audire aliquid potui vel discere, dignum
Quod foret? o turpis nequidquam, atque invidæ tantum.
- Co. Tum quum te pronus.... memini clamasse dolentem:
Balabantque caprae, balantesque hircus adibat.

- LA. Altius haud illo subeas, gibbose, sepulcro!
 Iamque ades huc: faciam, postremum carmine certes.
- Co. Haud isthuc veniam: heic quercus, viridisque cyperus,
 Heic arguta cavis resonant examina truncis,
 Et gemini saliunt fontes, inque arbore summa
 Dulce canunt volucres. heic gratior umbra, nec isti
 Assimilis; pinusque nuces vicina ministrat.
- LA. Si venias, heic strata premes mage mollia somno
 Vellera, peius olent, quam tu, graveolentia ab hircis
 Illa tibi detracta erosis tergora setis.
 Tum nivei lactis magnum cratera Napaeis
 Constituam, plenumque alium praedulcis olivi.
- Co. At si tu venias, viridanti stratus in herba
 Heic filicem calcabis. erunt et tergora subter
 Strata capellarum magis agnis mollia multo.
 Octo autem statuam lactis carchesia Pani,
 Cymbiaque hyblaeo totidem spumantia melle.
- LA. Isthinc iam certes mecum licet. incipe carmen
 Bucolicum; quandoque placent, querceta teneto.
 Sed iudex quis erit? foret heic o forte Lycopas!
- Co. Nil opus est illo. qui proximus ecce laborem
 Exercet, valido diffindens robora ferro,
 Inspicansque faces (Morson est ille) vocemus.
- LA. Haud renuo. C. quin ipse voces. L. huc hospes adesse
 Ne pigeat paullisper, et auscultare canentes.
 Nos inter certamus, uter sit carmine primus:
 Nec mihi tu faveas, Morson dilecte, nec illi.

- Co. Sic, Morson, sic per Nymphas: non ulla Comatan
 Gratia, non ulla hunc ipsum Lacona sequatur.
 Has, quas cernis oves, Sybarites Thurius illi
 Tradidit; Eumarae, duco quas ipse, capellae.
- LA. Num te aliquis petiit, nosterne, illius an esset
 Grex ovium? nimium per Divos, pessime, garris.
- Co. Vera quidem verax loquor omnia, nec male quidquam
 Glorior. ut subitas mordax assurgis in iras!
- LA. Eia age, si quid habes, nunc incipe. vivus in urbem
 Hic sine iam redeat. quam fundis multa, Comata!
- Co. Mysis carus ego magis ipso Daphnide canto:
 Spem gregis his geminas mactavi rite capellas.
- LA. Et me Phoebus amat. sua Phoebos victima pinguis
 Pascitur en aries: iam Carnea sacra propinquant.
- Co. Hasce duas praeter, reliquae peperere gemellos:
 Mulgentem et cernens Nympha inquit: siccine mulges?
- LA. Caseolis prope bisdenos Lacon calathiscos
 Implet io; puerumque fovet per florea prata:
- Co. Malo me Clearista petit, compellere capras
 Dum propero; et subito fugit ipsa, et sibilat ore.
- LA. Me Cratidas meus ignis agit saepe obvius acres
 In furias: ludunt flavi per colla capilli.
- Co. Anne rosis certare cynosbatos, aut anemone
 Audeat? illae altis florentes sepibus halant.
- LA. Nec montana quidem fas est componere poma
 Glandibus. haec flavent, iligno hae cortice laedunt.
- Co. Parta meae Nymphae sunt munera. namque notavi

- Heic ego iuniperi vicina in sede palumbes.
- LA. Tondebo quum molle pecus; qua fulgeat olim,
In vestem Cratidae nigrantia vellera mittam.
- Co. Ite, per aclivem balando et pascite collem,
Heic ubi stant tamarisci. oleastro heus parcite, caprae?
- LA. A quercu procul hac fuge, Conare, tuque Cynaetha:
Pascite, pascit ubi simul ipse Phalarus, ad ortum.
- Co. Est sinusque mihi cyparissinus, est opus ingens
Praxitelis crater; quae servo dona puellae.
- LA. Ipse canem, qui curat oves, et strangulat acri
Ore lupos, puero donabo, ut terreat ursos.
- Co. O mihi quae saltu super alta haec septa, locustae,
Luditis; ah teneras morsu ne laedite vites.
- LA. Cernitis, hunc uro non lenis ut ipse; cicadae,
Sic et vos stimulis messorum urite vestris.
- Co. Caudatas odi vulpes, quae dura Miconi
Damna ferunt, uvam populantes vespere sero.
- LA. Odi et ego turpes scarabeos, usque Philonidae
Qui miseri ficos vastant, fugiuntque per auras.
- Co. Nonne subit, quum te tenui? tuque actus in orbem
Labraque stringebas, quercumque amplexus habebas?
- LA. Haud subit: at contra memini bene, quae tibi quondam
Solverit Eumaras, tua purgans verbere terga.
- Co. Anne vides, Morson? iam quidam irascitur: ito,
Ac subito veteres squillas evelle sepulcris.
- LA. Quemdam et ego pupugi, Morson, tuque aspicias: ito,
Erue pubentem cyclaminum propter Halenta.

- Co. Hiera lacte fluat pro lymphis; Crathis et ipse
Purpureus vino rubeat; det iuncus amomum.
- LA. Et mihi melle fluat Sybaritis; et hauriat urna
Mane novo virgo pro flumine roscida mella.
- Co. Aegilos et cytissus nostris sunt pabula capris,
Arbutasque premunt frondes, ulvaeque recumbunt.
- LA. Nostrae at oves pascuntur suave virens apiastrum,
Assimilemque rosis hederam, quae plurima floret.
- Co. Iam nec amo Alcippen: nam non dedit oscula captis
Auribus, ipse tuli nuper quum dona palumbum.
- LA. Eumedem ego amo: nam mi puer oscula fixit
Ambrosia mage grata, dedi quum nuper avenam.
- Co. Non fas, o Lacon, philomelam cedere picis,
Non upupis cycnos. tu frustra iurgia quaeris.
- Mo. Desine iam, pastor. me iudice dona, Comata,
Tu cape, quumque litans Musis mactaveris agnum,
Morson laetitiae careat ne parte, memento.
- Co. Polliceor per Pana. fremat balatibus altis
Hircorum iam turba procax, atque ipse cachinnum
Ingentem tollam contra Lacona, quod agnum
Hunc retuli victor; quin saltu et sidera tangam.
Cornigeras gaudete mea vos cura capellae,
Cras ego vos omnes Sybaritide fonte lavabo.
Tu vero, qui saepe feris cornu, Albule, si quam
Attigeris prius, agna cadat quam victima Musis,
Plecteris. rursum salit improbus, ecce: Comatas,
Ni feriam, non sim; fiamque Melanthius, opto.

IDYLLIVM VI.

A D A R A T V M.

Damoetas et Daphnis bubulci armenta pascentes cantilenam incipiunt : alter ad Polyphemum canit de Galatea ; alter nomine Polyphemi respondet ad ea , quae prior dixerat .

Damoetas una Daphnisque bubulcus, Arate,
Compulerant armenta. Erat alter rufus, et alter
Vix tenera spargens roseas lanugine malas.
Proiecti vitreas vicini fontis ad undas
Lucis in aestivae mediis fervoribus ambo
Alterni haec cecinere. prior sic coepit ad auras,
Vt prior et voluit cantu contendere Daphnis.
En iactis, Polypheme, gregem tibi candida pomis
Nympa petit Galatea vocans male dulcibus aptum
Ignibus, hirsutos pascis qui montibus hircos.
Tu miser, heu celerem miser o! non aspicias ipsam;
Sed residens dulci modularis arundine carmen.
Rursus at illa canem, viden', ut petit improba, quae te
Subsequitur custos pecoris? maris aequora cernens

Illa latrat: placidi latrantem caerulea ponti
Currentemque ima referunt in litoris ora.
Ah cave, ne in siccum dum prodit, crura puellae
Insiliens tenerae laedat, ne vulneret artus.
Illa quidem lascivit amans, teque urit, acanthus
Vritur ut, rapidis quem torruit ignibus aestas;
Et fugit optantem, fugientem atque optat amantem,
Ac lapidem movet omnem extremaque fraudibus audet.
Quid facias? magno, Polypheme, videntur amori
Pulcra etiam non pulcra: trahit sua quemque cupido.

Haec Daphnis. tali est Damoetas voce sequutus.
Vidi equidem, per Pana, gregem quum subdola pomis
Nympha meum peteret. non me furtiva latere,
Nec valuit lumen dilectum hoc, fronte quod unum
Et servo, servemque utinam; licet aspera vates
Damna canens, tristes olim denunciaret iras
Telemus: ille suis ferat haec procul omina natis.
Ipse etiam curis acuens praecordia Nymphae
Cernere dissimulo venientem, alioque teneri
Igne vafer fingo. iactantem illa audit, et intus
Vritur, o Paeon, aegra et tabescit ab undis
Prosiliens furiata; et ovilia lustrat et antra
Undique, si quam aliam videat sub rupe puellam.
Quin docui latrare canem. quum nuper amabam,
Gannitum edebat super armos ora supinans.
Saepius haec cernens facientem, nuncia, spero,
Mittet; ego postes inverso cardine claudam,

Donec iurarit, thalami florentia strata
Sponte paraturam mihi in ipsa hac litoris acta.
Nec sum adeo informis, ceu dicunt. nuper in unda
Me vidi, placidi quum starent aequore fluctus.
Formosaē malaeque aderant, formosaque barba,
Formosusque sub alta oculus, me iudice, fronte;
Candebant nivei pario mage marmore dentes.
Neve mihi noceat mala lingua, aut fascinus ullus,
In gremium ter sponte spui, ceu iusserat olim
Illa monens longaeva Cotyttaris, Hippocoontis
Messores inter quae carmina grata canebat.

Haec dicens socio Damoetas oscula fixit,
Atque dedit syringa; data est huic fistula contra.
Fistula Damoetae, syrinx sua Daphnidi sumpta.
Et simul insonuere. Sono quo protinus ictae
In numerum saliere per herbida prata iuvencae:
Neuter abit victor, sat utrique est aemula fama.

IDYLLIUM VII.

THALYSIA, SIVE ITER AD SACRA CERERIS.

Narrat Theocritus in hoc Idyllio, ut a Phrasidamo et Antigene invitatus cum aliquot sociis ierit ad Cereris sacra, occurreritque Lycidae Cydoniensi ex Creta, fortasse in insula Co.

Ipse in Halenta olim procul urbe atque Eucritus una
Ivimus: ac socius nobiscum venit Amyntas
Tertius. Antigenes Cereri nam sacra parabat,
Et pariter Phrasidamus, uterque et patre Lycopoeo
Et bonus, a Clytiae deducti stirpe nepotes,
Magnanimi et Chalconis, ea est si gloria, primus
Qui gelida de rupe, genu connixus utroque,
Aetherias fontem Burhinum eduxit in auras,
Durum opus aggressus. Circum frondentibus alni
Stant ramis, ulmique comis umbracula texunt
Dulce viatori rabido lenimen in aestu.
Necdum etiam cursu mediam perfecimus alta
Urbe viam, necdum Brasiliae apparere sepulcrum

Coeperat, extemplo venit ecce Cydonius hospes
 Obvius, Aonidum non inscius ille sororum.
 Nomen erat Lycidas, vitaeque caprarius: huic se
 Omnia tam similem, gressumque, habitumque, ferebat,
 Nosceret ut primo, quicumque aspexerit, ore.
 Namque humeris pellem setosam exstantibus hirco
 Ex alto suspendit, adhuc et lacte recenti,
 Et pingui sero olentem. antiquum pectora subter
 Hispida firmabant stringentia cingula amictum;
 Inque manu curvis sine cultu oleagina nodis
 Virga aderat. suavi tum risu labra decenter
 Movit, et adversum cernens haec edidit ultro.

Quo media te luce pedes, quando ipsa lacertos
 Occultant virides spineta, nec atra querelis
 Circum busta vagae tremulis Corydallides errant,
 Ducunt, Simichida? positae ad convivia mensae,
 Vllius an civis calcanda ad praela vocatus
 Sic properas? pulsi pedibus resonantque lapilli,
 Subsiliuntque in crura: strepit via gressibus omnis.
 Dixerat. Huic referens: fama est, carissime, dixi,
 O Lycida, nullum sumptis contendere avenis
 Pastoremque tibi et messorum posse; nec artem
 Invideo; laetor potius, quod laude secundus
 Ipse etiam spero modulando aequare canentem.
 Causa viae Ceres alma, epulum cui rite sodales
 Instituunt sollemne, atque annua munera solvunt
 Primitias frugum. namque illis optima Diva

Hordea largifico dedit auctu, et grandia vicit
Horrea. nos autem, communis euntibus ista
Quando via est nobis et lux, quin dicimus ambo,
Quod valeat suavi dulcedine spargere mentem?
Me quoque Musarum sacrum os, me dulcia dicunt
Carmina pastores meditari: at credulus illis
Non ego, non equidem fido. Nam vincere nondum
Sicelidam aut Samium sperem illum, aut voce Philetam.
Rauca velut certans argutis rana locustis.
Sic ego: sic placide subridens ille reponit.
Hanc age sis virgam ne respue: vera profaris
Omnia, demissum haud fallax Iove germen ab ipso.
Odi et ego, speret quicumque attollere caelo
Oromedontaeis aequales arcibus arces
Posse Faber, Chioque audax quicumque poëtae
Musarum nequidquam ales contendere certet.
Quin nos Bucolicum, quando haec sunt otia, cantum
Incipiamus. ego referam breve carmen, amice,
Quod modulans nuper vicino in colle notavi.
Ageanacta ferant Mitylenae ad litora fluctus
Caerulei placide vectum, sive auster ab haedis
Occiduis impellet aquas, sive asper Orion
Oceani pronus crura alto in gurgite tinget,
Si Lycidam flammis miserum male Cypridis ictum
Solverit; urit enim miserum, gravis urit amantem.
Halcyones undas et late caerulea sternant,
Dispellantque notos, euri que sonantia flabra,

Qui pelago ex imo fluitantes evehit algas:
 Halcyones, glaucis Nereo genitore puellis
 Ante alias volucres quae carae in gurgite vivunt,
 In scopulis parvos properent componere nidos,
 Dum puer et celerat securus, et ostia plenis
 Iam subiens velis optato in litore ludit.
 Illa luce caput molli redimitus anetho,
 Seu viola, seu forte rosa, Pteleatica ad ignem
 Vina bibam stratus; dum flammis torret adustas
 Castaneasque fabasque aliquis crepitantibus. alte
 Stabit et exstructus ferulis apioque virenti
 Et cnyza bene olente torus; plenusque lyaeo
 Ingens crater erit, quem nos siccabimus imas
 Ad faeces. tu cura aderis potantibus una,
 Teque, puer, solum te pocula nostra sonabunt.
 Inflabunt calamos pastores, alter Acharneus,
 Atque Lycopites alter. tum Tityrus ipse
 Cantabit propius, Xenean ut Daphnis amabat,
 Vt miser in solis errabat montibus, utque
 Errantem moto lugebant vertice quercus,
 Ac platani, riguis quas educat Himera lymphis.
 Ille autem in lacrymas ibat, ceu liquitur Haemo
 Tabida nix, vel Atho, Rhodopeve, aut Caucaso alto.
 Addet, ut ipse cava quondam caprarius arca,
 Stultitia domini, fuerit conclusus, et illum
 Florigerae dulci pascebant nectare vivum
 Intus apes ultro subeuntes; Musa quod olli

Dulcisona ambrosio leviter manabat ab ore.
 O felix! tu longum haec non ingrata tulisti,
 Et clausa in cedro latuisti, et melle, Comata,
 Pastus apum totum durasti sospes in annum.
 Montibus his utinam nunc o! mihi vivus adesses;
 Ipse tibi niveas iuga per frondentia capras
 Servarem musisque tuis cantuque beatus;
 Tu modulans alterna nigrae sub tegmine fagi,
 Aut picea stratus sub opaca dulce sonares.

Haec fatus subito tacuit; cui talia contra
 Rursus ego: simas ducentem in collibus agnas
 Me quoque Pierides docuerunt carmina multa,
 O Lycida, quae fama Iovem tulit ardua ad ipsum.
 Hoc tamen e multis mage amabile, quod tibi lectum
 Incipiam. tu vero audi, o dilecte Camoenis.

Simichidae non laevus Amor bene sternuit: ipse
 Myrtea amat, quantum cupidae ver dulce capellae.
 Sed miser, ante omnes frustra mihi carus Aratus,
 Vulnus alit venis altum, totusque sub imo
 Pectore tabescit. Scit Aristes optimus ille,
 Quem cithara ad tripodem dum personat, ipse canentem
 Audit; et exultans numeros miratur Apollo;
 Qualis amor, quantus desederit ignis ad ossa.
 O Pan, Pan, Homoles cui pulcra cacumina parent,
 Hunc mihi tu serves. Illi concedat in ulnas
 Sponte sequens, mollis placeat seu forte Philinus,
 Seu quicumque furor. propria haec si munera praestes,

Non tua, Pan, rigidis configant ilia squillis,
 Ac latera Arcadiae pueri, quum pinguibus extis
 Mensa caret, stimulantque acrem ieiunia ventrem.
 Sin ferus abnueris, totos tibi morsibus artus
 Diripiant; figantque ungues, somnumque petenti
 Vrticas, quibus ipse cubes, supponere certent.
 Nec minus Edonum pascens in montibus, Hebrum
 Ad gelidum medio sub frigore, proxima torpet
 Arctos ubi concreta gelu; medioque sub aestu
 Aethiopum fines extremaque litora lustres,
 Ad Blemyum scopulos, Nilus nequit unde videri.
 Vos vero Hyetidus, dulces et Byblidis undas
 Linquentes, quotquot flavae sacra templa Diones
 Et colitis, malis et suave rubetis, Amores,
 Purpureis similes, certantes figite telis,
 Figite formosum duro sub corde Philinum,
 Quando est nulla mei cura infelicis amici.
 Sit licet ille apio mage pomo mollis, et ore
 Eximius, doleat iam victus, et aestuet aeger;
 Femineique chori conclament voce per urbem:
 Flos utinam flos iste tibi, quo, saeve, superbis,
 Iam pereat, formose Philine. haud amplius ullae
 Excubiae suberunt nobis, nec trita nocebit
 Semita: nunc alium solis praenuncius ales
 Excitet, et languor contractos torqueat artus;
 His alium potius, quam nos, num denique curis
 Perdat; et ille Molon male fractus membra palaestra

Hac pereat. nos alma quies iuuet, atque anus adsit,
Sollicitos quae, rite spuens, procul arceat aestus.

Haec cecini, Musisque mihi ceu munus ab ipsis
Demissum, dat habere pedum, Pyxamque profectus
Flexit iter laeva Lycidas. ego, et Eucritus una
Ad sedes Phrasidami, et Amyntichus, ivimus. illic
In nemore umbroso requievimus, uvida iunco
Gramina ubi molli, frondesque e vite recentes
Instravere toros. super alni ulmique comantes,
Lene caput circum Zephyro ludente movebant,
Nympharumque cadens vicina e rupe sonabat
Fons vitreis diffusus aquis: late alta cicadis
Argutis dumeta, proculque impulsa strepebant
Raucisonis alia ranis de parte rubeta.

Nec Corydi cessant, nec Achanthides; ipsaque turtur
Suave gemens iterat questus sublimis ab ulmo,
Flavaque se circum fundunt examina fontem.
Omnia ver fugiens referebant, omnia messem;
Sed poma autumnum matura. voluta iacebant
Ante pedes passim pira multa, et mala rubenti
Cortice candebant circum, ramisque gravatis
Cerea nigranti pendebant pruna colore.

Quadrimo quae vina cado tunc hausimus! o vos
Castalides, colitis iuga quae parnassia, Nymphae,
Dicite, tale Pholi num quondam nectar in antro
Phyllirides statuit Chiron ad pocula magno
Alcidae? num tale ad Anapi rauca fluenta

Pastorem Polyphemum illum, qui grandia montis
Fragmina in aequoreas iacebat desuper undas,
Laetitia insueta captum saltare coëgit,
Quale fuit vestro nobis tum munere, Nymphae,
Reclusum, Cereris propter potantibus aram
Frugiferae? cuius magno silvestria acervo
Arma utinam rursum defigam: Diva papaver,
Et gravidas manibus quassans ridebit aristas.

IDYLLIUM VIII.

*Alternis carminibus inter se certantes inducuntur a
Theocrito Menalcas pastor et Daphnis bubulcus.
Caprarium quemdam adhibent iudicem; isque Da-
phnidi victoriam adiudicat.*

MENALCAS, DAPHNIS, AEPOLVS.

Daphnidi formoso, dum pascit per iuga tauros,
Vpilio, ut perhibent, occurrit forte Menalcas,
Imberbes ambo, rufi ambo, dicere carmen
Docti ambo, et graciles labro percurrere avenas.
Vt Daphnin vidit, coepit prior ista Menalcas.
ME. Daphni boum custos, certa sis carmine mecum:
Prona mihi res est te, quam volo, vincere cantu.
Haec prior ille; statim retulit cui talia Daphnis.
DA. Lanigeri gregis o custos, argute Menalca,
Non, si te rumpas, cantu me viceris umquam.
ME. Vin' certare igitur, posito sed pignore, mecum?
DA. Et certare volo, renuo nec ponere pignus.
ME. Pignori ergo satis, satis quod sit, quid ponimus ambo?
DA. Ipse quidem vitulum: tu agnum non matre minorem.
ME. Agnum ego non ausim deponere: nam mihi saevus

- Est pater, et mater non mitis; vespere ad unum
 Qui numerant omnes foetis cum matribus agnos.
- DA. Quidnam igitur spondes? pretii quid victor habebit?
- ME. Est mihi pulcra novem calamis compacta cicuta,
 Nexu cera pari quam supra iungit et infra.
 Hanc possum; nequeo res despondere paternas.
- DA. Et mihi pulcra novem calamis compacta cicuta est,
 Nexu cera pari quam supra iungit et infra.
 Illam nuper ego struxi; hic digitus tibi testis,
 Quem doleo, diffissa mihi quem laesit arundo.
 Sed quis erit, nostrae certent quo iudice Musae?
- ME. Caprigeri pecoris custos nempe ille vocari
 Huc poterit, canis allatrat cui candidus haedos.
 Iamque vocant pueri, paret dicto ille vocantum.
 Iamque canunt pueri; iudex sedet ille canentum.
 Ducta sorte, prior coepit cantare Menalcas;
 Alterno exceptit Daphnis tum carmine carmen
 Bucolicum. prior est sic orsus voce Menalcas.
- ME. Divini saltus et flumina, si qua Menalcas
 Vobis grata suis lusit arundinibus,
 Pascite oves illi: nec pabula Daphnidi desint,
 Quandocumque suas egerit huc vitulas.
- DA. Iucundi fontes et gramina, si philomelae
 Exaequat Daphnis carmina daulidos,
 Pinguia sint armenta illi; sit pingue Menalcae,
 Huc si forte olim venerit ille, pecus.
- ME. Vernat ager, campique virent, atque ubera lacte

Plena tument, saturae luxuriant pecudes,
 Qua se cumque tulit Phyllis; unde illa recessit,
 Pastor, et enecto gramine squallet ager.

DA. Capra et ovis geminos dant foetus, nectare cellas
 Complet apis, ramos altius arbor agit,
 Qua se cumque tulit Milon: unde ille recessit,
 Aridus aridulo cum bove pastor agit.

ME. O caper, o nemore in magno qui pascitis, haedi,
 Ocyus ad gelidas currite fontis aquas,
 Ille ubi nunc cessat; Miloni et dicite: Proteus
 Est deus; aequoreos pavit at ipse greges.

DA. Non mihi regna peto Pelopeia, non mihi quantum est
 Auri, non rapidis ocyor esse notis:
 Sed canere heic tecum; tecum hinc de rupe videre
 Errantesque greges et mare trinacrium.

ME. Triste malum arboribus nimbi sunt, fontibus aestas,
 Alitibus laqueus, retia tecta feris:
 Triste viro crudelis amor. Scis, Iuppiter, ipse,
 Quam gravis admota saeviat ille face.
 Haec pueri alterno luserunt carmine. carmen
 Postremum arguta sic orsus voce Menalcas.

ME. Parce meis haedis, lupe, matribus, o lupe, parce;
 Parce mihi, multas qui pello ad pascua parvus.
 O Lampure canis, qui te sopor obruit altus?
 Turpe cani dormire altum, pastore pusillo.
 Pascite, oves, tenerum gramen, nec parcite pulcre
 Impleri; surgent rursus, quas carpitis, herbae.

Pascite dum cunctis turgescant ubera lacte;
 Pars queat ut prodesse agnis, pars pressa reponi.

Desierat: coepit suavi quum Daphnis ab ore.

DA. Viderat ex antro nuper me blanda puella,
 Cum vitulas agerem, ac pulcrum bis voce vocavit:
 Ipse nihil retuli, tacito sed lumina vultu
 Demittens, iter inceptum per rura sequebar.
 Dulcis vox vitulae, dulcis quem proflat ab ore
 Spiritus, et vituli vox dulcis, voxque iuvencae.
 Dulce per aestatem, placidis ubi murmurat undis
 Rivus aquae, stratum sub dio carpere somnos.
 Illicibus decori sunt glandes, dulcia malis
 Poma, sui vaccis vituli, vaccaeque bubulco.

Haec alternantes pueri: dein Aepolus infit.

AE. Daphni, tibi ante omnes dulce os, iucundaque vox est;
 Malim audire tuas, quam lingere mella, camoenas.
 Vtraque debetur tibi fistula: victor utramque
 Accipe. contigerit quod si te, Daphni magistro,
 Mî quoque bucolicum meditari et discere carmen;
 Pulcrum erit haec cornu mutilo tibi capra minerval,
 Lactis inexhausto complet quae flumine mulctram.

Exiliit plausis manibus puer; ut salit ante
 Hinnuleus, visam longo post tempore, matrem.
 Indoluit; flevitque alter; qualis nova nupta
 Flere solet carae complexu avulsa parentis.
 Ex illo Daphnis pastorum primus habetur
 In numero, ductaque superbit Naiade nympa.

IDYLLIUM IX.

*Pastor quidam Daphnin et Menalcam hortatur ad
cantum: qui duo bubulci postquam iussi cantum
absolverunt, et ipse Pastor breviter canit.*

PASTOR, DAPHNIS, ET MENALCA.

Incipe tu carmen, suavi prior incipe voce
Bucolicum mihi, Daphni: sequere deinde, Menalca;
Dum vitulos tempus submittere matribus instat,
Et nondum foetis saturos inducere tauros.
Interea campis armenta vagentur, et una
Luxurient, passim teneras pascentia frondes
Tuta per herbosos saltus. iamque incipe carmen,
Daphni, prior: referet certans tibi voce Menalcas.

DA. Dulce sonat vitulus, sonat ipsa et dulce iuvenca,
Dulce et avena sonat, laetusque in gramine pastor,
Dulce et ego. gelidam mihi strata cubilia surgunt
Propter aquam: supra niveis direpta iuencis,
Quos notus aërio scopuli de vertice praeceps
Impulit arbuteos gaudentes carpere foetus,
Tergora stant. tantum vero ferventia curo
Tempora ego, quantum pueri sua verba parentum.
Sic cecinit Daphnis, retulit sic deinde Menalcas.

ME. Aetna mihi mater: formosum in rupe cavata
 Antrum habito; largeque solent quot somnia ferre
 Vana viris, tot opes habeo. multaeque capellae,
 Multae et oves ludunt; quarum mihi vellera sterno
 Sub capite ac pedibus. quernum torrentur ad ignem
 Viscera; dissectae vincunt brumalia fagi
 Frigora: quae metuo, quantum sine dentibus horret
 Duras quisque nuces, adsint si mollia liba.

PA. Hos ego laudavique pares, et munera utrique
 Digna dedi. quondam patrius quam stipite recto
 Sponte eduxit ager teretem, quam nec faber ipse
 Sustineat culpare, dedi tum Daphnidi clavam.
 Pulcram autem concam, cuius sub rupe repertae
 Icaria secui vivos ego protinus artus
 In quinas partes sociis sat quinque, Menalcae.
 Ille datam accepit, sonituque implevit acuto.

Bucolicae o Nymphae, gaudete, et promite carmen,
 Quale sonans olim cecini pastoribus illis:
 Ne mala iam summa noceat tibi pustula lingua.
 Formicae formica, cicada et amica cicadis,
 Accipitri accipiter, nobis ante omnia Musae,
 Quarum plena domus laeto mihi carmine semper
 Tota strepat. non blanda quies, non purpureum ver
 Dulcius os aperit subito; nec floribus ipsae
 Tam laetantur apes, quam Musis laetor amicis
 Semper ego. gaudent, facili quos lumine, Musae,
 Aspicitis; quos non, Circes mala pocula laedunt.

IDYLLIUM X.

OPERARIUM.

Duo agricolae, vel potius messorum inducuntur colloquentes, Milon alter, et alter Battus: Milon Battum ignaviae accusat, causamque exposcit. Battus se excusat, culpamque in Amorem reiicit. Deinde canunt inter opus.

MILON, BATTUS.

Festine o nimium messor, quae cura fatigat
Sollicitum? iam nec recto procedere sulco,
Vt prius, heu pergis; nec messem falce recurva
Cum sociis una reseca; sed lenta novali
Agnae velut, cui spina pedem transfixit acuta,
Tarda gregem sequitur, tua vix vestigia torques.
Qualis eris, medios ubi sol accenderit aestus,
Nunc primum incipiens quum non depascis aristas?

BA. O Milon, duri Milon de fragmine saxi
Membra gerens, numquamne optantem absentis imago
Vlla animum torsit?

MI. Numquam: messoribus ulla
Hunc ipsum an praeter sedeat mala cura laborem?

- BA. Numquam igitur te saevus amor vigilare coëgit?
- MI. Nec coget: non exta canes contingere sperent.
- BA. Infelix ego amo, iam labitur altera, Milon,
A decima lux orta, heu vulnere fixus acerbo!
- MI. In pleno tibi vina cado, quae dulcia sicces,
Cerno equidem: contra mihi vile et deficit acetum.
- BA. Immo inculta mihi stant omnia: squallet agellus
Ipsas ante fores non ullo semine laetus.
- MI. Dic age, dic, saevo quae torqueat igne puella?
- BA. Illa urit miserum Polybotae filia, nuper
Quam canere audisti messoribus Hippocoontis.
- MI. Sonti numen adest. Quae longum optata petebas
Vota tenes: tecum vates requiescet agrestis.
- BA. Carpere men' coeptas? atqui non lumine solus
Plutus eget; caecus quoque Amor: ne grandia fare.
- MI. Grandia nec fabor. tantum heic tu pone maniplum,
Atque aliquos iam nunc age cantus incipe Nymphae.
Sic erit iste labor levior tibi; carmina et ante
Dulcia fundentem laetae novere Camoenae.
- BA. Musae Pierides, teneram vos dicite Nympham,
Dicite: pulcra, Deae, quae tangitis, omnia fiunt.
Bombyce formosa, Syram te nomine dicunt,
Exustamque genas aestu, gracilemque; sed ipsa
Concolor et melli mihi flavo es concolor auro.
Et nigrae violae sunt, et nigri hyacinthi
Inscriptique notis; tamen illi inserta leguntur
Ante alios flores, nec cedunt frondis honore.

Capra levis cytisum, capram lupus acer, aratrum
 Grus sequitur: tu sola furor mihi, sola voluptas.
 O tenuit quam Croesus, opum vis afforet illa,
 Ante Paphi dominam nostrum nunc staret uterque
 Aureus. ipsa manu calamos, et poma teneres,
 Sive rosam; starem contra velatus amictu
 Purpureo, vinctusque novis ego crura cothurnis.
 Bombyce o mihi cara, pedes tibi laevibus albens
 Astragalis similes; tenuis vox gutture manat
 Ambrosio; blandos quis possit dicere mores?

Mr. Heus hic quam longo latuit nos tempore vates
 Dulce canens? modulans quam scite et verba notavit,
 Et numeros? frustra non illi barba nigrescit,
 Carmina tu clari Lyttersae haec accipe contra.
 Alma Ceres spicis redimita, his campus aristis
 Floreat usque novis, ac fertilis horrea vincat.
 Stringite, qui metitis, vos stringite rite maniplos,
 Ne veniens aliquis, quam segnis inertia, dicat,
 Hos tenuit? domini periit male perdita merces.
 Ad Borean sectos frugum convertite culmos,
 Vel Zephyrum: turgens nam sic pinguescit arista.
 Qui teritis frumenta, die ne carpitis somnos
 In medio: melius paleas tum ventilat aura
 Et stipula ardenti volitantes. mane laborem
 Incipiat messor, quum frondea lustra relinquunt
 Cassitae; repetunt eadem quum vespere sero,
 Desinat; ardenti paullum requiescat in aestu.

Cernitis, o pueri, facilis quam munere divum
Vita data est ranis? haud illae pocula curant
Irriguos latices fundentia: sufficit humor,
Quem madidae exsudant ultro, servantque lacunae.
Tu vero, cui cura penum, mensamque parare,
Ah nimium ne parcus ad ignem apponere vescas
Lenticulas trepides. sine, flammis rite madescant;
Neve manum laedas resecans in frustra cyminum.

Haec decuit cecinisse viros, qui sole laborem
Sub rabido exercent, matri narrare sed istum,
O vesane, malum, lecto dum surgit, amorem.

IDYLLIUM XI.

CYCLOPS.

Theocritus Niciam medicum Milesium in hoc carmine alloquitur, nullumque esse ait contra Amorem praesentius remedium, quam Musas, earumque cantum; idque docet exemplo Cyclopis Polyphemi.

Non alio melius medicamine triste nec ungi,
Nicia, nec spargi me iudice vulnus Amoris,
Pieridum dulci valeat quam carmine. lenis
Ista quidem tactu medicina et suavis; at aequae
Inventu haud facilis. scis, credo, edoctus in arte
Paeonia, carusque novem tu rite Camoenis.
Ducebat leviter sic vitae incommoda Cyclops
Ille vetus Polyphemus in ipso hoc litore, Nympham
Perditus aequoream iuvenis quo tempore amabat
Vix circum rara signans lanugine malas.
Non crispans in fronte comas, non poma, rosamve
Ipse ferens; sed enim male totis actus amabat
Heu furiis: cura haec fuit una, at cetera ludus.
Saepe assueta greges rediere ad ovilia soli

E viridi pastu, spumoso in litore Nympham
 Dum canit, et luctu tristis tabescit acerbo
 Ipsius aurorae rutilo surgentis ab ortu
 Vulnus alens, Erycina potens quo pectora fixit
 Lethiferam condens alto sub corde sagittam.
 Hoc tamen invenit curis lenimen: in antro
 Aërio residens, ac subdita caerula spectans
 Suavidico tales fundebat gutture questus.

Candida, quid miserum, Galatea o, spernis amantem?
 Lacte mihi puro mage candida, mollior agno,
 Saevior et vitulo, silvestri et acerbior uva.
 Ipsa venis, quum dulcis habet mea lumina somnus;
 Et subito fessos idem quum deserit artus,
 Forte lupum ceu visat ovis, fugis ipsa vocantem.
 Tempore iam ex illo coepi te captus amare,
 Venisti ut primum nostra cum matre hyacinthos
 Carpere purpureos optans in montibus istis:
 Monstrabam dux ipse viam, laetusque praeibam.
 Numquam ego post valui requiescere: nunc neque possum;
 Heu semel aspecta; tu vero haud improba curas.
 O formosa, scio, cur me sic territa vitas:
 Productum geminas hinc atque hinc fronte sub aures
 Setosumque supercilium, villosaque barba
 Displicet, atque unum curva inter tempora lumen.
 Et patulae simaeque super labra hispida nares.
 Talis at ipse cavis niveas in vallibus agnas
 Mille sequor: multum mage dulci nectare suave

Lac mihi mulgetur, nec plena aestate recentes
Caseoli, extremo desunt nec frigore, et udō
Autumno: stant usque graves circum calathisci.
Canto, ceu nullus Cyclopum in montibus hisce,
Te celebrans, te dulce meum, pulcherrima, malum
Voce vocans, seramque aegrum conquestus amorem
Saepius in noctem. tibi, Nympha o candida, cervas
Bis quinas unamque super per gramina pascō,
Foecundas omnes, auctas iam foetibus omnes;
Quatuor et catulos venanti in rupe repertos
Visorum catulos ego servo, tu modo in antrum
Nympha veni, maiora feres et munera tecum.
Scrupea caerulei feriant sine litora fluctus;
Dulcius hoc mecum requiesces fessa sub antro.
Heic et odoriferae lauri, et teretes cyparissi,
Nigrantesque hederæ, dulcisque in vitibus uva.
Et manat riguis nemorosae e rupibus Aetnae
Vnda mihi, gelidam quam purae ad pocula stillant
Inter saxa nives. quis amet post talia pontum
Incolere, aut glaucis non ultro haec praeferat undis?
Quod tibi si horridulus videor, sunt robora nobis
Dissecta e quercu, calido latet abditus ignis
Sub cinere; ardescens per te non perdere flammis
Hanc animam, non ipsum oculum, quo dulcius uno
Nil habeo, renuam. cur ah! non mater habentem
Squammea me peperit curvatis brachia pinnis,
Ut subiens tua tecta tuas levis osculer ulnas,

Ni potius vis ora? tibi vel candida ferrem
 Lilia, vel lento rubicunda papavera collo.
 Omnia nec possem ferre una: haec frigora sera,
 Illa sub ardenti veniunt felicius aestu.
 Iamque animus fert, Nympha, ipsas et nare per undas
 Discere, si veniat quis nostra ad litora nauta:
 Sic vobis quid dulce ferat domus aequore, noscam.
 Huc ades, o Galatea: undoso e gurgite frontem
 Exere, et oblitus residens, ceu lentus et ipse,
 Ne propera tua regna abiens invisere sedes.
 Heic potius placeat per gramina ducere mecum
 Laeta gregem, atque ovium pressare tumentia palmis
 Vbera, et expresso miscere coagula lacti.
 Heu mater, me sola heu mater perdidit; ipsam
 Saucius incuso. de me est nil dulce loquuta,
 Nec dixit, quod amo; licet illa et saepe querentem,
 Et magis atque magis tenuatum corpore cernat.
 Iam nunc afflictumque caput, pariterque dolere
 Crura pedesque ambos dicam mihi, tristis ut ipsa
 Indoleat, tam tristis ego quum tempora duco.
 O Cyclops, Cyclops, quo te malus abstulit error?
 Quin rediens utinam calathos vel texere iunco,
 Frondea vel teneris ovibus virgulta parares
 Sternere; quam satius cura haec te digna deceret!
 Praesentem mulge: quid quae fugit, anxius usque
 Insequeris? fors et formosior altera cedit
 Parta tibi Galatea. iubent me ludere multae,

Et canere, et secum requiescere nocte puellae:
Ipsae etiam rident, segnis quod vota petentum
Haud moror; in terris etiamnum vivere dicor.

Sic melius Musis aegrum solatus Amorem
Lenibat Cyclops, quam si aurea dona dedisset.

IDYLLIUM XII.

A I T E S.

Amatorium est hoc breve Idyllum, nec caret simplici quadam venustate. In eo autem amator quidam desiderat, ut eiusdem amicus pari ipsum amore semper prosequatur. Ionica plerumque dialecto scriptum est.

Venisti, puer alme, aurora ut tertia fulsit
Post totidem noctes, venisti? perdit amantes
Ah nimium properata vel una in luce senectus.
Quanto ver bruma, quanto mage suavia prunis
Poma placent, quantoque suo villosior agno
Praestat ovis, quanto ter nupta matre vigescit
Virgo pulcra magis, quantoque est hinnulus acri
In cursu vitulo citior, philomelaque quanto
Dulcisono potior cantu sese evehit omnes
Inter aves; tanto mihi gratior omnibus unus
Deliciis tu grate venis. vestigia lustrans
Ipse tua, ardenti fessus ceu sole viator
Frondiferae quercus ramosa umbracula fagi,
Te solum optabam, solum te voce vocabam.

IDYLLIVM XIII.

H Y L A S.

Hoc XIII. Idyllum inter Theocritea est item scriptum ad Niciam: docemur autem, non solis hominibus Amorem imperitare, verum etiam heroibus,

Haud tenerum nobis, ni mens me fallit, Amorem,
Nicia, progenuit solis, quicumque Deorum
Protulit indomitum; nec nobis pulcra videntur,
Quae visu sunt pulcra, unis, mortalibus aegris
Scilicet, ignarisque dies quid crastina portet.
Ille etiam Amphitryone satus, fortissima proles,
Cui cessit Nemeae terror, dilexit amatum
Victus Hylam nivea cirros in fronte plicantem;
Et genitor velut ipse suum docet omnia gnatum,
Edocuit, qua doctus erat, qua clarus in arte.
Numquam erat a caro puero procul, altus agebat
Vel media sol luce rotas, vel candida bigis
In croceis caelum fulgens aurora petebat,
Vel tenebris nox atra polum spargebat, ubi omnes

Respiciunt avium queruli sua culmina foetus,
 Quos mater tremulis invitat desuper alis.
 Tantus amor pueri, tantusque insederat ignis
 Anxifero sub corde! ille autem exempla sequutus
 Grandia florentes aequabat laudibus annos.
 Sed quando Aesonides auratum ad vellus Iason
 Tenderet, ac late totis ex urbibus irent
 Delecti iuvenes; Iacolci ad moenia venit
 Ipse etiam auxilio properans durissimus heros
 Filius Alcmenae Mideatidis heroinae.
 Atque illum comitatus Hylas conscendit in Argo
 Velivolam; quae sola nigras Symplegadas inter
 Innocuo fugit lapsu, Phasimque profundum
 Ingressa est, liquida volitans super edita fluctus,
 Ceu Iovis ales. iniquae ex illo tempore cautes
 Instabiles quondam, fixa radice, stetero.

Iamque ubi formosum terris os Pleiades ortae
 Monstrabant, pinguesque aderant in saltibus agni
 Extremo sub vere; omnis flos pubis achivae
 Maturavit iter cursus memor; altaque fusi
 Heroes ad transtra ratis, spirantibus austris
 Per tres usque dies, celeremque ferentibus Argo,
 Hellespontiaci subierunt gurgitis oras,
 Et portu sedere Propontidos, arva Cianum
 Pinguia quâ fortes invertunt vomere tauri.

Emicat in litus pubes, caenamque sub ipsa
 Nave parat propius venienti vespere; et una

Accubuere toris multi communibus: ingens
Nam viridi sese tendebat gramine pratum.
Butomon hinc foliis pas carpere certat acutis,
Et conferre: secant alii, rapiuntque cyperum.
At flavus discedit Hylas, dulcemque requirit
Fontis aquam, latices Alcidae ad pocula, et ipsi
Laturus Telamoni, ambo qui semper eadem
Consuerant socii dulces considerare mensa.
Urna manu in pueri stat ahenea: iamque repertum
Sub tumulo fontem declivi conspicit. herbae
Undique funduntur variae, totumque coronant
Caeruleumque chelidonium, viridansque adiantum,
Pubentesque hederæ frondes, crispataque agrostis.
In medio Nymphae ducebant fonte choreas,
Insomnes Nymphae, miseris metuenda colonis
Numina, et Eunice, Malisque, et pulcra Nyehea
Ambrosium referens obtutu veris honorem.
Ergo haurire parans magnam demiserat urnam
Heu puer infelix; Nymphae quum protinus omnes
Complexae manibus subter traxere paventem:
Namque omnes Amor unus agit, furor omnibus idem
Argivum in puerum. nigrantes pronus in undas
Ille cadit caelo veluti quum stella sereno
In mare praecipitat rutilans, nautisque magister,
Ponite, conclamat, rite arma; en aura secunda.
At puerum Nymphae lacrymantem mollibus instant
Vocibus affusae solari, udoque fovere

In gremio acceptum; dum contra exterritus amens
 Alcides, nondum redeuntem lumine cernens,
 Continuo scythicumque arcum furibundus et acrem
 Corripuit clavam, dextra quam semper habebat;
 Exiliitque acer; puerum ter nomine carum
 Ingeminans, quantum potuit contendere vocem.
 Ter clamavit, Hyla; ac sonitum puer audiit imo
 Gurgite ter missum, tenuisque exivit ab undis
 Reddita vox, spatio ceu longo advecta sonaret,
 Ipsa foret vicina licet. tum faucibus asper
 Ille leo veluti siccis, si quando rudentem
 Audiit hinnuleum longe, cervice comantes
 Attollitque iubas, notoque erumpit ab antro
 Sese epulis cupiens quamprimum explere paratis:
 Sic puerum quaerens auditum, sentibus aspra
 Perque loca Alcides fertur, perque invia lustra
 Turbidus, ac tota late regione vagatur.
 Heu nimium miseros, torret queis pectora flammis
 Saevus amor! quos ille vagus circum undique saltus,
 Quae iuga lustravit demens et Iasone et omni
 Posthabita cura? iam prono in litore stabat
 Navis, et antennis suspendere vela parabant
 Iam nautae, media frustra dum nocte morantem
 Alcidem expectant, qui quo furor intus agebat,
 Ibat inops animi. tanto Deus ilia fixit
 Vulnere, acidalio telum iaculatus ab arcu.
 Sic formosus Hylas aeternae munere vitae

Laetus ovat: socii Alciden nec carpere dictis,
Nec cessant culpare, citam quod turpiter Argo
Spumea calcantem ter denis aequora transtris
Deseruit profugus, pedibusque ad Phasidis oras
Venit, et immanes ad inhospita nomina Cholcos.

IDYLLIUM XIV.

*Civicum potius est, quam pastoritium hoc carmen,
in quo Aeschines amico Thyonico narrat, ut eum
Cynisca uxor Lupo cuidam adolescenti in amore
posthabuerit, effugeritque e domo. Quamobrem et
militare se decrevisse dicit.*

AESCHINES, ET THYONICVS

Te iubeo multum salvere, Thyonice.

TH. salve,

Aeschine.

AE. quam serus?

TH. Sic est. quae cura fatigat?

AE. Haud agitur recte.

TH. quidni? macrescis, et ore
Barba inculta horret, squalentque in fronte capilli.
Talis Pithagorae de Secta huc venerat hospes,
Pallidus, exutusque pedes: iactabat Athenis
Se genitum, sed dona magis cerealia avebat.

AE. O bone, tu ludis. sed me formosa Cynisca
Dedecorat. iam iamque furo, vix deficit hilum,
In medio.

TH. talis tu semper es, Aeschine; lenis,
 Mox asper, cupiens recta omnia. dic tamen, ista
 Quae nova cura tibi, quae tanti caussa doloris?
 AE. Argivus meus hospes, egoque, et Thessalus ille
 Apis equum domitor, Cleonicus et impiger armis
 Rure meo laeti potum consedimus una.
 Mactaram pullosque duos, niveoque madentem
 Lacte suem, vinumque illis praedulce relevi
 Byblinum, odoriferum, quadrimum, ut nuper ab ipso
 Diffusum praelo. cochleae bulbique salaces
 Haud deerant, nimium dulcis potantibus esca.
 Iamque in processu pariter convenimus omnes,
 Suave merum cyathis ut quisque capacibus ultro
 Hauriat, et nomen prodat, cui vina propinet.
 Ergo hilares potamus, et alta voce sonamus,
 Quod placitum cuicumque. nihil dicebat at illa
 Me praesente. fuit quis nostro in\pectore sensus?
 Non loqueris? subitoque, lupum num viderit, alter
 Dum poscit de more iocatus; et arsit, et ore
 Ipsius ardenti taedas incendere posses.
 At Lupus ille, Labae Lupus est de sanguine cretus
 Vicini, longusque, tenerque; idemque videtur
 Formosus multis. insigni ardebat amore
 Illius, idque mihi tulerat clam fama per aures;
 Quaerere sed renui, nequidquam tantus inanem
 Ore gerens barbam hanc. postquam vero bene poti
 Nos quatuor socii fuimus, tum Thessalus ille

De nostro cantare Lupo, sermone paterno,
 Nescio quod carmen coepit malus. illa repente
 Ingemuit gravius, quam sexto parvula in anno
 Nata petens carae gremium genitricis et ora.
 Tunc ego, quem duco te nosse, Thyonice, pugnum
 In faciem, rursusque alium correptus ab ira
 Impegi; fugit illa, sinus collecta fluentes,
 Erumpitque foras. sic o tibi, pestis acerba,
 Haud placeo? carusne sinu magis alter inhaeret?
 I licet, atque alium foveas lasciva per umbras,
 Illi hae poma tuae lacrimae ceu grandia manant.
 Ipsa, velut, nidis quae fida loquacibus escam
 Intulit, extemplo quaerens nova pabula hirundo
 Evolat e tecto; se strato e tegmine raptim
 Proripuit, biforesque inverso cardine valvas,
 Qua rapidi duxere pedes, furibunda reliquit;
 Utque vetus fert fama, in sylvam et taurus abivit.
 Iam luces bisdenae, octoque, novemque, decemque
 Rursum aliae fluxere; hodie est lux denique nata
 Undecima: huic geminas super adde, et tempora mensis
 Efficies bini, quo nos disiungimur ambo,
 Threicio nec more comam de fronte totondi.
 Illa Lupi nunc tota; Lupo fert gaudia nocte.
 Nos Megarae sine honore, sine ullo et nomine cives
 Degimus heu miserae semper ludibria sortis.
 Quod si etiam obniti, contra et durare valerem,
 Cura foret levior; sed nunc de mure quod aiunt,

Dulcis amice, picem gustavimus, et quod amoris
 Sit lenimen, adhuc nos ultro haud nosse fatemur,
 Solliciti. qui natam Epichalci Simus amabat
 Aequaevus meus ille, ut dissita classe petivit
 Litora, mutatus rediit. per caerula et ipse
 Ibo alacer: nec primus ero, nec miles in armis
 Ultimus; in mediis numerabor forte manipulis.

TH. Vt cupis ipse, tibi sic cedant omnia vota,
 Aeschine. si certum est alias hinc tendere ad oras,
 Didit opes large Ptolemaeus, libera curat
 Pectora nec quisquam tantum.

AE. sed cetera qualis?

TH. Lenis, et Aonidum studiosus, amabilis, ultra
 Spem iucundus, amicum noscit, et ipsum
 Plus inimicum etiam. multis dat multa rogatus,
 Qualia fas regem largiri: nec tamen illum
 Sollicitare novis decet usque ad munera votis,
 Aeschine. quare adeo placeat si fibula, summam
 Dextro humero chlamydem quae rite coërceat, et si
 Rectus utroque audes pede contra irrumpere scutum
 Militis adversi, pelago pete fida Canopi
 Litora. paullatim canescere tempora cuncti
 Incipimus, serpitque genis mox fusa senectus
 In niveis: quum genua virent, tunc apta labori.

IDYLLIUM XV.

In hoc Idyllio quaedam Syracusiae mulieres inducuntur inter se colloquentes, et festum Adonidis invisurae. Multis personis constat Idyllium, estque totum dramaticum, nativa quadam simplicitate maxime commendandum.

GORGO, EVNOA, PRAXINOE, ANVS, HOSPES,
ALTER HOSPES, ET VATES.

Praxinoe-ne domi?

EV. tanto post tempore, Gorgo
 Cara? domi est.

PR. mirum, vel nunc venisse: moraris,
 Eunoa? da sellam, pulvinumque.

EV. omnia praesto.

PR. Ergo sede.

GO. o fortem! quae salva evadere quivi,
 Praxinoe, prae turba, et curribus undique fuis.
 Cuncta sonant ocreis, chlamydatae et murmure pubis;
 Ipsa autem via multa; hinc longo tramite disto.

PR. Extremum hunc terrae fatuus tenet ille recessum;
 Antra magis, quam tecta: simul ne saepe coïre
 nos Possimus inter, acerba, atque invida pestis.

- Go. Talia parce tuo de coniuge, cara Dione,
 Heic puero praesente. viden', te ut lumine cernit?
- PR. Fide, o Zopyrion, carum genus: haud mea patrem
 Dicta petunt.
- Go. Sensit, sic me Proserpina servet,
 Sensit cuncta puer. Pater est pulcherque bonusque.
- PR. Ille pater paullo ante (licet nam dicere cuncta
 Facta quidem paullo ante) nitrum dum forte volebam
 Consuetum et fucum, tulit ipse coempta nigrantis
 Grana salis, cubitis iam denis longior artus.
- Go. Sic etiam meus ille, lues nummum, Diocliides
 Septenis evulsa canum de corpore drachmis,
 Non ovium, corrosa emit mihi vellerata quinque,
 Purgamenta, meras sordes, duplicemque laborem.
 Verum age formosamque stolam cape, et aurea nectit
 Fibula quam late, pallam. iuvat ire superbas
 Divitis ad sedes Ptolemaei regis, Adonin
 Visuras, cui pulcra novae spectacula pompae
 Dicitur insueto luxu regina parare.
- PR. Cuncta domo in ditis sunt ditia. quae tibi visa,
 Et quae dicta, mihi quae nil vidi, omnia narra.
- Go. Ire quidem nunc praestat: inertibus otia semper.
- PR. Eunoa, fer lymphas; medioque infundere cures
 Vase tenus. depone. ipsae quoque mollia feles
 Strata volunt. necdum o semper morosa moveris?
 Lymphas, fer propere lymphas, queis indiget usus
 Ante alia. ut portat? da protinus: heus male tantam

PR. quam magna ruentum est unda? sues ceu
Praecipites trudent.

HO. confide: evasimus undam.

PR. Dii tibi dent semper posthac felicibus uti
Auspiciis, qui nos iuvesti, et providus ultro,
Et facilis. premitur nobis en Eunoa: rumpe,
Infelix, vim vi. bene sit: qui limina sponsae
Claudit, ait, cuncti sunt intus.

GO. suspice primum,
Quam tenui haec filo contexta aulaea coruscant,
Praxinoe; quam pulcra; putes opera esse Deorum.

PR. O Pallas! quae fila manus tam daedala nerunt
Lanificae, tales quis pinxit ab arte colores
In variis late formis? stant omnia viva
Ante oculos, motuque ipso gestire videntur
Non texta, at potius spirantia. magna Deorum
Munere mens homini, magna est super addita virtus.
Ipse autem quam pulcher in alto tegmine fultus
Argento e niveo, prima lanugine spargens
Ora, iacet, stygiis etiam dilectus in umbris,
Ter nimium dilectus, et exoptatus Adonis.

A.H. Desinite, o miserae: quid tam garritibus auras
Rumpitis? ipsa etiam vobis iam garrula turtur
Cedit: cur patulo voces sic ducitis ore?

GO. Heus tu, quisve, vel unde? an si garrire voluptas,
Non licet? ancillas potius parere iubeto.
Tunc Syracusiis audes dare iussa? Corinthus,

Hoc etiam ut noscas, nos primâ a stirpe Corinthus
 Protulit, illa eadem quae fortem Bellerophontem.
 Nos veteris patriae loquimur sermone, nec unquam
 Dorica dedecuit sermonis gratia Dores.

PR. Haud erit, o mellita, reor, qui talia nobis
 Imperet, excepto tantum uno. non mihi cura
 Vlla tui; nec dicta moror, nec munera posco.

GO. Praxinoe iam cara sile. cantabit Adonin,
 Cantabit sapiens Argiae filia Vates,
 Quae quondam et Sperchin lugendo praemia cepit.
 Dulce parat pulcrumque aliquid: proludit ab arte.

VA. Quae regis Idalium Golgonque o maxima Diva
 Sublimemque Erycem gaudens Venus aurea ludo,
 O tibi nunc qualem plantis tardantibus Horae
 Tartarei subter nigranti Acherontis ab unda
 Post annum retulere sacra ad sollemnia Adonin;
 Horae, Diis tardae magis omnibus, omnibus Horae
 Quae tamen et veniunt optatae, et praemia portant.
 Cypri, Dioneae matris pulcherrima proles,
 Tu Divûm in numero Berenicen, Diva, locasti
 Ambrosiae instillans, ut fama, in pectora succos.
 Quare etiam nunc grata tibi, quae nomine gaudes
 Multiplici, templisque novis, nata ipsius almae
 Tyndaridi Arsinoë similis regalibus ornat
 Muneribus, celebratque tuum sic dives Adonin.
 Namque illum iuxta, quaecumque arbusta tulere,
 Poma iacent matura; leves stant mollibus horti

In calathis septi argento; stant plena alabastra
 Assyrio unguento, quantum et miscere saporum
 Femineae novere manus cum germine florum
 Omnigeno, Cerere et nivea; stat quidquid olivo
 E liquido, quidquid fit dulci e nectare mellis.
 Heic adsunt, repuntque imo quae gramine, quaeque
 Alta volant: molli circum viridantia anetho
 Funduntur sublime exstructa umbracula; Amores
 Aligeri supra³ volitant, ut in arbore pulli
 Dauliados, tremulis quum tentant aëra pennis,
 Nunc hos nunc illos certant insidere ramos.
 O ebum, o aurum, volucres o dente elephanti
 E niveo insignes aquilae, quae caerula supra
 Tempa Iovi pulcrum Ganymedem ad pocula portant!
 Purpurei rutilant suprema in parte tapetes,
 Quos dicat somno mage molles et Samos omnis
 Et Miletus, opus genti mirabile utrique.
 Formoso torus alter Adonidi stratus, et alter
 Est Veneri: tenet hunc Cytherea, hunc pulcher Adonis
 Nondum bis decimo pubescens sponsus in anno,
 Sed minor, aut binis, aut uno. en brachia tendit
 Sparsa rosis, tollitque labella, haud oscula pungunt
 Mollia flaventis primo vix flore labella.
 Nunc sponso Cytherea suo gavisam fruatur:
 Nos illum ad fluctus, dum ros per gramina candet,
 Litoris undisoni rosea cum luce feremus
 Agmine condensae; vittisque in fronte solutis

Demissisque peplis ad talos, nuda gerentes
Pectora, luctifico dicemus carmen ab ore.
Scilicet heroum, ceu fama est, solus, Adoni,
Tu superas visisque auras, Acherontis et umbras:
Non magno Atridae, non haec data munera forti
Aiaci; non, bisdenos Cisseidos inter
Maximus egregiae natos qui floruit, acri
Priamidae, aut Patroclo, Pyrrhove ex urbe reverso
Dardania victori; ipsis non, tempora prisca
Quos tulerunt, Lapithis, aut Deucalione creatis,
Non generi Pelopeo, aut Argi in honore Pelasgis.
Sis bonus o, placidusque tuis; ac rursus, Adoni,
Laetitiam nobis alio fer redditus anno.
Venisti laetus, redeas et laetus, Adoni.

Go. Praxinoe, quam mira auditu, haec carmina. felix,
Tanta datum cui nosse; o felix, dulcia tantum
Carmina quae fundit vates! sed tempus abire:
Impransus mihi adhuc Dioclides: asper in ira,
Terribilisque furit; non illi accedere coram
Ieiuno speres impune. vale, o vale, Adoni,
Atque iterum laetus nos laetas usque revise.

IDYLLIVM XVI.

CHARITES.

Videtur huius Idyllii argumentum esse consueta poëtarum noenia, nimirum fructum, quem percipere sperarunt, non respondere votis; quod homines vel nimium avari sint, vel turpi inscitia teneantur, neque pervideant, quantam assequi gloriam potuissent ex poëtarum laudibus. Demum in Hieronis laudes famamque bellicam excurrit Vates.

Haec habet et Musas, et semper cura poëtas,
Carmine perpetuo Divos celebrare, virosque
Eximios fama. Musae sunt numina, cantu
Numina concelebrant; at nos mortalia secla
Mortales. quisnam vero, quos roscida spectat
Coningis e roseo surgens Aurora cubili,
Nunc hominum e coetu, patefacto limine, nostra
Accipiat cupide Charitas, nec turpiter actas
Retrorsum potius cogat sine munere abire?
Illae autem iratae nudo pede tecta revisunt,
Meque etiam incusant quod longae taedia iussi
Frustra ferre viae. iamque ictae corda dolore
Moerentesque gemunt, imaque in sede recumbunt
Genua reclinantes supra frigentia frontem,

Squallet ubi latebrosa domus; quod cessit in auras
Spes omnis dilapsa, et cura fefellit inanis.

Namque ubi nunc doctae moveat quem gratia linguae,
Haud equidem novi. neque enim praestantia facta
Iam sua laudari quisquam cupit; omnibus haerent
Corda lucro devincta, omnes amor urget habendi.
Quisque sinu dextram condens, unde undique possit
Congerere argentum, cupidus circumspicit, ipsas
Et dare permetuit deterosa aerugine sordes,
Continuo clamans: mage curvo tibia distat
Ima genu; sit habere mihi quaecumque paravi,
Cuncta uni: faciant vatem ditescere Divi.

Quis iam alium curet? cunctis satis unus Homerus;
Optimus ille quidem vatum est, qui praemia nulla
Accipere extinctus dulci pro carmine sperat.

Heu miseri! prodest quid fulvi immensa metalli
Vis intus congesta: haud hic sapientibus auri
Vsus erat: tibi pars servetur, debita vati
Pars alia est. partem sepone affinibus ipsis,
Atque aliis hominum multis: sacra usque beatis
Dis facias variis cumulans altaria donis,
Nec parcas bonus hospitio, sociaque receptos
Foveris ut mensa notos, sine rursus abire,
Quandocumque volent. in primis cura poetas
Sit colere, Aonidum pleni qui numine cantant;
Vt Stygias etiam te fama sequuta sub umbras
Digna sonet nigri gelidas Acherontis ad undas,

Neve fleas sine honore, aliquis ceu fossor, adunco
 Cui squallet callosa manus durata ligone,
 Pauperiem queritur secum, miseroque relictam
 A genitore famem plorans et tristia damna.
 Multi et in Antiochi tectis, et regis Alevae
 Menstrua praebebant epularum dona ministri:
 Multi etiam Scopadum praesepia ad alta iuveni
 Implebant resonis auras mugitibus una
 Cornigeris cum bobus; et alto solis in aestu
 Pascua mutabant Cranonia mille Creondis
 Errantes per prata greges, gaudentibus usque
 Hospitio facili. non hinc tamen ulla voluptas
 Afforet, horrentem postquam subiere carinam
 Exanimes Stygiam iussi transire paludem.
 Ignavi sine laude ulla, tantisque relictis
 Frustra opibus post se, turbam vulgi inter inertem,
 Atque inopes umbras per secula longa iacerent,
 Clarus ni vates, et multa daedalus arte
 Ceius arguto celebrasset pectine famam
 Dulcisonae impellens testudinis aurea fila,
 Victurumque per ora nepotum sera dedisset
 Ferre decus. magnus quin et victoribus ipsis
 Partus equis honor est, qui sacro e pulvere saepe
 Laeta coronati dominos in tecta tulere.

Quis proceres nosset Lycios, quis pulcra comantes
 Priamidas, Cycnum et formae muliebris honore,
 Ni prisca heroum cecinissent praelia vates?

Nec Laërtiades, qui centum ex ordine menses
 Bisdentosque super circum maria aspera vectus
 Omnibus erravit terris, subiitque nigrantem
 Vivus adhuc orcum, fugitque e rupe Cyclopi,
 Ferret inextinctae famae decus: ipse subulcus
 Eumaeus tacita noctis premeretur ab umbra,
 Atque boum servans armenta Philoetius ille
 Impiger, et magnus Laërtes, fortis in ipso
 Vel senio, ni fors iuvisset Ionica musa.

A Musis venit omne decus mortalibus: aurum
 Quod fuit, absumit laetus vivacior haeres.
 Par labor est alto numerare e litore fluctus
 Quam multos ventus propellit ab aequore ad oras,
 Impurum aut laterem lucenti in fonte lavare;
 Ac hominis sperare inflectere pectus avari.

Ergo mihi valeat talis quicumque: sit illi
 Immensumque argentum aurumque; ac semper habendi
 Plura miser magno frustra teneatur amore.
 Ipse quidem contra famamque hominumque favorem
 Anteferam stabulis resonantibus agmine multo
 Quadrupedum; quaeramque, olim cui gratus amicis
 Cum Musis veniam: non prona aut trita sonantum
 Aonidum via nempe Iovis sine numine magni.
 Sed nondum menses et longos desiit annos
 Volvere sidereum caelum; multique sequentur
 Ducere equi volucresque rotas currumque tonantem;
 Nasceturque vir ille, meum qui carmen avebit

Tanta gerens, quanta aut Ajax aut magnus Achilles
 Victor apud rapidum Simoënta, ubi marmore bustum
 E niveo phrygii consurgens tollitur Ili.
 Iam nunc Phoenices procul hinc sub sole cadente
 In Libyae extremis degentes finibus horrent;
 Iamque Syracusii clypeo protecta saligno
 Brachia habent, mediasque hastas in bella coruscant;
 Quos inter non ulli Hiero virtute secundus
 Heroum quondam magnorum armatur; equinae
 Fundunturque iubae, galeamque minacis inumbrant.
 O pater, o magno Pallas prognata parente,
 Tuque tua cum matre, opibus quae clara superbis
 Lysimeliae ad aquas Ephyreia moenia servas,
 Persephone, nostris per vos e finibus hostes
 O utinam mala fata procul Sardoia repellant
 Per freta disiectos, sociorum ut damna suorum
 Coniugibus natisque ferant horrentia multo
 E numero iam pauci. utinam sua civibus alta
 Oppida, et antiquis cedant cultoribus urbes,
 Hostica quotquot atrox vastavit funditus ira;
 Et virides campi vigeant, et pingua campis
 Mille ovium late florentibus agmina balent,
 Turmatimque boves reduces e gramine plena
 Ad stabula impediunt iter omne, et cedere fessum
 Saepe viatorem cogant. ad germina laeta
 Iam labor exercens exculpta novalia scindat;
 Pastores sub dio observet nigra cicada,

Quum resonat summis in frondibus arboris altae;
Inque armis patulas extendat aranea telas,
Ipsaque dediscant iam belli nomina gentes.
At vates certent Hieronis tollere cantu
Et decora et laudes Scythici trans frigida ponti
Litora, et extremos fines, ubi maxima quondam
Dicitur asphalto vinxisse Semiramis urbem.
Vnus ego quos inter ero; licet aurea Musae
Progenies Iovis alti alios iam numine multos
Respiciant vates, ardor quos incitat omnes
Et Siculam celebrare Arethusam, et dicere cantu
Indomito cum Marte Hieronem in bella ruentem.

O Eteocleae Charites Divae, Minyaeum
Quae quondam Orchomenum Thebanis triste frequentes
Incolitis, tacitus latebrosa in sede morabor
Haud accitus ego: contra si forte vocabor,
Adveniam nostris cum Musis impiger una,
Vos etiam nec linquam. homini quid amabile namque
Esse potest Charisin sine dulcibus? usque sequantur
Me Charites, propiusque bonae vestigia servant.

IDYLLIVM XVII.

ENCOMIVM PTOLEMAEI.

Altius heic assurgit poeta, regemque Aegypti Ptolemaeum Philadelphum praesertim ex generis nobilitate, ex immensae dititionis potentia, ex amplissima divitiarum copia, regiaque munificentia laudat.

Ab Iove principium, Iove in almo carmina finem
Accipiant, Musae, quoties pater optimus ille
Caelicolum canitur: mortales inter at omnes,
Quippe aliis praestat, Ptolemaeus laudibus usque
Supremusque mihi imprimis mediusque feratur.
Heroës, tulerunt quos olim saecula prisca
Semideûm de gente, pares ingentibus orsis
Invenere virûm sapientum e carmine laudes.
Sic meritum dulci Ptolemaeum, haud inscius ipse
Aonidum, cantu tollam: Dii carmina curant,
Carmina Diis etiam virtutum praemia grata.
Sed veluti arboreis qui nigrae in collibus Idae
Adstitit, ingentem cernens late undique silvam
Haeret inops animi, coeptet faber unde laborem;

Nunc ego quid primum dicam, quum millia multa
 Sint dicenda, quibus voluere excellere regem
 Hunc Superi? qualis primaeva ab origine patrum
 Ille fuit Lagides? magnum quam semper ad omne
 Fortis opus tentandum, animo postquam acre probasset
 Consilium non visum alii? sic maximus illum
 Aequalem Superis genitor Diis fecit, et olli
 Ipsius in regis penetralibus aurea sedes
 Contigit. hunc iuxta pacata in luce refulget
 Dius Alexander Persis grave numen in armis.
 Contra autem Alcidae solido ex adamante coruscat
 Strata super sedes occisi tergora tauri
 Ducit ubi affusos inter convivia Divos
 Aspiciens clara laetus de stirpe nepotes,
 Queis senium e membris detersit Iuppiter, aevoque
 Immortali una tranquilla in pace fruuntur.
 Ambobus generis nam filius Herculis auctor
 Hylus, et extremo deductus ab Hercule sanguis.
 Quare et odorato satiatus nectare quondam
 Coniugis ad sedes carae quum tenderet, arcum
 Ferre alii, pharetramque dedit suspendere tergo,
 Ast alii indomitam nodoso robore clavam.
 Illi autem ambrosiae progressi limina ad Hebes
 Arma simul thalamo, simul ipsum inducere gaudent.
 Qualis et eximias inter celeberrima matres
 Praestitit illa ingens Berenice cura parentum?
 Cuius Diva, tenet quae Cyprum, gnata Diones,

Nascentis gremium manibus permulsit odoris
 Flexanimos fingens mores, queis altera numquam
 Nympha suo tantum fertur placuisse marito,
 Quantum ipsam semper caram Ptolemaeus amavit
 Ille magis dilectus amata a coniuge. natis
 Iamque suis fretus totam permittit habendam
 Sponte domum, thalamum quoties ascendit amantis
 Dulcis amans. quid nupta, mali cui pectore sensus?
 Namque alio illius mens usque ingrata vagatur;
 Nec faciles desunt partus, sed germina nata
 Degenerant patrum vultus oblita suorum.
 O Venus, o forma ante alias pulcherrima Divas,
 Illa tibi fuerat curae: te propter eandem
 Luctificum Berenice Acheronta haud lumine vidit;
 Sed prius ad nigri venit quam gurgitis undas,
 Tristis ubi cogit pallentes portitor umbras,
 Abreptam in sublime sacrata in sede locasti
 Nec socii templi, proprii nec honoris avara.
 Et nunc illa quidem blandos mortalibus ignes
 Omnibus adspirat, curasque vocata resolvit.
 Lumine tu nigro spectanda Argiva puella,
 Quem timuit Calydon, fortem Diomedea partu
 Fudisti Tydeo commixta. at Achillea Peleo
 Aeacidæ dedit alma Thetis cursuque valentem
 Et iaculo; Berenice autem te pulcra parenti
 Magnanimo Ptolemaeo, magnanime o Ptolemaee.
 Teque adeo puerum Cos ultro excepit amata

Accipiens a matre, hausisti ubi parvulus auras;
Namque ibi Lucinam curarum in vota petivit
Antigonae soboles uteri iam pondere pressa.
Audiit orantem lenis, repulitque dolorem
Artubus e cunctis; vitae est exortus in oras
Assimilis genitori infans. mirata repente
Cos plausit, natumque tenens ita voce loquuta est.
Sis puer o felix, meque illo laetus honore
Affice, caeruleam quo Delum affecit Apollo;
Et Triopis iuga celsa eadem iam fama sequatur,
Vicinosque simul Dores, qua clara superbit
Rhenaea auricomo dilecta ab Apolline rege.
Insula sic postquam fata est, Iovis ales ab alto
Insonuit ter voce ferens e nubibus omen
Dextra bonum; regis nam digni cura Tonanti est.
Ille autem, quemcumque pater dignatur amore
Nascentem primum, cunctis excellit, et ipsum
Innumerae comitantur opes, et possidet amplas
Multa per et terras, multa et per marmoris undas.
Sunt variae gentes, vastum sunt regna per orbem,
Quae segetes gignunt largas Iovis imbribus aucta;
Ast humili Aegypto se se foecundior ulla
Praeferat haud regio, quum diti gurgite Nilus
Exundans late mollitos irrigat agros.
Non alius tam multa virum generosa labore
Oppida habet, clarasque urbes: sunt scilicet omnes
Ter centum ter denae olli terque ordine ternae

Triginta supra tria millia, quas regit unus
 Tot populis sceptrisque potens Ptolemaeus; et ipsum
 Phoenicumque Arabumque simul pars magna tremiscit,
 Et Syriae, Libyaeque, atque Aethiopum nigrantum.
 Pamphylios autem, et Cilicas, Lyciosque feroces
 Ingenti premit ipse omnes ditioe, Carasque,
 Cycladas et pelago sparsas: nam classibus aequor
 Velivolum validis complet, queis occupat omnem
 Et pontum, et fluvios, et vasti litoris oras.
 Quid memorem turmasque equitum, protectaque scutis
 Agmina, quae densata fremunt, atque aere corusca
 Solis inardescunt radiis? longe anteit omnes
 Divitiis reges ingentibus: undique rerum
 Quotidie aggeritur vis tanta in tecta, nec ullum
 Interea populis sollerti in pace beatis
 Cessat opus. nemo piscosum invadere Nilum
 Scilicet, ac trepidis acies inferre pedestres
 Agricolis audet; nec quisquam Aegyptia raptat
 Praedo armenta boum celeri per litora lembo
 Exiliens, thoraca indutus, et horridus hasta.
 Talis quippe sedet latis custodia campis
 Flavicomus Ptolemaeus in hostem et spargere tela
 Impiger, et patriis arcere a finibus arma,
 Tutarique, prior quae regum est cura bonorum,
 Parta domi; mox marte fero nova quaerere regna.
 Nec vero congesta auri vis tanta sine usu
 Sedibus in plenis iacet usque, ut gaudet avarum

Formicarum agmen parta occultare latebris;
Sed multum hinc referunt delubra augusta Deorum,
Primitias ultro queis solvit, et insuper aras
Muneribus cumulat largis; multumque reportant
Et socii reges, et celsae turribus urbes.
Multa quoque et dignis semper donantur amicis,
Nec sacra fert quisquam sese ad certamina Bacchi
Suaviloquo doctus modulari gutture carmen,
Quin pretium referat dignum arte. hinc tollere caelo
Musarum interpres vatam chorus omnis eundem
Adproperat; neque enim diti praeclarius ulla
Res homini, quam tuta insigni gloria cantu.
Haec manet Atridas tantum. bona cetera, et illae
Immensae, capta Priami quas urbe tulere,
Nocte premuntur opes caeca, nequit unde redire
Pars ulla. hic veterum calcans vestigia patrum
Solutus, adhuc calido signata in pulvere, vicit;
Et matri carae patrique halantia templa
Condedit, atque ipsos ex auro et secto elephanto
Insignes statuit, miseris mortalibus essent
Auxilio ut faciles. multorum pingua ad aras
Extrema bouum, circum revolutis mensibus anni,
Rite litans incendit et ipse et candida coniux,
Qua non ulla virum mage clarum amplectitur ulnis
Idaliis flagrans in fratre et coniuge taedis.
Talia connubia ac tales celebrare hymenaeos
Dii soliti, peperit Rhea quos regina futuros

Siderea reges caeli omnipotentis in arce;
Iunonique, Iovique torum Thaumantias unum
Stravit adhuc virgo manibus bene olentibus Iris.

Salve, rex Ptolemaee: mihi celebrabere semper,
Semidei qua laude alii, nec vile nepotes
Credo equidem carmen dicent: te, maxime, tantum
Ab Iove ne pigeat virtutem exposcere votis.

IDYLLIVM XVIII.

HELENÆ EPITHALAMIVM.

Virgines Spartanæ, uti mos erat in Graecia, in Menelai domum congregatæ, multa canunt in honorem coniugum.

Spartæ olim flavi sede in celsa Menelai
Innuptæ iuvenes hyacinthina sertâ gerentes
Ad thalamum venere choro lætante recentem,
Bis sex delectæ prima de gente Lacenæ,
Tyndaris Atridæ qua tradita nocte minori est.
Carmen idem cunctis, choreas iuncto pede cunctæ
Plaudebant: læto sonuit domus alta hymenæo.

Siccine, sponse, cubas iam nunc sub vesperis ortum?
An tibi genua labant? an totas stertere noctes
Te iuvat? an calices dormitum egere feraces?
Saltem isses propere solus, si forte soporis
Indigus, et sineres nymphis colludere nympham,
Materno hærentem lateri, dum fulgeat Eos;
Vespere tota tibi, tibi mane erit uxor in annos.

Fortunate, bonum tibi quisnam sternuit omen,
 Sponse, procos inter primos cum moenia Spartaee
 Ingressus diae peteres connubia natae?
 Fortunate: socer factus tibi Iuppiter uni,
 Nata Iovis magni tibi coniux contigit uni;
 Vincit Achaiadas forma quae pulcrior omnes.
 Nascetur forma quiddam aequum caelitibus diis,
 Si matrem referet formoso filius ore.
 Sex decies quindenae aevo florente puellae
 Vngimur Eurotae prope flumina more virorum:
 Harum nulla Helenae possit collata probari.
 Nocte velut sacra primo sub vere decorum
 Flava caput ponti roseis attollit ab undis
 Exoriens aurora; omni sic illa micabat
 E numero aequales inter pulcherrima; firmis
 Viribus illa omnes, procero et corpore praestans.
 Sulcus ut in culto procurrit maximus arvo,
 Surgens pomifero celsa ut cupressus in horto,
 Thessalus ut sonipes currum fremit ante sonantem;—
 Sic Lacedaemonias inter fuit illa puellas,
 Cunctis una decus, cunctis praestantior una.
 Nulla operum melior: lentos implere quasillos,
 Ducere vel radio varium subtemen acuto,
 Daedaleaque manu partiri, ac pingere telas.
 Nulla ciet docto citharam sic pollice, festo
 Et triviam celebrat cantu magnamque Minervam,
 Tyndaris ut blande flagranti dulcis ocello.

Dia puella domus posthac tibi cura, tuaeque
Prolis erit: nos mane novo de more petemus
Et stadium et rapidi laetae certamina cursus,
Carpentes prato in viridi beneolentiaserta,
Vsque tui memores, Helene, te saepe vocantes,
Saepe vocant tenerae matrem ut balatibus agnae.
Nos loto ex humili primae tibi rite coronam
Umbrosa in platano figemus, nos tibi primae
Sub platano umbrosa stillabimus unguina; in udo
Has Dorum et lingua scribemus cortice voces,
Quas legat aspiciens oculo properante viator.
Arbor sacra Helenae sum: me venerare, viator.

Salve, Nympha, gener salve Iovis inclyte. prolem
Latona eximiam, sobolis Latona beatæ
Nutrix, det vobis; Cypris, Dea Cypris amorem
Det fidum; det opes Divûm rex Iuppiter, et rem,
Quae maneat gnatis serisque nepotibus, amplam.
Vos modo dulce simul dormite, cupidinis ignem
Alter in alterius spirantes pectora; somno
Aurora excutiat, memoresque amor incitet ambos.
Vna omnes, plumosa dabit per colla sonoros
Gallus ubi cantus, nos prima huc luce reversae
Certatim laeta dicemus carmina voce.
Hymen o Hymenæe, Hymen gaude o Hymenæe.

IDYLLIVM XIX.

FAVORVM FVR.

Vt apis, sic Amor pusillus est; magnum tamen vulnus infigit.

Dum furtim alveolis subducit mella Cupido,
In digito iratae spicula sensit apis;
Intumuitque manus, flevitque, actusque dolore
Tundit humum, matri et monstrat Acidaliae,
Quantula apis quantum fecisset vulnus. at illa
Subridens tales edidit ore sonos:
Quidni? nonne apibus similis, tu nate, pusillus
Qui tenera figis vulnera magna manu?

IDYLLIUM XX.

BVBVL CVS.

*Pastor quidam, quum in urbem venisset, voluisset-
que Eunice urbanam puellam deosculari, ab ea-
dem repulsus fuit atque irrisus tamquam indignus.
Qua de re Pastor in hoc Idyllio conqueritur.*

Oscula me nuper defigere blanda volentem,
Eunice derisit, et haec super addidit ultro
Increpitans. abscede: mihi tun' ferre bubulcus
Oscula sic audes! labris agrestibus ora
Iungere non didici; mihi tantum urbana teruntur:
Non pol! ne in somnis formosum os tangere speres.
Quos oculos, miserande, geris? quae verba profaris?
Rusticus ut nimium ludis? vocemque palato
Volvis ut infracto? ut rictum diducis hiantem?
Vah tibi quam mollis barba est, pulcrique capilli!
Aegrotant et labra, manus et sole nigrescunt,
Et male oles. perdas ne afflatu, hinc ocyus ito.
Hac effata, suum ter conspuit ipsa repente
In gremium, totumque pedes lustravit ad imos

Torva tuens mussansque. hinc fastu plena superbo,
 Luxuriansque inter risus et spreuit amantem,
 Et repulit. mihi sanguis acerba efferbuit ira,
 Erubique dolore, rosae ceu rore rubescunt.
 Iamque fugit miserum liquens: ego pectore vulnus
 Triste gero, quod me contempserit improba pulcrum.

Dicite, pastores, num sim formosus; an ullus
 Mutavit, fecitque alium Deus? ante vigebam
 Eximius multo formae florentis honore,
 Ornabatque meas, ceu truncos arboris ornant
 Pubentes hederæ plexu variante corymbi,
 Barba genas; similisque apio per colla fluebat
 Caesaries; frons et splendebat eburnea nigro
 Alta supercilio: poterant certare Minervæ
 Glauci oculi, glauco quamvis Dea lumine pulcra est.
 Mollius os presso mihi lacte, et grata canoro
 Vox dulci mage melle mihi manabat ab ore.
 Suave cano, seu sumpta manu sit fistula, sive
 Tibia; respondent calami, respondet avena
 Flaventi cera compacta: omnesque puellæ
 Montibus in nostris forma præstante fatentur,
 Oscula nec renuunt mea ferre. hæc sola refugit
 Scilicet, ac spreuit sylvestrem urbana bubulcum.
 Quid? numquam audivit, Bacchum pavisse iuencas
 Vallibus in gelidis; Phrygiis et Cyprin amasse
 Verticibus quondam, furiis immanibus actam,
 Pastorem? nonne illa suum per culmina Adonin

Laeta sequebatur? non sylvis flevit in altis?
Endymion quis erat? non pulcher et ipse bubulcus?
Et tamen hunc virides ducentem armenta per agros
Cynthia dilexit, caelique e vertice saepe
In nemus umbriferum venit furtiva, nec inter
Amplexus pueri longa requiescere nocte
Abnuit. ipsa tuum pastorem candida ploras,
O Cybele; puduit nec te, Saturnia proles,
Pro tenero pastore vagum olim errasse per antra.
Sola Eunice odit, nil curat sola bubulcum
Et Cybele melior, Cytherea et pulchrior, alma
Et Luna. placito numquam o potiaris amore,
Cypri, nec urbe, ipsis nec vana in montibus: usque
Sola cubes viduis per noctem frigida stratis.

IDYLLIVM XXI.

Asphalion piscator vana spe inflatus narrat hospiti nocturnum visum de pisce aureo, quo capto, somnians iuraverat, se divitem iam factum, piscandi finem facturum. Cui hospes auctor est, ut omissis nugis, artem suam exercent, si quidem inter aurea somnia fame perire nolit.

ASPHALION, HOSPES.

Pauperies, Diophante, artes ciet una, laborem
Vna docet: nec enim longo indulgere sopori
Cura inopem sinit alta virum; sed dulcia somni
Dona ubi gustarit prima sub nocte, quietum
Sollicitat, morsuque animum pervellit acuto.
Forte senes duo, squamigerum per litora nota
Venari genus assueti, de more cubabant
Strati corpora fessa simul vili super alga,
Textilis exiguo tuguri sub culmine, ad ipsum
Acclines textum ramorum, et frondea septa.
Intorti funes, algosum rete, sagena,
Et laquei, nassaeque, et viminei calathisci,
Pellisque, et fulva exiguis antiqua rigillis
Cymba. caput subter stramen breve, tritaque vestis,

Tritus et ipse usu, vili de pelle, galerus:
 Omnis erant haec nempe illis censusque laborque.
 Non ollamve, canemve habuere: ea copia iusto
 Maior visa etenim piscantibus. una torique
 Pauperies vitaeque comes: vestigia nusquam
 Vlla virûm, aut vicina domus; sed limen ad ipsum
 Late diffusi fluctus salis eludebant.

Nondum etiam bigas flectebat candida Luna
 Trans medium provecta orbem; piscator uterque
 Excitus est operis studio, placidumque soporem
 Expulit ex oculis; tum fari haec incipit alter.

As. Mentitur quicumque, dies quum Iuppiter auget,
 Arctari dicit noctes, fierique minores:
 Tot numero innumero vidi iam somnia: necdum est
 Aurora. an fallor? quid monstri hoc? quae mora nocti?

Ho. Asphalion, pulchrae aestatis ne tempora culpa.
 Non haec tarda meat temere nox; cura quietem
 Sed turbans tardamque facit longamque videri.

As. Dic mihi, coniectas tu somnia? somnia vidi
 Nam bona; nec te, hospes, celarim: stat mea, captos
 Partior ut pisces, partiri somnia tecum.
 Mente vales acri: scrutari et pandere visa
 Optimus est, intus quem mens docet ipsa magistra.
 Otia nec desunt sermoni accommoda. nam quid
 Heic facias foliis male fultus litore in udo,
 Et vigil hirsutis in frondibus, et sine lychno?
 Lychnus enim semper succo praepinguis olivi

Pascitur, ut perhibent, Prytaneo in divite.

Ho.

Narra.

As. Fessum operis primo quum coepit vespere somnus,
 Nec dape corpus erat multa grave; nam breve quiddam,
 Ut nosti, parce parci gustavimus ambo;
 Me mihi sum visus piscantem cernere scabro
 In scopulo; piscesque sedens speculabar, et escam
 Fallacem quatiens demisi in arundine longa.
 Grandior appetiit quam piscis: nam sibi cernit
 Praesentem in somnis offam canis, ast ego pisces.
 Ille quidem haerebatque hamo, tepidoque fluebat
 Sanguine: mî curvata manus agitabat arundo,
 Concutiens motu tremulo. certaminis ergo
 Res fuit haud parvi, ferro retinere pusillo
 Et trahere ingentem. subiit quoque vulnus; et, heus tu,
 Men', inquam, feries? ego te feriam male! iamque
 Luctando fessum arripui. sic omne peractum
 Est opus. ecce autem video, mirabile monstrum,
 Piscem auro e solido. subitus circumstetit horror
 Attonitum, ne forte patri sacer Ennosigaeo
 Piscis, delictumve foret flavae Amphitrites.
 Inde hamum eduxi paullatim cautus, ab auro
 Ne quid decideret, ferrove haeresceret unco;
 Et lino implicui, traxique ad litora victor.
 Hic, praeda exultans, iuravi, caerulea numquam
 Tacturum, in terra felicem aurique potentem.
 Sic sopor est pulsus. cura haec disquire sagaci

Visa, hospes: metuo iuratus fallere Divos.

Ho. Ne metuas: nec enim iurasti, nec tibi piscis

Aureus est umquam captusve aut visus. inanes

Nocte volant rerum, veluti mendacia, formae.

Illa tamen vigilans loca si scrutabere, somni

Spe ducto obtigerit fors piscis carneus, inter

Aurea dura fames ne te iam somnia perdat.

IDYLLIUM XXII.

DIOSCVRI SEV GEMINI.

Duas in partes hoc Idyllum de laudibus Pollucis atque Castoris divisum est. In prima parte Pollucis pugna cum Amyco Bebryciorum tyranno describitur, victoriaque celebratur, quam retulit Pollux. In altera vero parte Castorem inter et Lynceum certamen initum, Leucippi filiarum ergo, continetur. Vincit Castor.

Vos canimus, nati Ladae, magnique Tonantis
Castor, et insignis pugilum in certamine Pollux
Brachia taurinis semper circumdate loris.
Vos canimus bis terque satos Iove, mascula proles
Nymphae Thestidos, fratres duo lumina Spartaee,
Auxiliumque viris extrema in clade ferentes,
Turbatis et equis per foedos sanguine campos,
Et ratibus, quae caelo ortumque obitumque timentes
Astrorum validis iactantur in aequore ventis;
Quum magnam a puppi tollentes flamine molem,
Aut etiam a prora, aut unde est sua cuique voluntas,
In navim insiliunt, et utrinque labantia transtra
Concutiunt. fracto disrupta arma omnia pendent
Cum velo; sequitur sub noctem maximus imber

Praecipitans caelo; ac fremitu sōnat aequoris unda
Ventorum et furiis, lapidosa et grandine pulsa.
Vos tamen e fundoque rates attollitis imo,
Retrahitisque ipsos nautas e faucibus Orci.
Tum venti posuere: maris placida unda residit,
Atque aliae fugere alio per inania nubes,
Apparentque ursae reduces, atque inter asellos
Sublucens praesepe viris laeta omnia spondet.
O dilecti ambo, faciles mortalibus ambo,
Vos et equis citharaque et caestu et carmine clari.
Castoris, an laudes dicam Pollucis? utrumque
Laudibus extollam; Pollux tamen ante canatur.

Iam concurrentes scopulos, atque horrida Ponti
Ostia nimbiferi fugiens superaverat Argo,
Bebryciasque, ferens Divûm genus, attigit oras.
Nec mora: Iasoniae conferti navis utroque
Ex latere heroës descendunt pontibus altis,
Egressisque toros sternunt per litora, et igni
Aptandos instant manibus versare lebetas.
At procul a sociis abiere per avia soli
Castor equis gaudens, et fusco lumine Pollux,
Immensamque nigro spectantes vertice sylvam
Invenere cavo praeruptae rupis in antro
Dulcis aquae fontem irriguum, quem subter ab ima
Tellure exiliunt alii vena ubere rivi
Argento et pellucenti assimiles crystallo:
Populeae circum frondes, pinusque virescunt,

Et platani steriles, et coniferae cyparissi,
 Atque ministrantes laetum per prata laborem
 Melligeris apibus quotquot nascuntur odori
 Vere sub extremo flores. heic aetheris axe
 Sub nudo immanis vir sedem fixerat, ore
 Terribilis; fractae duris cui caestibus aures,
 Convexumque tumet pectus, spatiosaque terga
 Obsita nigranti ferrugine, qualia magni
 Pulsibus ostentant durati ex aere colossi.
 Summo autem ex humero praestant robusta lacertis
 Brachia nodosis, teretes ceu saepe videmus
 Stare alveo in sicco lapides, torrentibus amnis
 Quos vexit violentus aquis, longumque revolvit.
 Tum collum, dorsumque infra villosa leonis
 Pellis obit, nexuque pedum suspensa tenetur.
 Huic pugilum victor Pollux ita fatus ab ore:
Po. Quisquis es, o salve: quae gens has incolit oras?
Am. Ora ignota videns quâ salvus degere possim?
Po. Fide: nec iniustos, nec iniquo e sanguine dices.
Am. Fido equidem: neque enim hoc abs te mihi discere cura.
Po. Efferus es, praecepsque furis, nimiumque superbis.
Am. Talis sum, qualem cernis: non haec tua tellus.
Po. Nostra in tecta veni, donisque oneratus abibis.
Am. Nec des ulla mihi, nec tu hinc tibi munera speres.
Po. Anne sitim hoc etiam prohibes extinguere fonte?
Am. Experiere, sitis si torqueat arida labra.
Po. Argento, pretione alio dabis inde rogatus?

AM. Tolle manus solum contra tu solus, et acer

Sta pugil adverso figens pede crura, oculosque

Arduus intendens non astu parce, nec arti.

PO. Quisnam est, quem contra caestusque et brachia tollam?

AM. Heic prope cernis: eum haud vilem certamine nosces.

PO. Anne etiam pretium, pro quo certabimus ambo?

AM. Ipse tuus, tu noster eris, si vincere detur.

PO. Tales sunt pugnae cristata fronte volucrum.

AM. Sive avibus mavis, seu forte leonibus esse

Assimiles, nobis haec durae praemia pugnae.

Haec Amycus; raucaeque inflans curvamina conchae

Insonuit: fuis semper per colla capillis

Ad sonitum Bebryces platani venere sub umbram.

Nec minus heroas celerans vocat ocyus omnes

Peliaca e navi Castor dux inclytus armis.

Illi autem, postquam taurinis fortia vinclis

Brachia cinxerunt, se circum et lora plicarunt,

In medio coeunt spirantes mutua fata.

Heic labor ingenti nisu premit acer utrumque,

Quis rutili accipiat post tergum spicula solis,

Aversamque tegat faciem? tu corpore magnum

Arte virum Pollux praevertis; et ictus acuto

Contra Amyci totus fulgebat lumine vultus.

Ille furens animi non se tenet, altaque ad ictum

Brachia protendit veniens, cui summa ruenti

Tyndarides ferit ora manu. verum acrior ipse

Quam prius ad pugnam se suscitatur, et super instat

Incumbens, iam iam vasto ceu pondere terrae
 Adlidat: laeto Bebryces clamore sequuntur.
 Parte alia heroës Pollucem hortantur, et ultro
 Dant animos, pavidi, ne scilicet obruat illum
 Vir Tityo assimilis campo congressus in arcto.
 Tum vero ingeminans et laeva et vulnera dextra
 Hinc atque hinc raptim natus Iove versat, agitque
 Praecipitem validam Neptuni e sanguine prolem.
 Ebrius ille autem plagis, crassumque cruorem
 Ore vomens stabat: superas it clamor ad auras
 Heroum circum malas circum ora videntum
 Ulcera dira, oculosque tumentis in fronte minores.
 Fessum incendebat vanis assaultibus heros
 Undique proturbans: mox toto ut corpore sensit
 Deficere, immani nares super irruit ictu,
 Ac totam avulsit frontem tenuis ossibus: ille
 Saucius in viridi iacuit resupinus arena.
 Heic tamen exoritur, postquam tellure levavit
 Sese Amycus, rursus pugna aspera; namque furentes
 Caestibus indomitis alterna in damna feruntur.
 Irrita sed contra iactabat brachia pectus
 Cervicemque extra Bebrycum dux; victor at alte
 Foedabat Pollux indigno vulnere malas:
 Iamque labant collapsi artus sudore, viroque est
 Parvus ab ingenti factus. viget ille laborem
 Vsque ferens melior membris, meliorque colore.
 Qua tandem hoc monstrum natus Iove straverit arte,

Dic, Dea; nosti etenim: tantum ipse interpres ab ore
Expeditam, velut alma iubes, placitumque volenti est.
Ille aliquod cupiens memorabile prodere factum
Implicuit laeva laevam Pollucis, ab ictu
Declinans longe obliquus; subit inde, manumque
E latere attollens dextro, lateri arduus instat.
Fors et Amyclaeum laesisset vulnere regem,
Ni caput avertens exisset, et insuper acri
Fregisset dextra tempusque humerumque sinistrum.
Continuo diffusus hianti e tempore sanguis
Emicuit; magno crepuerunt murmure dentes.
Tum magis atque magis pugnorum grandine malas
Vulnerat, ingeminans ictus, dum contudit ora,
Ora ambasque genas. quo saevo turbine stratus
Concidit exanimis, palmamque extendit utramque
Detrectans pugnam iam letho proximus heros.
Tu nihil indignum, victor fortissime Pollux,
Contra ausus: spectans ille autem ad caerula ponti,
Neptunumque vocans patrem, iuravit, ab illo
Hospitibus numquam fore sese tempore durum.

Hae sat Polluci laudes: te nunc ego dicam,
Castor equum domitor, thorace insignis, et hasta.

Tyndaridae fratres binas abducere raptas
Leucippi instabant gnatas: Aphareo patre nati
Hos propere gemini fratres, queis utraque pacta,
Pone sequebantur, Lynceus, et maximus Idas.
Vt vero sublime Apharei tetigere sepulcrum,

Desiliere ad pugnam altis e curribus omnes
 Armati iaculis, protecti et corpora scutis.
 Tum subito galea Lynceus exclamat ab alta:
 Quis furor armorum? quae mens tam dira puellas
 Non vestras propter saevire, et stringere ferrum,
 O miseri? nobis longe ante prioribus istas
 Pollicitus pater est; nobis connubia pacta
 Firmavit magna testatus Numina voce.
 Vos aliena tori nunc foede in iura ruentes,
 Raptantesque unde unde boves armentaque equorum
 Divitiasque alias, animum pervertere nostis
 Leucippi, et nostros donis furari hymenaeos.
 Certe ego sum, quamvis haud suetus plurima fari,
 Haec eadem vobis ambobus saepe loquutus:
 Indignum est tantos heroas ducere, amici,
 Vxores, pacto iam sunt queis foedere sponsi.
 Est ingens et Sparta, ingens atque Elis equestris,
 Arcadia est ovibus foecunda, et Achaica tellus,
 Messeneque, Argosque, atque omnis Sisyphis acta,
 Innumerae patriis innuptae in sedibus illic
 Nec forma indecores florent nec mente puellae.
 Ex illis virgo vobis quaecumque petatur
 Cedet digna: bonis quis enim socer esse recuset?
 Heroës vos autem omnes excellitis inter,
 Et vestri patres, patriusque ab origine sanguis.
 Quare agite, ac laetum sinite hoc procedere nobis
 Coniugium: vobis aliud curabimus una.

Haec ego dicebam. rapidi sed dicta per undas
Diripere noti, nec gratia verba sequuta est;
Namque estis duri atque immites. nunc quoque tandem
Parete o moniti; noster patruelis uterque es.
Quod si animus gliscit pugnare, et sanguine oportet,
Consertaque odium ancipiti decernere pugna,
Idas, et consanguineus, vis martia, Pollux
Spectantes cessent; soli pugnabimus armis
Castor egoque una, florenti aetate minores.
Sic nostris et luctus erit genitoribus asper
Iste minus, tristisque unum sat funus in una
Triste domo: sociis reliqui solatia vivant,
Extinctumque loco potiantur sponsi hymenaeis.
Praestat clade levi magnam componere litem.

Dixit; nec facturus erat Deus irrita verba.
Nam qui praestabant annis, e fortibus arma
Deponunt humeris, terraque infixam reclinant;
At clypei summo Lynceus hastile sub orbe
Fulmineum quassat, paribusque it Castor in armis
In medium: nutant utrique in vertice cristae.
Ac primum congressi infestas eminus hastas
Direxere, alter nudatam sicubi partem
Corpore in alterius videat. sine vulnere cuspis
Vtraque dissiluit, clypeoque infracta repulsa est.
Illi autem propius strictis mucronibus instant,
In caedemque ruunt: requies fit nulla pericli.
Multa super clypeum Castor galeamque comantem

Vulnera dat; multa et Lynceus non segnis ad ictus,
 Atque acies ferri cristas micat inter athena.
 Illius et saevo subeuntis poplite Castor
 Ense metit dextram, cedens pede: saucius ipse
 Abiicit extemplo ferrum, cursuque citato
 Ad tumulum praeceps fertur genitoris, ubi Idas
 Cognatae adclinis spectabat praelia pugnae.
 Sed melior cursu per et ilia traiecit ensem
 Perque uterum Castor, dissectaque viscera ferro
 Intus agens spargit. subito cadit ille volutus
 Ad terram, durusque oculos sopor urget inertes.
 Nec tamen e gnatis miseranda in sede paterna
 Laocoossa alium reduce[m] ad connubia vidit.
 Namque columnam, ingens Apharei quae membra tegebat,
 Avulsam e tumulo dum vult Messenius Idas
 Caedis in auctorem fraternae emittere, portans
 Iuppiter auxilium manibusque e marmore molem
 Excutit, atque ipsum flammato fulmine sternit.
 Vsque adeo cum Tyndaridis contendere durum;
 Sunt ipsi fortes, forti et genitore creati.

Salvete, o Ledaee gnati; decus addite nostris
 Aeternamque hymnis famam. cari usque poetae
 Tyndaridis, Helenaeeque, aliisque heroibus, alta
 Pergama qui exciderunt, flavo socia arma ferentes
 Atridae. vobis, o reges, Chius honorem
 Iam peperit magnum vates, Priameia dulci
 Moenia concelebrans cantu, navesque Pelasgas,

Iliacasque acies, pugnantum et Achillea turrim.
Vobis ipse etiam Musarum haec suave canentum,
Qualia dant Divae, quorum et mihi copia parta,
Dona fero: melius nullum Diis carmine donum est.

• IDYLLIUM XXIII.

AMATOR INFELIX.

Tragicus omnino huiusce miserandi hominis est exitus, qui quum se contemni crederet, laqueo mortem quaesivit. Nec minus tragice ab Amore animadversum in eum est, a quo se ille contemptum putabat.

Perditus ingratum vir quidam ardebat ephebum
Formosum vultu, sed formae haud moribus aequis.
Nulla inerat pietas animo, verum asper amantem
Oderat heu miserum; nec, quis foret ipse Cupido,
Scibat adhuc, quantusque Deus, nec fortibus arcum
In manibus qualem teneat, quam spicula dira
Torqueat in pueros. non mitia verba, nec ulla
Gaudia in affatu molli: saeva omnia ubique.
Nulla aderant flammae solatia; non iocus oris,
Non oculorum ardens iubar alnum, non roseus flōs
Suave genis ridens, non illita nectare lingua,
Non et suaviolum magni lenimen amoris.
At fera sylvestri ceu trux observat ab antro
Venantes, sic ille hominem servabat: in ipsis

Saevities labris horrebat; lumina torvo
Obtutu, semperque malum minitanti stabant;
Tum facies atrae maculis circum obsita bilis,
Discolor et fastu pariter squalabat et ira.
Sic tamen et formosus erat: quare acrius ipsum
Infelix ardebat amans, nec pectore in imo
Iam tenuit veneris curas, ast actus amore
Processit, subiensque invisam ad limina flevit,
Osculaque infigens hac voce silentia rupit.

Saeve puer, diro nutrite o lacte leaenae,
Saxee, deliciis indigne et Cypridis igne,
Ultima dona ferens veni tibi scilicet, ipsum
Hunc laqueum: neque enim frustra tete amplius ullis
Sollicitem precibus, pugnantem aut vincere sperem.
Ecce abeo, quo me iampridem abscedere cogis
Damnatum: sequar illud iter, commune levamen
Heu miseris lethaea ubi fertur amantibus unda,
Sed licet et mergam stagnanti in gurgite labra,
Hauriam et humorem totum, restinguere mentis
Vim cupidae haud possim. iam iam vale dicere longum
Vestibulo foribusque tuis, sine; quaeque futuri
Praescius effabor, tu ne, puer improbe, spernas.
Pulcra rosa est, parvo sed tempore tabida languet,
Et violae sunt pulchrae in vere, statimque senescunt
Deciduae; niveo fulgent et lilia vultu,
Marcidaeque ad terram lassa cervice feruntur;
Candida nix etiam est, sed canus desinit humor,

Crevit ubi in glaciem: sic et puerilibus annis
 Pulcra quidem forma est, at parvo tempore durat.
 Adveniet tempus, quum tu quoque moestus amabis,
 Torridus et sparges nequidquam fletibus ora.
 Quin age et extremum morituro hoc munus amanti
 Redde, puer: quando linquens tua limina meme
 Videris in foribus suspensum, haud praepete saltu
 Praetereas oro miserum; paullisper at atro
 Turbatus visu consiste, et mollibus imbrem
 Ex oculis vel parvum effunde. hinc vincula solve
 Lacrimulas libans collo super, et mea membra
 Veste tuo rapta de corpore contege, et ori
 Os iungens suprema labris precor oscula fige.
 Saltem etiam extincto tribuas haec dona, nec ullus
 Sit timor, his valeam ne rursus adquirere vitam;
 Non, si mutatus repetita per oscula clames.
 Tum facito tumultum, nostrum qui condat amorem;
 Quumque abiens cedes, ter tristi voce supremum
 Dic, o amice, iaces; et ni piget, adde; sodalis
 Mî bonus heu periit! carmenque hoc marmore sculpe,
 Lineolis distinctum his rite quod ipse notavi.
 Hunc amor occidit: propius consiste, viator
 Praeteriens; et dic: crudelem est nactus amicum.

Sic fatus lapidem ingentem, qui forte iacebat
 Proximus, admovit foribus: quo nixus ab alto
 Limine suspendit restem, collumque voluto
 Iniiciens laqueo substantia fulcra removit

Calcibus, et fracta moriens cervice pependit.
At puer egrediens tectis exangue cadaver
Vestibulo vidit pendens, nec motus acerba
Sorte, nec interitum miseranda caede recentem
Flevit; at extincti contactu polluit omnes
Funereo vestes, petiitque adsueta palaestrae
Munera. quin etiam caro se in fonte lavare
Dum cupit, iratum venit, quem laeserat ultro,
Ante Deum; nam forte basi super arduus alta
Stabat Amor cernens subiectas aliger undas.
Exiliit subito simulacrum, atque impete magno
Perculit infandum iuvenem. de vulnere sanguis
Purpureus fluxit, nigroque innare lavacro
Ultima vox audita, ita caeco murmure dicens:
Vos, quos torret amor, felices vivite, vosque
Diligite, o dilecti; en qui malus oderat, aequo
Iam periit letho: scit iusta rependere Numen.

IDYLLIUM XXIV.

HERCVLISCVS, SIVE HERCVLES ADHVC PVER.

Describitur Hercules, quum adhuc puerulus esset, immensa vis, qua duos immanissimos dracones mortem sibi inferre parantes in cunis noctu interfecit. Subiicitur et Tiresiae de eodem vaticinium. Aliquid in fine Idyllii desideratur.

Alcмене Μιδεατις ut aevi mense vigentem
In decimo Alciden, atque una nocte minorem
Iphiclum lavit; saturatos nectare lactis
Imposuit scuto, quod quondam insigne superbum
Amphitryo retulit Pterela in certamine caeso.
Hinc eadem mulcens puerorum colla superne,
O nati, dormite, inquit; sopor almus utrumque
Excipiat. vos, o gemini, fortissima fratres
Germina, felices mea vita o carpite somnum,
Carpite, et auroram felices visite rursum.
Sic effata ingens scutum concussit: at illos
Texit blanda quies. mox vero ut Oriona iuxta
Tendentem latos humeros se Parrhasis ursa
Vertit ad occasum media iam nocte, dracones

Caeruleis geminos horrentes corpora squamis,
Monstra infanda, malum Iuno meditata sub ipsa
Limina tectorum, surgunt ubi cardine postes,
Immisit, iussitque minans discerpere parvum
Alciden. illi sinuantes caerula in orbem
Terga solo, cupidos expleri sanguine ventres
Volvebant ambo: dirus micat ignis euntum
Ex oculis, atque ora vomunt lethale venenum.
Iamque ubi lambentes linguis vibrantibus ora
Adstiterunt pueros iuxta, sopor ilicet ambos
Liquit, et ingenti (Iove cuncta vidente) refulsit
Luce domus, tollit clamorem Iphiclus, ut atra
Monstra super scutum vidit, dentesque minantum
Horrificos, ardensque fugae mollissima calce
Tegmina disiecit. contra autem adversus utrumque
Corripuit manibus, nodoque innexuit arcto
Alcides fera colla premens, ubi clausa venena
Noxia stant colubris, quae Divi odere vel ipsi.
Illi autem magnis torquentes corpora spiris
Circumdant puerum crescentem tempore tardo,
Lactantemque, suae nec suetum spargere fletus
In gremio nutricis. ut autem fessa labore
Terga gravi frustra sensere, ingentia rursus
Vincula solverunt, laxis e corpore spiris,
Nequicquam validos conati evadere nexus.
Audiit Alceme clamorem, atque excita prima,
Surge, ait, Amphitryo, trepidam metus occupat ingens:

Surge age, nec soleas pedibus supponere cures.
 Clamantemne audis natorum aetate minorem,
 Atque intempesta nonne omnia nocte per aedes
 Collucere vides, quin aurea fulgeat Eos?
 Certe aliquid, vir care, domi haec portenta minantur.
 Dixerat. ille toro surgit, dictoque monentis
 Paret, et ardentem sese convertit ad ensem,
 Olli qui thalamo fixus pendebat ad ipsum
 Vsque caput: laeva capit apto cingula loro,
 Ac dextra tollit vaginam e loto opus ingens.
 Interea rursum caligine inhorruit atra
 Parietibus latis thalamus, famulosque vocavit
 Amphitryo iucundum efflantes ore soporem.
 Ferte focus ignem, famulantum o fida meorum
 Pectora, ferte cito correptum, et pandite firma
 Limina: surge, operum patiens captiva iuventus.
 Haec ille; et famuli lychnis ardentibus adsunt,
 Continuoque impleta domus properantibus omnis;
 Atque iidem, Alciden videre ut colla draconum
 Argentem teneris manibus nodoque tenaci
 Stringentem, trepidi clamarunt. ille prehensos
 Ostentat colubros genitori, atque exilit ardens
 Laetitia puerili, extinctaque monstra retorquens
 Ipsius ante pedes iecit genitoris amati.
 Laeta metu exanimum gremio complexa recepit
 Alcmena Iphiclum: villosa in tegmine contra
 Amphitryo Alciden posuit, thalamumque petivit

Dulcia iucundi capturus munera somni.
Iam volucrum cantu pars ultima noctis abibat
Pulsa procul veniente die, quum sedula vatem
Tiresian semper vera omnia voce profantem
Exciit Alcmene, natiq̄ue recentia facta
Expedit, iussitque ferant quid talia monstra
Dicere. nec Divum si quid mens laeva minatur,
Me veritus celes, neque enim mortalia corda,
Quod miseris nerunt parcarum stamina, possunt
Effugere, Everida, inquit: tibi maxime vatium
Haud ignota loquor. sic fata ubi regia coniux,
Ille refert: fide, o mulier clarissima prole
Magnanimi sanguis Persei. per lumen adeptum
Hoc ego dulce meum iuro tibi, Achaeides olim
Ad genua agglomerent manibus dum mollia fila,
Te passim sero celebrabunt vespere, teque
Nomine clamabunt; ibit tua fama per Argos.
Hic vir hic astriferum quondam ascensurus olympum,
Progenies tua certa, heros fortissimus omnes
Ipse feras hominesque invicto robore vincet.
Ac postquam duro peraget bisseua labore
Praelia, fatale est Iovis olli in sede manere,
Quodque habuit mortale, pyra id Trachinia tollet.
Quin etiam Divum gener ipse vocabitur, illum
Qui contra tenerum monstra excivere nefandis
tebris, venientque dies, quum laedere parcat
leum cernens lupo asper rupis in antro.

Verum age iam, regina, adsit vis ignea praesto
 Sub cinere, aspalathique iube super arida ligna,
 Et paliuri, et saevo agitati flamine acherdi,
 Atque rubi conferre: hoc secto in robore agresti,
 Quum puerum voluere tuum male perdere, nocte
 In media colubros incende. hinc mane coorto
 Vna ex ancillis cineres deportet ad amnem
 Collectos, spargatque procul rapientibus auris
 Per cautes subter praeruptas, tectaque visat
 Haud usquam conversa retro. tum sulfure puro
 Cura domum primum suffire, ac spargere deinde
 Fontis aqua niveo sale mixta et fronde virenti
 Rite coronata, ceu mos lustrare penates;
 Caelicolumque marem regi mactare memento
 Sponte suem, semper vobis vincantur ut hostes.
 Dixit, et abscedens currum conscendit eburnum
 Tiresias longo frustra tardatus ab aevo.
 At dulci sub matre, virens velut arbor in horto,
 Alcides crescebat, ab omnibus Amphitryonis
 Creditus argivi verum genus. inclyta Phoebi
 Progenies senior Linus illum nosse docebat
 Litterulas, gnavus comes usque ac pervigil heros:
 Arcum autem torquere ac certam aptare sagittam
 Eurytus, a proavis longe ditissimus agri.
 Mox etiam cantare, manuque impellere utraque
 Texta Philammonides docuit testudinis aureae
 Eumolpus. quotquot vero generosa per Argos

Invenit pubes genuum curvamina, et astus,
Calce premens valeat quibus hostem vincere; quotquot
Et pugiles saevis armati caestibus artes
Exercent stantes, ad terram aut pondere proni,
Omnia ab Harpalyco durae haec inventa palaestrae
Edidicit Phanopeo, cuius nec cernere vultum
Sustineat quisquam media pugnantis arena:
Tale supercilium metuendo horrebat in ore.
Iungere sed curru biiugos, et flectere iunctos
Alipedes metam circum, ne fervidus axis
Impete frangatur, radiosque in pulvere spargat,
Ipse suum docuit natum pater, auctus in Argo
Muneribus quondam largis; certamine equestri
Quippe leves currus agitavit saepe, nec unquam
Indoluit fractas, quas olim victor agebat,
Ille rotas, longo laxis iam tempore vinclis.
Ut vero iaculum vibrare, ac terga corusci
Protegere obiectu clypei ferrique minacem
Evitare aciem, bellantumque agmina campis
Instruere, ac caecos obsidere milite saltus
Conveniat, turmasque hortari, et currere in hostem,
Castor eques docuit, profugus quum venit ab Argis.
Tempore quo regnum late ditioe solumque
Vitiferum Tydeus a magno accepit Adrasto;
Ledaeus Castor, quo non praestantior heros
Ante fuit, vires quam fregerit aegra senectus.

Sic puerum instituens Alciden candida in omni

Arte parens formabat; et illi mollia nocte
Exuviae caesi praebebant strata leonis
Magnanimum iuxta patrem. tostis ignibus armi
Prandia erant, Dorumque in morem educta canistris
Crassa Ceres, qua fossor et ipse expletus abiret:
Post tenuis rursum finita luce sine igni
Caena aderat; mediasque super fluitantia suras
Tegmina pendebant facili contexta minerva.

IDYLLIUM XXV.

AVGIAE OPVLENTIA, VEL HERCVLES LEONIS INTERFECTOR.

Ad Augiam Hercules profectus primum audit a quodam pastore, deinde praesens eius immensas admiratur opes. Phineo tandem, quo cum in urbem processit, caedem leonis a se victi narrat. In Idyllii initio pauci, qui desunt, versiculi adiuncti sunt, ut sententia constaret

Amphitryoniades ingressus in Elidos oras
Ibat, et ingentes pecudum miratus in agris
Passim errare greges armentaque pingua gressum
Sustinuit, subitoque senem, quem forte laborem
Iuxta exercentem vidit, sic primus amicis
Affatus verbis: dic o mihi protinus, inquit,
Quisquis es, o pastor, cui regi maxima parent
Haec armenta boum, quove haec via ducit? an alta
Ad stabula Augiae, quem sol pater aspicit aequus
Ante alios opibus cumulans ingentibus auctum?
At senior, cura quod tum tractabat agresti,
Intermisit opus, placidoque ita reddidit ore.
Vltro, hospes, tibi fabor ego, quaecumque requiris,
Mercurii veritus grave Numen, saevior omnes

Caelicolas inter qui surgere fertur in iras,
 Ferre viatori quisquam male durus egenti
 Si neget auxilium. non isdem in saltibus herbas
 Attendent omnes, nec in una sede morantur
 Lanigeræ pecudes Augiæ regis: at illæ
 Irriguas propter ripas Elisuntis aberrant,
 Illæ autem Alphei sacrata ad flumina ludunt,
 Buprasiique aliæ prope consita vitibus arva,
 Heic quoque sunt aliæ: cunctis sua ovilia surgunt.
 At vero quamvis latos effusa per agros
 Exsuperent armenta modum, tamen omnibus una
 Haec loca dant eadem viridantia pascua semper
 Menii apud stagnantis aquas. nam roscida dulces
 Prata ferunt herbas et laeta uligine circum
 Pabula, cornigeris augent quæ roboratauris.
 Ad dextram tollunt sese stabula ardua: tota
 Ecce tibi apparent placidi trans fluminis undas;
 Qua platani densæ viridisque oleaster inumbrant
 Sponte solum, ramisque tegunt frondentibus, hospes,
 Marmoreum Nomio, quo non præsentior alter
 Divus adest, Phoebos positum de more sacellum.
 Nec non et recto surgentia tramite cernis
 Agricolis sua tecta, duci custodia fida
 Immensas quæ curat opes, et semina mandat
 Terque quaterque unco proscissis vomere glebis.
 Circum autem plantasque serunt, et bacchica dona
 Fossores ad praela ferunt, quum præterit aestas

Fervida, et expresso spumat vindemia musto.
 Sunt etenim, quaecumque vides, haec divitis arva
 Augiae, segetique bona arboribusque ferendis
 Omnigenis tellus longe porrecta sub ipsos
 Irriguos scatebris, extrema cacumina, montes;
 Quae loca nos semper lustramus, ut exigit usus,
 Assidua vernas qui cura exercet agrestes.
 Sed mihi tu contra (quod et ipsi profore credo
 Iam tibi) dic referens, quaenam huc te causa venire
 Impulit? Augias, famulantum an quaeritur ullus
 Illius ad nutum qui stant? ego dicere gnarus
 Nam possum tibi cuncta. mala es de gente nec ortus,
 Nec similis tute ipse malis, velut ista decoris
 Signa docent manifesta tui: immortalia praestant
 Germina mortales inter tanto oris honore.

Huic autem Alcides proles Iovis inclyta reddit:
 Ipsum equidem Augian regem, ceu reris, Epeum
 Visere nunc, senior, cupio; veni illius ergo.
 Qui si inter cives patria forte urbe moratur
 Prospiciens plebi rectique atque arbiter aequi;
 Dic aliquis famulantum hinc me deducat in urbem
 Hoc animis alios inter qui praestat in agro,
 Quique meas voces audire, et reddere contra
 Multa queat: Dii nos voluere, opis indigus alter
 Vivat ut alterius. sic ille, ac talia dius
 Ore refert senior: non laevo huc Numine Divum,
 Credo equidem, venisti hospes; perfecta videbis

Actutum, quaecumque foves sub pectore vota.
 Huc etenim Augias Solis clarissima proles
 Magnanimo Phyleo cum nato venit ab urbe
 Hesterna sub luce, suas heic providus ipse
 Inspecturus opes, quarum illi est maxima ruri
 Copia. sic placitum quondam est et regibus ipsis
 Res ultro curare suas, meliusque putare,
 Si videant, salvas. sed iam celeremus ad illum:
 Monstrabo dux ipse viam, quae ducit in altum
 Hinc stabulum, farique tibi cum rege licebit.

Sic dicens praeit ipse, et multa in corde volutat.
 Exuviumque ferae aspiciens, nodosaque clavae
 Robora quae dextram implebant; unde hospes hic esset
 Quisve genus? iam iam gradientem et poscere avebat,
 Sed tenuit sese, vocemque in gutture pressit
 Effugere instantem, metuens ne incautus ore
 Excideret dictum properanti: haud noscere pronum
 Quippe homini alterius mentem sensusque repostos.
 At vis fida canum, stabulo propiora tenebant
 Quum loca, continuo venientem sensit utrumque
 Atque peduma strepitu atque emisso e corpore odore:
 Incendunt rabidis latratibus aëra, et acres
 Alciden contra diversa e parte feruntur
 Diversi; contraque seni gannitibus instant
 Undique adulantes, quos saxis protinus ille
 Terruit e campo raptis, ac vertere fecit
 Terga fugae, increpuitque minans, nec non tamen intus

Caeruleis geminos horrentes corpora squamis,
Monstra infanda, malum Iuno meditata sub ipsa
Limina tectorum, surgunt ubi cardine postes,
Immisit, iussitque minans discerpere parvum
Alciden. illi sinuantes caerulea in orbem
Terga solo, cupidos expleri sanguine ventres
Volvebant ambo: dirus micat ignis euntum
Ex oculis, atque ora vomunt lethale venenum.
Iamque ubi lambentes linguis vibrantibus ora
Adstiterunt pueros iuxta, sopor ilicet ambos
Liquit, et ingenti (Iove cuncta vidente) refulsit
Luce domus, tollit clamorem Iphiclus, ut atra
Monstra super scutum vidit, dentesque minantum
Horrificos, ardensque fugae mollissima calce
Tegmina disiecit. contra autem adversus utrumque
Corripuit manibus, nodoque innexuit arcto
Alcides fera colla premens, ubi clausa venena
Noxia stant colubris, quae Divi odere vel ipsi.
Illi autem magnis torquentes corpora spiris
Circumdant puerum crescentem tempore tardo,
Lactantemque, suae nec suetum spargere fletus
In gremio nutricis. ut autem fessa labore
Terga gravi frustra sensere, ingentia rursus
Vincula solverunt, laxis e corpore spiris,
Nequicquam validos conati evadere nexus.
Audiit Alceme clamorem, atque excita prima,
Surge, ait, Amphitryo, trepidam metus occupat ingens:

Surge age, nec soleas pedibus supponere cures.
 Clamantemne audis natorum aetate minorem,
 Atque intempesta nonne omnia nocte per aedes
 Collucere vides, quin aurea fulgeat Eos?
 Certe aliquid, vir care, domi haec portenta minantur.
 Dixerat. ille toro surgit, dictoque monentis
 Paret, et ardentem sese convertit ad ensem,
 Olli qui thalamo fixus pendebat ad ipsum
 Vsque caput: laeva capit apto cingula loro,
 Ac dextra tollit vaginam e loto opus ingens.
 Interea rursum caligine inhorruit atra
 Parietibus latis thalamus, famulosque vocavit
 Amphitryo iucundum efflantes ore soporem.
 Ferte focus ignem, famulantum o fida meorum
 Pectora, ferte cito correptum, et pandite firma
 Limina: surge, operum patiens captiva iuventus.
 Haec ille; et famuli lychnis ardentibus adsunt,
 Continuoque impleta domus properantibus omnis;
 Atque iidem, Alciden videre ut colla draconum
 Argentem teneris manibus nodoque tenaci
 Stringentem, trepidi clamarunt. ille prehensos
 Ostentat colubros genitori, atque exilit ardens
 Laetitia puerili, extinctaque monstra retorquens
 Ipsius ante pedes iecit genitoris amati.
 Laeta metu exanimum gremio complexa recepit
 Alcmena Iphiclum: villosa in tegmine contra
 Amphitryo Alciden posuit, thalamumque petivit

Dulcia iucundi capturus munera somni.
Iam volucrum cantu pars ultima noctis abibat
Pulsa procul veniente die, quum sedula vatem
Tiresian semper vera omnia voce profantem
Exciit Alcmene, natiq̄ue recentia facta
Expedit, iussitque ferant quid talia monstra
Dicere. nec Divûm si quid mens laeva minatur,
Me veritus celes, neque enim mortalia corda,
Quod miseris nerunt parcarum stamina, possunt
Effugere, Everida, inquit: tibi maxime vatium
Haud ignota loquor. sic fata ubi regia coniux,
Ille refert: fide, o mulier clarissima prole
Magnanimi sanguis Persei. per lumen ademptum
Hoc ego dulce meum iuro tibi, Achaeides olim
Ad genua agglomerent manibus dum mollia fila,
Te passim sero celebrabunt vespere, teque
Nomine clamabunt; ibit tua fama per Argos.
Hic vir hic astriferum quondam ascensurus olympum,
Progenies tua certa, heros fortissimus omnes
Ipse feras hominesque invicto robore vincet.
Ac postquam duro peraget bisseua labore
Praelia, fatale est Iovis olli in sede manere,
Quodque habuit mortale, pyra id Trachinia tollet.
Quin etiam Divûm gener ipse vocabitur, illum
Qui contra tenerum monstra excivere nefandis
E latebris, venientque dies, quum laedere parcat
Hinnuleum cernens lupo asper rupis in antro.

Verum age iam, regina, adsit vis ignea praesto
 Sub cinere, aspalathique iube super arida ligna,
 Et paliuri, et saevo agitati flamine acherdi,
 Atque rubi conferre: hoc secto in robore agresti,
 Quum puerum voluere tuum male perdere, nocte
 In media colubros incende. hinc mane coorto
 Vna ex ancillis cineres deportet ad amnem
 Collectos, spargatque procul rapientibus auris
 Per cautes subter praeruptas, tectaque visat
 Haud usquam conversa retro. tum sulfure puro
 Cura domum primum suffire, ac spargere deinde
 Fontis aqua niveo sale mixta et fronde virenti
 Rite coronata, ceu mos lustrare penates;
 Caelicolumque marem regi mactare memento
 Sponte suem, semper vobis vincantur ut hostes.
 Dixit, et abscedens curram conscendit eburnum
 Tiresias longo frustra tardatus ab aevo.
 At dulci sub matre, virens velut arbor in horto,
 Alcides crescebat, ab omnibus Amphitryonis
 Creditus argivi verum genus. inclyta Phoebi
 Progenies senior Linus illum nosse docebat
 Litterulas, gnavus comes usque ac pervigil heros:
 Arcum autem torquere ac certam aptare sagittam
 Eurytus, a proavis longe ditissimus agri.
 Mox etiam cantare, manuque impellere utraque
 Texta Philammonides docuit testudinis aureae
 Eumolpus. quotquot vero generosa per Argos

Invenit pubes genuum curvamina, et astus,
Calce premens valeat quibus hostem vincere; quotquot
Et pugiles saevis armati caestibus artes
Exercent stantes, ad terram aut pondere proni,
Omnia ab Harpalyco durae haec inventa palaestrae
Edidicit Phanopeo, cuius nec cernere vultum
Sustineat quisquam media pugnantis arena:
Tale supercilium metuendo horrebat in ore.
Iungere sed curru biiugos, et flectere iunctos
Alipedes metam circum, ne fervidus axis
Impete frangatur, radiosque in pulvere spargat,
Ipse suum docuit natum pater, auctus in Argo
Muneribus quondam largis; certamine equestri
Quippe leves currus agitavit saepe, nec unquam
Indoluit fractas, quas olim victor agebat,
Ille rotas, longo laxis iam tempore vinclis.
Vt vero iaculum vibrare, ac terga corusci
Protegere obiectu clypei ferrique minacem
Evitare aciem, bellantumque agmina campis
Instruere, ac caecos obsidere milite saltus
Conveniat, turmasque hortari, et currere in hostem,
Castor eques docuit, profugus quum venit ab Argis.
Tempore quo regnum late ditione solumque
Vitiferum Tydeus a magno accepit Adrasto;
Ledaeus Castor, quo non praestantior heros
Ante fuit, vires quam fregerit aegra senectus.

Sic puerum instituens Alciden candida in omni

Arte parens formabat; et illi mollia nocte
Exuviae caesi praebebant strata leonis
Magnanimum iuxta patrem. tosti ignibus armi
Prandia erant, Dorumque in morem educta canistris
Crassa Ceres, qua fossor et ipse expletus abiret:
Post tenuis rursum finita luce sine igni
Caena aderat; mediasque super fluitantia suras
Tegmina pendebant facili contexta minerva.

IDYLLIUM XXV.

AVGIAE OPVLENTIA, VEL HERCVLES LEONIS INTERFECTOR.

Ad Augiam Hercules profectus primum audit a quodam pastore, deinde praesens eius immensas admiratur opes. Phineo tandem, quo cum in urbem processit, caedem leonis a se victi narrat. In Idyllii initio pauci, qui desunt, versiculi adiuncti sunt, ut sententia constaret

Amphitryoniades ingressus in Elidos oras
Ibat, et ingentes pecudum miratus in agris
Passim errare greges armentaque pingua gressum
Sustinuit, subitoque senem, quem forte laborem
Iuxta exercentem vidit, sic primus amicis
Affatus verbis: dic o mihi protinus, inquit,
Quisquis es, o pastor, cui regi maxima parent
Haec armenta boum, quove haec via ducit? an alta
Ad stabula Augiae, quem sol pater aspicit aequus
Ante alios opibus cumulans ingentibus auctum?
At senior, cura quod tum tractabat agresti,
Intermisit opus, placidoque ita reddidit ore.
Vltro, hospes, tibi fabor ego, quaecumque requiris,
Mercurii veritus grave Numen, saevior omnes

Caelicolas inter qui surgere fertur in iras,
 Ferre viatori quisquam male durus egenti
 Si neget auxilium. non isdem in saltibus herbas
 Attendent omnes, nec in una sede morantur
 Lanigeræ pecudes Augiæ regis: at illæ
 Irriguas propter ripas Elisuntis aberrant,
 Illæ autem Alpei sacrata ad flamina ludunt,
 Buprasiique alia prope consita vitibus arva,
 Heic quoque sunt alia: cunctis sua ovilia surgunt.
 At vero quamvis latos effusa per agros
 Exsuperent armenta modum, tamen omnibus una
 Haec loca dant eadem viridantia pascua semper
 Menii apud stagnantis aquas. nam roscida dulces
 Prata ferunt herbas et læta uligine circum
 Pabula, cornigeris augent quæ robora tauris.
 Ad dextram tollunt sese stabula ardua: tota
 Ecce tibi apparent placidi trans fluminis undas;
 Qua platani densæ viridisque oleaster inumbrant
 Sponte solum, ramisque tegunt frondentibus, hospes,
 Marmoreum Nomio, quo non præsentior alter
 Divus adest, Phoëbo positum de more sacellum.
 Nec non et recto surgentia tramite cernis
 Agricolis sua tecta, duci custodia fida
 Immensas quæ curat opes, et semina mandat
 Terque quaterque unco proscissis vomere glebis.
 Circum autem plantasque serunt, et bacchica dona
 Fossores ad præla ferunt, quum præterit aestas

Fervida, et expresso spumat vindemia musto.
 Sunt etenim, quaecumque vides, haec divitis arva
 Augiae, segetique bona arboribusque ferendis
 Omnigenis tellus longe porrecta sub ipsos
 Irriguos scatebris, extrema cacumina, montes;
 Quae loca nos semper lustramus, ut exigit usus,
 Assidua vernas qui cura exercet agrestes.
 Sed mihi tu contra (quod et ipsi profore credo
 Iam tibi) dic referens, quaenam huc te causa venire
 Impulit? Augias, famulantum an quaeritur ullus
 Illius ad nutum qui stant? ego dicere gnarus
 Nam possum tibi cuncta mala es de gente nec ortus,
 Nec similis tute ipse malis, velut ista decoris
 Signa docent manifesta tui: immortalia praestant
 Germina mortales inter tanto oris honore.

Huic autem Alcides proles Iovis inclyta reddit:
 Ipsum equidem Augian regem, ceu reris, Epeum
 Visere nunc, senior, cupio; veni illius ergo.
 Qui si inter cives patria forte urbe moratur
 Prospiciens plebi rectique atque arbiter aequi;
 Dic aliquis famulantum hinc me deducat in urbem
 Hoc animis alios inter qui praestat in agro,
 Quique meas voces audire, et reddere contra
 Multa queat: Dii nos voluere, opis indigus alter
 Vivat ut alterius. sic ille, ac talia dius
 Ore refert senior: non laevo huc Numine Divûm,
 Credo equidem, venisti hospes; perfecta videbis

Actutum, quaecumque foves sub pectore vota.
 Huc etenim Augias Solis clarissima proles
 Magnanimo Phyleo cum nato venit ab urbe
 Hesterna sub luce, suas heic providus ipse
 Inspecturus opes, quarum illi est maxima ruri
 Copia. sic placitum quondam est et regibus ipsis
 Res ultro curare suas, meliusque putare,
 Si videant, salvas. sed iam celeremus ad illum:
 Monstrabo dux ipse viam, quae ducit in altum
 Hinc stabulum, farique tibi cum rege licebit.

Sic dicens praeit ipse, et multa in corde volutat
 Exuviumque ferae aspiciens, nodosaque clavae
 Robora quae dextram implebant; unde hospes hic esset
 Quisve genus? iam iam gradientem et poscere avebat,
 Sed tenuit sese, vocemque in gutture pressit
 Effugere instantem, metuens ne incautius ore
 Excideret dictum properanti: haud noscere pronum
 Quippe homini alterius mentem sensusque repostos.
 At vis fida canum, stabulo propiora tenebant
 Quum loca, continuo venientem sensit utrumque
 Atque peduma strepitu atque emisso e corpore odore:
 Incendunt rabidis latratibus aëra, et acres
 Alciden contra diversa e parte feruntur
 Diversi; contraque seni gannitibus instant
 Undique adulantes, quos saxis protinus ille
 Terruit e campo raptis, ac vertere fecit
 Terga fugae, increpuitque minans, nec non tamen intus

Gaudebat, fidens animi, custodibus illis
Omnia tuta domi se absente, ac talibus infit:
Quale animal Superi faciles, quam pectore fido
Hoc dederunt socium mortalibus! o modo et ipsa
Mens foret, ut nosset, cui irasci debeat, et cui
Parcere, non illi quodquam contendat honore:
Nunc temere nimium furiis ardescit et ira.

Dixerat; atque ambo gressus in septa tulere.
Interea Sol vertit equos devexus ad oras
Hesperias, seraque domum iam luce redibat
Pingue pecus linquens florentia gramina, et una
Post alias aliae veniebant agmine vaccae
Innumero. nubes ut aquosae saepe feruntur
Threicii boreae vi pulsae, aut flatibus euri;
Non numerum quisquam caeli per inania certum
Nosse modumque valet; quot namque prioribus usque
Agglomerant rapidi violento flamine venti,
Imponuntque alias aliis: tam multa redibant
Vsque armenta boum latis cedentia campis.
Implentur turba venientum atque omnia prata
Atque viae, collesque sonant mugitibus icti
Vndique: stramineis niveae praesepibus agnae,
Flexipedesque boves sua sese in septa receptant,
Heic immensa licet diversa ad munera staret
Turba virum; non ullus erat, quem lenta tenerent
Otia cessantem. bene secto hic tergore loris
Aptat vincla pedum vaccis, atque ubera mulget

Plena manu; hic foetus submittere matribus instat,
 Vt dulci de lacte bibant, quo turgida pastae
 Vbera distendant: alter mulctralia gestat,
 Lac niveum premit alter, et alba coagula densat,
 Aut intus tauros matrum e congressibus arçet.
 Augias circum gradiens obit omnia, et acri
 Invigilat cura lustrans. quas quisque parasset
 Pastor opes: gaudens comes olli it filius una,
 Herculis et virtus sapiens; iunctique sequuntur
 Visentem sua regna opera inter agrestia regem.
 At licet indomitam vim firmo in corde foveret
 Amphitryoniades, et eodem robore semper
 Septum animum; tamen ille videns tot millia circum
 Multa boum, numero tanto turbatus, et haesit,
 Et stupuit, neque enim sibi quisquam inducere possit
 In mentem domino pingues errare tot uni
 Laeta per arva greges; denis quin diceret illos
 Regibus esse aequo plures, quos noverit ullus
 Ante alios pecorum fama viguisse per oras.
 Hoc genitor nato munus concessit habendum
 Eximium Sol ipse, ut agresti vinceret omnes,
 Quot fuerunt, pecudum gaza; semperque novata
 Ipse armenta olli praesens augebat, et atram
 Morborumque luem, saeva et contagia longe
 Arcebat duro pastorum inimica labori.
 Ergo plura boum semper melioraque in annos
 Agmina crescebant omnes, foecundaque matrum

Ibat agris soboles vitulae fortesque iuenci.
Stabant tercentum lunatis cornibus una
Matribus admixti candentes pingua crura,
Biscentumque alii rufi, delecta iuventus
Ad venerem. quos inter erant capita alta ferentes
Bisseni niveo praestantes corpore cycnis;
Phoebo qui sacri lectique ex agmine toto
Pabula tondebant soli viridantia, et inter
Sese exsultantes mugitibus arva replebant;
Quumque ferae e densis armenta agrestia contra
Prodibant sylvis in campos, agmine facto
Primi illi cursu furibundo in saeva ruebant
Praelia terribili fremituque, ipsoque minantes
Aspectu caedem. Phaëton hos maximus inter
Robore praestabat membrorum ac fortibus armis
Atque animo: quem pastores, quod clarior omnes
Ante alios gradiens campis splenderet, astro
Assimilem dixere. ille ergo ut fulva leonis
Tegmina conspexit, magno irruit impete contra
Impavidum Alciden, laterique impingere frontem
Lunatumque caput voluit conatus. at heros
Illius instantis laevum cornu ilicet acri
Corripuit laeva, robustaque colla retorsit
Inflexa cervice solo, retroque repulsi
Terga gravis pressit: nequidquam ille arduus armos
Erigit intendens, pedibusque assurgit in auras.
Miratus vires rex ipse, et martia regis

Progenies Phyleus, circum mirantur et omnes
Pastores, tanto coram certamine viso.

Sed iam acer Phyleus et virtus Herculis una
Rura relinquentes tendunt vestigia ad urbis
Moenia. ubi primum, confecto tramite, parvus
Tenditur a stabulo qui vites inter, et atro
In nemore obscurus serpit per opaca locorum;
Sunt iter ingressi latum, tunc pone sequentem
Augides dictis Iove natum affatur amicis,
In dextrum inclinans humerum caput. ipse ego de te,
Nunc animo ut repeto, iampridem audisse recordor
Quaedam, hospes, narrata: olim nam venit ab Argis
Aequoream linquens Helicen vir achivus, ut ore
Monstrabat, viridi florens aetatis in aevo;
Atque hic tunc multos inter narrabat Epeos,
Vt quidam argivum sese praesente necasset,
Attonitis monstrum agricolis immane leonem
Horrendumque ferumque, cavo qui insederat antro
Sacra in valle Iovis Nemeaei. nec tamen ipse
Scibat, an egregius foret heros natus in Argo,
An potius clara in Tiryntho, aut urbe Mycene!
Sic ille, atque ipsum Persei genus esse ferebat,
Si recte memini. nunc vero haud credere possim
Aegialo e magna quemquam te praeter id ausum,
Namque et pellis obit, quae te latera ardua circum,
Indicium eximiae manifestum est laudis. at ipse
Dic age nunc referens tu primum, an fallor, an ille

Tute heros, quem iam multis praesentibus olim
Ex Helice veniens nobis narrabat Achivus,
Auguror ut reputans? dic et quibus artibus usus
Exitiale malum stravisti; unde excita pestis
Irrigua in Nemea sedit? nusquam Apidos ora
Tales alma feras, cupidus licet avia lustres,
Progenerat; sed enim tantum genus acre luporum
Fert eadem pinguesque apros ursosque feroces.
Quare etiam res visa magis miranda; nec omnes
Credere dicebant dignum, quod forte viator
Narrabat; vanumque etiam sub corde putabant,
Dulcibus et captos quaerentem fallere dictis.

Sic ait, ac medio deflexit tramite Phyleus,
Exciperet pariter gradientes semita ut ambos,
Et melius posset verba exaudire loquentis
Alcidae, tali retulit qui voce sequutus.

Quod primum cupiens, Augia o nate, rogasti,
Tutemet expensum bene nosti: cetera dicam,
Quando poscis, ego. tantum nescire fatebor,
Millibus e multis quod certo nullus Achiyum
Dixerit, unde furens tulerit sese horrida pestis.
Solum aliquem Divum vexare Phoronidos arva
Coniicimus monstro hoc voluisse, quod impia Divos
Laessisset gens illa. etenim velut amnis inundans
Omnes Pisaeos late vastabat, et acer
Ante alios passis infandum Bembiniaeis
Terror erat, circum loca qui vicina tenebant.

Hoc me certamen primum tentare coëgit
 Eurystheus, saevo cupiens me perdere letho.
 Ergo manu flexumque arcum gravidamque sagittis
 Accipiens pharetram pariter, clavamque rigentem
 Cortice adhuc viridi, quam duro e stipite olivae
 Inventae celsi sacrata Heliconis in umbra,
 Evulsaeque ab humo ipsis cum radicibus olim
 Feci habilem, his contra processu interritus armis.
 Sed loca ubi horribili tetigi propiora leoni,
 Corripuens arcum, nervumque ad flexile cornu
 Intendens, volucris ferrum lethale sagittae
 Applicui supra. vigili tam lumine circum
 Omnia collustrans speculabar, forte videre
 Si possim prius ipse ferum, quam cernar ab illo.
 Iam medio currum Sol altus agebat olympto,
 Illius et nulla vestigia parte notare,
 Néc potui rugitum audire. haud ullus in agris
 Pastor erat, durumve opus exercebat arator,
 Poscere quem valeam: tutis incluserat omnes
 Pallidus in stabulis captos formidine terror.
 At non ipse prius pedibus frondosa quievi
 Lustra sequi per montem, illum quam denique vidi,
 Ac subito vires sum contra expertus. in antrum
 Ille suum veniens sera iam luce redibat
 Noctem ante umbriferam caesorum sanguine pastus,
 Tergoribusque boum. foedaverat undique multa
 Caede iugas, rictumque informem, et squalida tabo

Pectora: tum longam exertans e gutture linguam
Mentum horrens lambebat. ego nemoralibus umbris
Abditus e specula venientem, donec adiret
Me propior, tacitus servabam, atque ocyus ile
Intorsi in laevum gradientis cominus arcu
E resono telum frustra, quod dura subire
Haud valuit sub membra, virenti et gramine retro
Concidit absiliens. ille autem exterritus ictu,
Protinus a terra fulvum caput extulit alte,
Et circumvolvens flammantia lumina paullum
Substitit, ostenditque in hianti gutture dentes.
Hinc etiam subito nervo stridente sagittam
Triste ferens, quod prima volasset vana per auras,
Emisi, ac medium direxi in pectus, ubi ipsa
Pulmonis sedes; sed nec tum pertulit ictum,
Irrita sed frustra cecidit lethalis arundo.
Iamque animo graviter commotus tela parabam
Tertia, quum torquens oculos me bellua contra
Aspera conspexit, longamque hirsuta revolvens
Ad genua immanis caudam se ad bella parabat.
Continuo rabie tumuere horrentia colla,
Arrectaeque comae fulva cervice stetero
Ira ardescenti; seseque inflexit in arcum
Attollens dorsi spinam, curvatus ab imo
Inguine per lumbos supra. ceu quando per artem
Multa faber gnarus caprifici fissile robur
Flectit, agitque domans prius igni, ut curribus aptet

Ille rotas teretem circum volventibus axem,
 Saepe manu robur durato cortice flexu
 Effugit in medio, et toto procul impete fertur
 Exsiliens protensum: ita me contra incitus acri
 Prosiliit ferus ore leo, discerpere membra
 Discupiens correpta. ipse autem e corpore amictum
 Opposui duplicem praetendens, telaque laeva
 Rapta manu, dextraque elatam ad tempora clavam
 In caput impegi. violento protinus ictu
 Dissiluit vis dura oleae, geminasque pependit
 In partes infracta horrendo in vertice. at ille
 Concidit ex alto, prius ipsum desuper urgens
 Quam steterim, ad terram; pedibusque trementibus haesit
 Vertice nequicquam nutans: nox presserat ambos
 Atra oculos, penitaque excussum in sede cerebrum.
 Vulnere quo exanimem cernens victumque dolore,
 Ante quidem in sese redeat quam vivus, et auras
 Accipiat rursus, ferii restantia colli
 Indomiti vincla ipsa, abiecto flexili et arcu,
 Inflexa et pharetra in terram; dorsumque superne
 Vi manuum valida pressi, ne versus acutis
 Vnguibus arreptos laniaret corporis artus.
 Tum super assistens impressis calcibus arvo
 Crura pedum postrema affixi, et utrinque revinxi
 Incumbens genibus latera aegra iacentis, ut armos
 Solveret exanimis. non vis, non ullus in ore
 Spiritus: extincti raptum in sublime levavi

Corpus ego, horrendamque animam niger abstulit Orcus,
Atque heic haerebam dubius, queis artibus usus
Detraherem monstri fulvam de corpore pellem,
Durum opus expertus: neque enim vel cedere ferro,
Vel poterat saxo, vel acuti robore ligni.

Tunc aliquis Divûm credo fuit auctor, ut ipsis
Vnguibus extincti longis, si vincere possim,
Tentarem. his facile detraxi aggressus, et altis
Exuvias humeris posui tutamen in armis.

Hoc fuit, o Phileu, Nemeaei triste leonis
Excidium, multas qui clades intulit olim
Gentibus et pecori late bacchatus in agris.

IDYLLIVM XXVI.

LENÆ, SEV BACCHÆ.

Pentheï supplicium hoc in carmine continetur, atque immanis illa Baccharum saevities, qua furebant adversus omnes, quos Deo Libero invisos putabant.

Ino atque Autonoe cumque his soror addita Agave
Pomicolor, ternae montes egere sub altos
Tres thyasos; quernasque hirsuta ex arbore frondes
Carpentes, viridemque hederam, et nascentia passim
Asphodeli per humum folia atra in limite puro
Bissenas struxere aras de cespite molli
Tres Semelae, Bacchoque novem. tum rite precatæ
E plena manibus ceperunt munera cista,
Libantesque supra sparsere altaria, Bacchus
Ceum docuit quondam, fierique ipse auctor amabat.
Aërio celsae rupis de vertice Pentheus
Omnia spectabat, lentisco ut forte latebat
Abditus in veteri, qui circum plurimus exit.
Prima autem Autonoe lustrantem ut vidit, ad auras

Extulit horrendum clamorem, ac coepta furentis
 Turbavit pedibus procurrens orgia Bacchi,
 Orgia, quae licitum nulli vidisse profano.
 Ipsa ruit furibunda, ruit simul excita raptim
 Turba furens comitum. trepidans fugit ocyus altos
 Per scopulos Pentheus; illae sed voce sequutae
 Horrificas suras cingebant tegmina supra,
 Tollebantque sinus alte. quid denique, matres,
 Vultis, ait Pentheus? iam iam experiere, reponit
 Autoñoë, prius ipse queas quam discere verbis.
 Interea nati capite e cervice revulso
 Talem mugitum mater dedit effera, qualem
 Foeta lea attollit quondam. super irruit Ino,
 Cum scapulaque humerum vellit, ventremque superstans
 Prosubigit pedibus. furor idem concitat ipsam
 Autoñoën; reliquae discerpunt cetera matres,
 Ac repetunt Thebas maculatae sanguine, in urbem
 Planctum infelicem non Penthea monte ferentes.

Non ego, non alius curet sentire furorem,
 Numen et infensum Bacchi, graviora vel istis
 Si quis erit passus, sit nonum ingressus in annum,
 Aut decimum. pius ipse agitans sine crimine vitam
 Vsque piis placeam securum agitantibus aevum.
 Iuppiter augurium multo hoc dignatur honore,
 Atque bonos bona certa sequuntur, et impia contra
 Germina. nunc vero mihi gaudeat Aevius Evan,
 Nimbo in Dracano quem quondam e matre solutum

In femur ipse suum Saturnius abdidit intro.
Gaudeat et Semele formosa, unaque sorores
Laudatae a multis, Cadmi genus, heroinis,
Quae furiis actae Bacchi culpabile nulli
Hoc facinus fecere; quis arguat acta Deorum?

IDYLLIUM XXVII.

Colloquium hoc totum amatorium est, in quo inter Daphnidem pastorem et puellam quamdam nuptiae conciliantur. Carmen est quam suaviter, tam parum castigate scriptum.

DAPHNIS ET PVELLA.

- DA. **I**llam Helenen claram pastor Paris abstulit alter:
Clarius haec Helene, quae me sinit oscula ferre.
- PV. Oscula vana, ferunt; ne tu, Satyrisce, superbi.
- DA. Vana quidem, sed vana placent tamen oscula nobis.
- PV. Illa ego iamque spumam, deteraque labra lavabo.
- DA. Sicne lavis tua labra? iterum sine dulcia libem.
- PV. Fertio magis haec vitulis, quam castae virginis ori.
- DA. Ne tumeas: fugiet, sopor ut, flos iste iuventae.
- PV. Vva placet vel passa, arens rosa servat odorem.
- DA. Huc age iam succede oleastro, unaque loquamur.
- PV. Haud veniam: ante etiam decepta audisse recordor.
- DA. Auditura meam syringa hac side sub ulmo.
- PV. Ista tibi placeat: non tristi carmine laetor.
- DA. Ah! taceas, ah virgo, ac respice Cypridis iram.
- PV. Iam valeat Cypris, modo me Latonia servet.
- DA. Ne dicas, ne te feriat, neu retia tendat.

- PV. Vt libitum, feriat: Dictynna haud lenta iuvabit.
 'Tolle manus: quod ni, discerpam protinus ora.
 DA. Haud fugies, virgo quem nulla effugit, amorem.
 PV. Effugiam per Pana: iugo tu pressus acerbo es.
 DA. Deterior, metuo, ne te sibi ducat habendam.
 PV. Multi me petiere; inflexit pectora nemo.
 DA. Vnus ego e multis tua nunc connubia posco.
 PV. Quid faciam, dilecte? ferunt connubia curas.
 DA. Non curas, non damna, choros connubia ducunt.
 PV. Nonne suos perhibent nuptas trepidare maritos?
 DA. Illas imperium penes est: quem Nympha tremiscat?
 PV. Cura premit partus; gravis est dolor Ilithyiae.
 DA. Sed partus Dictynna levat, tua Diva, dolorem.
 PV. Gignere et horresco, pereat ne corpore forma.
 DA. Si gnatos paries, gnatos nova lumina cernes.
 PV. Annuero si forte, dabis quae munera digna?
 DA. Pascuaque haec, omnemque gregem, nemora omnia habebis.
 PV. Iura ergo, invita quod nusquam infidus abibis.
 DA. Pana tibi adiuro, non, si vel pellere tentes.
 PV. Vin' thalamos, vin' septa mihi, vin' condere sedes?
 DA. Stabunt iam thalami; pulcras tibi pascimus agnas.
 PV. Quanam grandaevum patrem qua voce movebo?
 DA. Nomen ubi audierit, connubia pacta probabit.
 PV. Dic nomen: vis blanda ipso est in nomine saepe.
 DA. Daphnis ego, Lycidas pater est, materque Nomaea.
 PV. Clara es gente satus: nec gens mea cedit honore.
 DA. Haud nimium celebrata; pater tibi namque Menalcas.

- PV. Iamque ostende nemus, tua stant ubi condita septa.
 DA. Huc age: florentes viden' alta mole cupressus?
 PV. Dum viso pastoris opes, vos pascite, caprae.
 DA. Pascite vos, tauri, dum Nymphae haec pascua monstro.
 PV. Quid facis, o Satyrisce? manu quid tangere certas?
 DA. Haec tua nunc primum noscam flaventia mala.
 PV. Obstupui per Pana: sinu citus extrahe palmam.
 DA. Quid tremis? ah nimium timida es: mea, fide, puella.
 PV. Me iacis in sordes, formosaque tegmina foedas.
 DA. Vestibus ecce tuis substerno e vellere strata.
 PV. Heu! heu! et mitram removes. cur vincula solvis?
 DA. Haec Paphiae primum supplex do munera Divae.
 PV. Exspecta: venit ecce aliquis; sonus impulit aurem.
 DA. Garrula sylva tuos memorat cyparissina amores.
 PV. Iamque adeo sum nuda: scidisti heu saevus amictum.
 DA. Ipse dabo hoc alium meliorem munus amictum.
 PV. Nunc spondes mihi cuncta; salem post forte negabis.
 DA. Ipsam animam sic o! tibi nostram immittere possim.
 PV. Ne saevi, Dictynna: tua est infida sodalis.
 DA. Bos Veneri cadet ictus, Amori intacta iuvenca.
 PV. Adveni huc virgo, modo nupta in tecta redibo.
 DA. Quin mater natorum altrix. non denique virgo.

Sic illi alternis inter se mollia dictis

Gaudia carpebant furtivo in cespite strati.

Nymphaque ubi exsiliit, capras per gramina visit,

Sparsa pudore oculos, atque intus corde micanti;

Ille autem voti compos armenta petivit.

IDYLLIVM XXVIII.

COLVS.

Theocritus Colum Syracusiam, quam proficiscens Miletum Theugenidi Niciae amicissimi hominis uxori munus hospitale defferri statuit, ingeniose alloquens; eiusdem optimae matrisfamilias probitatem et industriam, itemque Niciae doctrinam et humanitatem collaudat.

Pulcra Colus, lanae cultrix, magnumque domorum
Auxilium; quam casta honis, memorabile donum,
Matribus inventam fertur donasse Minerva;
En age Mileti mecum alta ad moenia perge:
Cypris ubi in viridi canneto pulcra sacellum
Obtinet. huc facilem cursum det Iuppiter, oro:
Nicia ut aspectu nostro laetetur, et aequè
Laeter ego, amplectarque virum, fudere venustae
Quem Charites partu felici suaviloquentem.

Illic te nivei prognatam dente elephanti,
Hospitis uxori comitem, famulamque dicabo,
Ipse manu tradens: quicum tu multa virorum,
Multa puellarum facies velamina, vestem
Omnigenam, ventos contra munimen et imbres.

Pingua nam late pascentes prata, quotannis
Bis tenerae agnorum tondentur vellera matres
Theugenidi pulcræ; tam parvo tempore ponit
Finem operi; partemque domus non negligit ullam,
Curans quod dignum cumque est sapiente bonaque.
Non ego te ignavas dominae cessantis in aedes
Tradiderim, dulcis patriae mihi foedere iunctam.
Namque tibi patria est, Siculis Ephyreius heros
Quam posuit campis praestantem prole virorum.
At nunc tecta viri servans, cui Phoebus Apollo
Scire dedit morbos, morbisque inventa fugandis
Pharmaca, Mileto patriam mutabis opima,
Et Sicula antiquos versaberis inter Ionas;
Pulcra Colo ut pulcra cunctis praestare feratur
Theugenis; utque animo numquam vetus excidat hospes,
Hospes cui Musae, cui dulcia carmina cordi.
Quippe aliquis forsân te cernens: munere, dicet;
Gratia in exiguo non parva est; spernere nec fas,
Pendere nec parvi, quidquid donavit amicus.

IDYLLIUM XXIX.

AMORES, SEV LVSVS PVERILES.

Hoc Idyllum non ut cetera versibus exametris scriptum est, sed sapphicas pentametros, uti vocant, seu pentametros dactylicis: porro eadem versuum ratio ab interprete servata est. Quod attinet ad argumentum, in eo poeta conqueritur de cuiusdam adolescentis inconstantia, amicitiaque dirempta.

Vinum fertur, amice puer, mera veritas,
Ac nos veridicos decet esse vel ebrios:
Effabor, penito latitant mihi quae sinu.
Me non ex animo integro amas; equidem scio:
Nam vitae hoc mihi dimidium, quod adhuc manet,
Tuo vivit ab ore; aliud periit male:
At si forte velis, similem Superis agam
Vitam; si renuas, tenebris premar horridis.
Quonam haec conveniunt modo, amans tibi taedio est?
Nunc si me audieris iuvenis mage te senem,
Laudabis quoque me, utilius tibi consulens.
Fac unum stabilem unica in arbore nidulum,
Quo non improbulo subeat pede reptile:
Tu ramum hunc hodie insiliens, alium tenes

Cras, rursusque inhians alium ex alio petis.
Nam quisquam simul ac nitidum decus extulit
Tete conspiciens, magis ille, triennio
Quam qui carus erat, colitur: prior excidit
Amans, vixque loco numeratur in ultimo.
Non hic mos placeat malus; ista superbia est:
O vivas ita, semper ama similem tui.
Id tu si efficies, bene ab omnibus audies,
Et lenem faculam experiere cupidinis,
Qui mentes hominum subigens facile domat,
Meque ex ferro adeo dedit esse tenerrimum,
Et mollem mage cera. utinam referam modo
Amplexusque tuos, tuaque additus oscula!

IDYLLIVM XXX.

IN MORTVVM ADONIDEM.

Totum hoc carmen et metro et ipso genere est Anacreonticum, in quo iudicium Veneris de apro, qui Adonidem morsu occiderat, instituitur. Quamplurimi non esse Theocriti opinantur; sed cuius poëtae sit, nequit omnino statui.

Adonidem Cythere
Vt vidit interemptum,
Et squalidos capillos,
Et pallidum os habentem,
Ad sese agant ut aprum,
Iussit citos Amores.
Illi statim volantes
Late nemus per omne,
Videre turbulentum,
Visumque colligarunt.
Vnusque vincla nectens
Post se reum trahebat;
Pone insequens et alter
Suo incitabat arcu.
Ast ille tristis ibat
Saevam timens Dionem.
Cui sic Venus loquuta:
Nequissima o ferarum,

Tunc hoc femur petisti,
Tu mi virum abstulisti?

Fera autem ei reponit:

Iuro tibi, o Dione,
Per te, per et maritum,
Has compedes per ipsas,
Perque alites puellos,
Virum hunc tuum venustum
Non mens erat ferire;
At intuens nitentem,
Signum ut sacrum Deorum,
Magnum ferens nec ignem,
Femur, quod albicabat,
Male institi osculari:
Id perdidit furentem.
Ergo hos cape, o Cythere,
Hos plecte tu secaque;
Nam quid feram ultra amoris
Dentes inauspicatos?
Hi ni satis, labra ipsa
Cum dentibus recide.

Dixit: miserta Cypris,
Amoribus, relaxent
Vt vincula, imperavit.
Ex hoc Deam sequutus
Haud in nemus rediit;
Atque ignibus ministros
Furoris ustulavit.

· IDYLLIA
M O S C H I
SYRACVSII

IDYLLIVM I.

AMOR FVGITIVVS.

Venus inducitur Amorem quaerens per compita; a qua et praemia proponuntur iis, qui aut visum nuncient, aut captum reducant. Porro ut puer agnosci possit, ab eadem signa indicantur.

Inclamans gnatum quaerebat Cypris Amorem.

Errantem in triviis si quis conspexit Amorem,
Ille erro meus est. iudex, tu munus habebis,
Munus suaviolum Veneris. si forte reduces,
Non modo suaviolum, sed donum et maius habebis.
Plurima signa insunt puero: cognoveris ipsum
Bisdenos alios inter. non candidus albet
Corpore, at assimilis flammae est: stant ignea semper
Lumina lustrantis; mens est mala, dulcia verba.
Namque puer non sentit idem, quod fatur: ab ore,
Ut mel, vox manat. sed quando irascitur, ardet.
Aspera mens, fraudem et mendacia fingere docta:
Vera odit vafer usque, ioco et crudelis in ipso est.
Crispa coma est capitis, trux pulcro aspectus in ore.

Exiguaeque manus, sed longe spicula iactat,
Vsque acheronteanas iactat sua spicula ad undas,
Umbrarumque ferit regem. stat corpore nudus,
At mentem tegit ipse; et avis velut, insilit alis
Nunc hos nunc illos supra, matrumque virumque
Visceribus penitus haerens gravis insidet hostis.
Flexilis in laeva sonat arcus: parvus et arcus,
Et parvum est iaculum super arcu; at in aethera fertur.
Inque humeris pendet pharetra aurea; et intus acerbi
Sunt calami, queis saepe etiam me sauciat ipsam.
Omnia, saeva quidem sunt omnia; sed magis multo
Saevior illa potens fax urere parvula Solem.
Duc age duc vinctum. si ceperis: haud miserere,
Seu videas olim flentem, cave fallat: eundem
Seu videas ridentem, huc o! trahe. si oscula blanda
Ferre volet, fuges: sunt ipsa et labra venenum.
Quod si etiam dicet; cape tela haec, omnia dono;
Nil capias, fallax donum est: igne omnia tincta,
Ille gerit quaecumque puer secum improbus, arma.

IDYLLIVM II.

EVROPA.

Narrat in hoc Idyllio poëta, ut Iuppiter in tauri formam mutatus Europam rapuerit, abduxeritque in Cretam.

Suave olim Europae visum Dea candida Cypri
Immisit, noctis quum pars extrema rubentem
Iam vocat auroram, iam nectare dulcior hyblae
Affusus per membra sopor tegit almus ocellos,
Veraque noctivagis pascuntur somnia formis.
Nam thalamo recubat dum tecti parte sub alta
Filia Phoenicis, tum virgo, Europa videbat
Terrarum geminas pro se contendere partes,
Asidaque, oppositamque. os virginis utraque habebat:
Vna peregrinae similis tamen, altera formae
Indigenae, natamque suam sibi iure petebat
Haec potiore; a se genitam memorabat, et annis
Nutritam a teneris. at fortior illa sequentem
Hinc validis atque hinc manibus complexa trahebat:

Scilicet Europen, fatorum lege suprema,
Ab Iove promissam dicens, sibi munus ut esset.

Nympha metu perculsa extemplo prosilit alto
E thalamo; veras ut res nam somnia vidit,
Tum trepidans, tum muta diu consedit: utramque
Effigiem vigilans praesenti in imagine cernit.
Ut vero attonitae longo post tempore cessit
Ille stupor, virgo sic fata. quis o mihi Divûm
Obtulit haec visa, aut quaenam haec me somnia terrent
Suaviter irriguo perfusam membra sopore?
Quae fuit, in somnis quam vidi, illa hospita? quam cor
Perculit eius amor! quanto suscepit et ipsa
Me studio! blandis ceu gnatam aspexit ocellis.
O mihi iam faciles bene vertant somnia Divi.

Sic ait; et socias surgens compellat amatas,
Vnanimes, aetate pares, et sanguine claras;
Cum quibus illa iocos semper miscebat, iniret
Seu choreas, puro ablueret seu corpus Anauro,
Candida odoratis legeret seu lilia campis.
Convenere citae: stant florigeri calathisci
In manibus, celerique petunt pede roscida prata,
Prata mari vicina, simul quae semper adibant
Et florum studio captae et resonantibus undis.
In mediis calathum incedens Europa ferebat
Aureolum, visu mirum, Vulcani opus ingens;
Quem Libyae dederat, petiit quum Nympha cubile
Neptuni; illa dedit formosae Telephaëssae.

Sanguine quae fuerat sibi iuncta; haec munus habendum
 Praebuit Europae genitrix gnatae. inclyta in illo
 Gesta faber varia caelarat daedalus arte.
 Auro namque inerat sibi nondum reddita, nondum
 Corpore mutato, sed adhuc bos Inachis Io,
 Percita adhuc oestro, tendens per caerula gressus
 Assimilis nanti: liquidis color additus undis
 Caeruleus. gemini iuvenes stant desuper ora
 Litoris in summa, vultuque immotus uterque
 Miratur per salsa bovem maris aequora euntem.
 Iuppiter heic inerat mulcens humentia colla
 Aequoreae vitulae; cui mox sua cornua demit
 Propter aquam, propter septemplicis ostia Nili
 Virgineam reddens converso corpore formam.
 Concolor argento Nili color ibat; athena
 Bos erat, ex rutilo fulgebat Iuppiter auro.
 Circum autem, summa calathi sub parte rotundi,
 Ipse videbatur Maia generatus, et illi
 Proximus Argus erat centeno lumine clarus.
 Cuius purpureo volucris de sanguine nata
 Plaudebat pennarum hilari gavisae colore,
 Expandensque decus caudae, ceu carbasa picta,
 Aureoli extremum calathi circumdabat orbem.
 Tale opus, ac tali se munere laeta gerebat.

At Nymphae postquam venere ad florea prata,
 Captae aliis aliae gaudebant floribus: ungui
 Narcissum haec tenero mollem legit, illa hyacinthum,

Haec violam, aut halans serpillum, lapsaque passim
Et folia et frondes verna tellure iacebant.
Nec minus errantes aliae decerpere flavum
Instabant inserta crocum. media ipsa legebat
Puniceam regina rosam, formosior una
Tanto aliis, quanto Charisin Venus aurea praestat.
Sed neque erat florum studio, neque virginis illa
Nomine laeta diu mansura. ut vidit ab axe
Namque Deum genitor Nympham, penetrabile telum
Sensit Acidaliae Veneris, quae sola vel ipsum
Vincere sueta Iovem, magno succendit amore.
Ille quidem effugere et rabiem Iunonis iniquae,
Fallere et incautae cupiens cor molle puellae,
Occuluit numen, mutato et corpore sese
Induit in taurum: non ad praesepia qualis
Pascitur, aut curvo terram proscindit aratro;
Non qualis ludit pecora inter agrestia campo
Luxurians; nec qualis item, stridentia multo
Edomita cervice trahit qui pondere plaustra.
Numquam alius talis fuerat conspectus: ut auro,
Corpore flavebat toto; sed candidus alte
Fronte bovis media splendebat circulus. olli
Glauci oculi, et blando fulgebant igne corusci;
Tum paria hinc atque hinc surgebant cornua celso
E capite: haud aliter, quam quum nova Cynthia caelo
Invehitur, curvaque nitet nondum integra fronte.
Iamque aderat: veniens pavidas non ille puellas

Terruit aspectu; sed cunctae accedere gaudent,
Sed placidum manibus taurum contingere, cuius
Dius odor prati vernum superabat odorem.

Europae stetit ante pedes, collumque superne
Lambebat mulcens; pariter formosa puella
Contingitque ipsum, niveasque abstergit ab ore
Laeta suis manibus spumas, atque oscula figit.

Mugiit haec inter bos lenis; audire putares,
Mygdonia argutam fundit quam tibia, vocem;
Molliaque inflexit crurum curvamina, et herba
Procidit in viridi, Nympham cervice reflexa
Aspiciens praebensque adstanti grandia terga.

Tum virgo tali voce est affata sodales:

Dilectae o sociae, properate: insidere tauro
Iam placet. ille quidem dorsum substravit, et omnes
Ceum ratis excipiet. quam visu est lenis, et ore
Quam blando! haud aliis similis. mens insidet illi,
Mens hominum facilis, solius et indiga vocis.

Dixerat; ac ridens tergo consedit in alto;
Dumque aliae accingunt sese, iam virgine amata
Exsiluit rapta taurus, gressuque volucris
Se freta proripuit citus ad Neptunia. at illa
Desertas moesta conclamat voce sodales,
Brachiaque incassum tendit: non ulla sequendo.
Cursum aequare valet. namque ocyor ille relinquens
Litora, ceum rapidus delphin, maria alta secabat.

Grandibus at phocis invectae gurgite ab imo

Nereides venere omnes, atque agmine pulcro
Implicuere choros. summas perlabitur undas
Neptanus pater ipse rotis, magnoque tridente
Sternit iter fratri. circum glomeratur in orbem
Humida gens ponti, Tritones; laetaque conchis
Carmina raucisonis, laetosque canunt hymenaeos.

Nympha Iovis magni taurino in corpore sidens
Hac tenet incurvum cornu bovis, aurea at illa
Daedaleae collecta manu velamina vestis:
Ima tamen spumat canenti fimbria fluctu.
Ast humeros circum fluitantia lina tuebant,
Ceu navis quum vela tument, Nymphamque levabant,
Quae postquam patria longe a tellure recessit,
Nec iam usquam apparet litus, nec culmina celsa
Vertice frondifero; caelum undique, et undique fluctus
Se circum ut vidit, tales dedit ore loquelas:

Quo divine vehis bos raptam? quisnam es? et o qua
Arte viam carpis, gravibusque insistere ponto
Haud horres pedibus? maris unda est pervia pandis
Navibus: horrescunt fortes vaga caerula tauri.
Heic tibi qui potus dulcis? quae pabula in undis?
An Deus es? Divos at cur quod dedecet, ultro
Ipsae facis? lucis nec delphin curvus in altis,
Sylvicolae nec tauri errant in gurgite ponti:
Tu terraque ruis pelagoque; dat ungula remos.
Fors etiam volucris sublimis in aëra nisu
Eifugies, summumque petes novus ales olympum.

Me miseram! longe patris quae sede relictâ
 Haud ullas timui insidias, taurumque sequuta
 Rapta per undisonos temere vagor avia tractus.
 Tu facilis Neptune, maris cui tradita cura est,
 Adsis o propiusque iuves: da visere tandem
 Te comitem cursusque ducem, sine numine Divûm
 Non ego sic placidas ponti feror acta per undas.

Haec illa; haec taurus contra tum corniger infit:
 Sume animos, virgo; pelagi nihil unda nocebit.
 Namque ego sum, quamvis videar bos esse tuenti,
 Iuppiter: in quodcumque volo, me vertere possum.
 Nunc adeo tuus altus amor pulcherrima tauro
 Assimilem longum fecit metirier aequor.
 Te Creta incolumem capiet, quae me quoque parvum
 Nutriit. ipsa illic mecum iungere hymenaeo,
 Magnanimosque dabis gnatos, qui ditia regna
 Sceptriferi in cunctis magna ditione tenebunt.

Sic fatus, fecit rata dicta. apparuit undis
 Creta; aliam in formam se Iuppiter induit, et iam
 Connubium celebrat, circum famulantibus Horis.
 Illaque, virgo prius, magni tum sponsa Tonantis
 Progeniem dedit, et gavisâ est nomine matris.

IDYLLIUM III.

EPITAPHIVM BIONIS.

*Deflet poëta mortem Bionis Smyrnaei vatis bucolici,
qui veneno propinato haustoque supremum diem
obierat.*

Triste mihi, saltus, triste ingeme, Dorica lympha,
Et, fluvii, optatum frustra lugete Bionem;
Nunc, arbusta, mihi vos flete et frondea lustra:
Aridulis, flores, nunc o spirate corymbis,
Nunc, rosa, triste rubeto, et triste rubeto, Anemone;
Nunc foliis signa illa tuis heu heu, Hyacinthe,
Ingemina: dulcem tulerunt fata aspera vatem.

Rumpite Sicelides iam questus, rumpite Musae.
Dauliades nemorum ramosa in sede gementes
Ite agite, et sicularum Arethusae dicite lymphis:
Occidit ille Bion pastor bonus, occidit una
Iucundum et carmen, Pastorum et Dorica Musa.

Rumpite Sicelides iam questus, rumpite Musae.
Strimonii lugete ad tristia flumina cycni,

Et querulo moestum nunc fundite carmen ab ore,
 Quale Bion quondam resonabat gutture vestro.
 Dicite et Oeagriis, et Nymphis dicite late
 Bistoniis: dulcis periit iam Doricus Orpheus.

Rumpite Sicelides iam questus, rumpite Musae.
 Ille gregi carus non amplius inflat avenas;
 Non recubans viridi cantat sub tegmine quercus;
 Flumina sed queritur propter lethaea sub umbris.
 Cuncta silent iuga muta: vagae per prata iuvencae
 Cum tauris lugent, nec roscida gramina curant.

Rumpite Sicelides iam questus, rumpite Musae.
 Ipse tuum funusque, Bion, deflevit Apollo,
 Et Satyri flevere, et nigra in veste Priapi:
 Cum gemitu Panes quaerunt tua carmina, et altis
 Naiades in sylvis lacrymas pro flumine fundunt.
 Flens Echo sub rupe dolet, quod muta silescit,
 Nec simulat tua labra. tuo quin funere lapsa
 Quaeque sua passim iacuere sub arbore poma,
 Et lassi flores putruere, oviumque reliquit
 Vbera lac niveum, liquitque favos bene olens mel:
 Tabidus in cera mellis liquor aruit; haud est
 Alterius nunc mellis opus, te melle perempto.

Rumpite Sicelides iam quaestus, rumpite Musae.
 Non tantum aequoreo delphin in litore flevit,
 Nec gemuit tantum Philomela in rupibus unquam,
 Questa nec est tantum iuga per sylvestria hirundo,
 Nec tantum Halcyone moerens Ceyca dolebat.

Rumpite Sicelides iam questus, rumpite Musae.
 Nec tantum in glaucis ploravit Cerylus undis,
 Vallibus eois nec tantum Memnonis ales
 Circum busta volans flevit Titanide natum;
 Quantum omnes raptum deploravere Bionem.

Rumpite Sicelides iam questus, rumpite Musae.
 Illius et numeros miratae, et mollia doctae
 Carmina, ramorum densis Philomela sub umbris
 Heic residens, illic contra soror altera Progne.
 Alternae ingemuere; cohors vaga responsabat:
 Vos etiam Paphiae vos o lugete columbae.

Rumpite Sicelides iam questus, rumpite Musae.
 Equis erit, qui suave tua moduletur avena,
 Admoveatque tuis audax qui labra cicutis?
 Garrula adhuc spirat tua vox, atque halitus ille
 Dulcis; adhuc intus cantum depascitur Echo.
 Pan habeat, Pan ipse tuis adiungere labra
 Fors renuet calamis, referat ne dona secunda.

Rumpite Sicelides iam questus, rumpite Musae.
 Flet cantus Galatea tuos, quam saepe solebas
 Te prope compositam mulcere in litoris ora.
 Non tua vox Cyclopi erat: fugiebat ab illo,
 E pelago te blanda tuens Galatea petebat.
 Et mare nunc oblita in sola moeret arena,
 Pascit et ipsa tuos per tristia prata iuencos.

Rumpite Sicelides iam questus, rumpite Musae.
 Omnia Musarum tecum una munera rapta,

Rapta puellarum perierunt oscula, et ipsa
 Labra etiam puerorum: et triste queruntur Amores
 Ad tumulum nunc ecce tuum, te voce vocantes:
 Te multo mage Cypris amat, quam dulcia nuper
 Oscula quae rapuit morientis Adonidis ore.
 Hic dolor est alter, fluviorum o maxime cantu,
 Haec nova cura, Mele: tibi primum est funere raptus
 Maeonides, os illud amabile Calliopaeae,
 Teque ferunt querulis gnatum deflesse sub undis,
 Et gemitu complexse tuo freta. tristis ademptum
 Nunc alium fles gnatum, alio nunc funere moeres.
 Fontibus ambo almis dilecti: hic fonte bibebat
 Pegaseo, sicutis Arethusae e fontibus alter.
 Ille quidem cecinit te pulcro, Tyndari, vultu,
 Et magnum Thetidis genus, et flavum Menelaum.
 Hic vero non bella sonans, lacrymosa nec arma,
 Panaque pastoresque levi dicebat avena,
 Pascebatque greges cantans, ceraque cavatos
 Iungebat calamos, suavem mulgere iuvenecam,
 Ac teneros gaudens puerorum dicere lusus:
 Semper amor comes illi, et Cyprin semper amavit.

Rumpite Sicelides iam questus, rumpite Musae.
 Omnes te claraeque urbes atque omnia lugent
 Oppida. te gravius, carum quam fleverit Ascra
 Hesiodum, flet moesta; haud tantum est Pindarus oris
 Boeotum optatus, nec Lesbo Alcaeus; et urbi
 Flebilis heu Ceium vates suus. acrius optat

Te Paros Archilochum quam fortem; proque sonanti
 Sapphus voce, tuo Mitylene carmine gaudet.
 Omnes, quotquot habent facundae munera linguae
 Bucolici, tristi lugent tua funera versu.
 Fama Sami flet Sicelides, interque Cydonas,
 Cui fuerant risusque prius, cui gaudia in ore,
 Nunc lacrymas fundit Lycidas, civesque Philetas
 Inter Triopidas te luget propter Halenta,
 Inque Syracusiis bonus ille Theocritus. haec et
 Ausonii luctus cape dona, ignarus et ipse
 Haud ego bucolici cantus, te rite docente
 Doridos haeredes Musae quem scire fatemur:
 Divitias liquisti aliis, mihi carminis artem.

Rumpite Sicelides iam questus, rumpite Musae.
 Heu! heu! quum riguos malvae periere per hortos,
 Aut apium viridans aut flos bene olentis anethi,
 Post etiam redeunt, vivos novus excipit annus.
 Nos magnum, nos forte genus, doctasque per artes
 Excultum, semel ut fati vis horrida mersit,
 Occupat obscuros tenebris tellure sub ima
 Longa quies immensa, et nulli obnoxia fini.
 Tuque iacens sub humo taciturna in nocte silebis;
 At placet heu Nymphis, ut semper garrula cantet
 Rana; nec invideo, quando mala carmina fundit.

Rumpite Sicelides iam questus, rumpite Musae.
 Heu tua ad ora, Bion, venere; heu dira venena
 Sensisti; quinam potuere attingere labrum

Illa tuum, subito nec sunt ea dulcia facta ?

Quisve adeo immitis, qui vel miscere, vel ipsa

Vae! misero praebere iubens, tua carmina fugit ?

Rumpite Sicelides iam questus, rumpite Musae.

Poena manet sua quemque. at me iuvat usque gementem

Fundere in hoc luctu lacrymas, fatoque dolere.

Quod si etiam possem, ceu quondam Thracius Orpheus

Nigra Erebi qui stagna adiit, vel durus Vlysses,

Alcidesve prior; iam nunc Plutonis et ipse

Limina te propter solum visurus adirem:

Nosse, an adhuc cantes Diti, atque audire liceret

Quos numeros cantes? Sricula quin pastor avena

Persephonae modulare aliquid, quod mulceat aures:

Ipsa etiam Aetnaeo Siculoque in litore lusit,

Doricus ipsi etiam placuit sonus. haud sine merce

Cantus erit: prius Eurydicen ut reddidit Orpheo

Dulcia threicio resonanti carmina plectro;

Sic quoque te nostris reddet bona montibus; et si

Fas mihi sit tantum, non haec mea fistula et ipsi

Abnuat umbrarum regi cantare sub Orco.

IDYLLIUM IV.

MEGARA.

Vxor Herculis Megara heic inducitur a poëta colloquens cum Alcmena eiusdem Herculis matre. Hinc utraque de acerbissimis casibus, quos ille heros fortissimus variis in locis pertulit, miserandum in modum vicissim conqueritur.

Quid mea sic mater cura tabescis acerba
Triste gemens? curnam primus rubor ora reliquit
Pallida, curve animum tantis moeroribus urges?
An quod inexhaustis, tua proles inclyta, gnatus
Casibus heu premitur, nihili servire coactus
Vsque viro, velut hinnuleo leo fortis inertis?
Heu miseram cur me caelestia Numina tantum
Dedecorant, fatisque adeo genuere parentes
Invisam? tetigi quae postquam nupta cubile
Egregii sine labe viri, tam semper amavi,
Quam lumen iucundum oculorum; ipsumque verebor,
Atque colam, toto vereor ceu corde colloque,
Nunc etiam nullo fortunae exterrita casu.
Illo autem infelix nemo est magis ortus in auras,

Hauserit usque adeo diras qui pectore curas.
 En etiam saevo, quem Phaebus praebuit, arcu,
 Phoebus, Parcarumve aliqua, aut crudelis Erinnyis,
 Ipse suos gnatos letho dedit, ipse per aedes
 Caede furens dulces animas demisit ad Orcum.
 Vidi egomet diro genitoris vulnere fixos
 Concidere; horrendum facinus, quod somnia nulli
 Vana vel ipsa ferant; nec saepe vocantibus ipsis
 Nequicquam matrem, ferre ullum perdita quivi
 Auxilium; vis nulla aderat vitabilis arte.
 Ac veluti amissos queritur sua germina foetus
 Tristis avis, coluber ramosa in sede latentes
 Quos rapuit, nigrisque implumes faucibus hausit;
 Illa volat circum ramos, atque implet acuto
 Cuncta gemens stridore; nec ullam ferre peremptis
 Audet opem, saevo metuens accedere monstro:
 Sic ego flens miseranda meae fata aspera prolis
 Huc furiis per tecta atque huc incensa ferebar.
 Atque utinam, o Dictynna, regis quae mollia matrum
 Pectora, natorum cecidissem in funere et ipsa,
 Fixa venenato penitus praecordia telo!
 Nos ubi deflessent, cari tunc rite parentes
 Communemque rogum struxissent, lectaque in auro,
 Non sine muneribus posuissent ossa, ubi primum
 Hausimus aetherii vitales luminis auras.
 Nunc illi Aonios vertentes vomere campos
 Longe tecta colunt generosis ardua Thebis;

Ast ego Tyrinthe sterili Iunonis in urbe
 Luctibus heu doleo multis, et semper eodem
 Pressa modo; lacrymisque datur non ulla medela.
 Scilicet exiguo dilecti coniugis ora
 Tempore fas miseræ mihi sola in sede videre;
 Vsque novi subeunt casus, durique labores,
 Quos terra pelagoque errans fert undique, saxo
 Ille gerens rigido aut præduro pectora ferro.
 Tu vero, miseranda parens, ut iugis aquae fons,
 Ab Iove quoque eunt noctesque diesque, liquescis
 Fletibus assiduis; alius nec sanguine iunctus
 Vllus adest, dictis qui me soletur amicis.
 Tecta habitant diversa Isthmi trans litora longe
 Piniferi cognati omnes. nemo mihi præsto,
 Respiciens quem corda queam recreare dolore
 Femina, tristis, inops, cunctis deserta; sorore
 Pyrrha una excepta: tamen hæc quoque saucia curis
 Conficitur, caroque gemit pro coniuge et ipso
 Prole tua: miseros nam te magis omnibus unam
 Effudisse reor gnatos hominique Deoque.

Talia dicebat. lacrymae volvuntur abortae
 Ex oculis, roseosque rigant vultusque sinusque,
 Gnatorum dum cura subit pariterque parentum.
 Nec minus et fletu malas Alcmena rigabat,
 Tristiaque ex imo ducens suspiria corde
 Voce nurum placida sic est affata gementem.

O nata, o prole infelix, cur talia mentem

Fata agitant? saevo cur ambas perdere luctu
 Heu properas, memorans tot dura atque aspera rerum,
 Quae non, ah miserae! nunc primum flevimus una?
 An varii casus, nobis quos quaeque ministrat
 Lux, satis haud fuerint? lugendi aegrescit amore,
 Qui cupiat nostras numero comprehendere curas:
 Fide animo; non haec data sors a Numine nobis.
 Ipsa tamen video te, cara o gnata, dolere
 Infandum: ignoscoque tibi, quum nulla supersit
 Laetitiae iam caussa, et frustra gaudia quaeras.
 Quin graviter miseretque tui me, nata, doletque,
 Fortunae in partem nostrae quod sorte vocata
 Moesta gemis, plorasque adversi Numinis iram,
 Aspera quae nostris longum cervicibus instat.
 Persephone nunc alma sciat, crinesque decenter
 Tecta Ceres, quas qui nostris ex hostibus ultro
 Fallere tentarit, periurus tristia damna
 Sentiat; haud aliter tu, cara, hoc pectore vivis
 Quam si utero e nostro prodisses lucis in oras,
 Maternisque fores in sedibus ultima virgo;
 Nec te, credo equidem, fugit haec pia cura merentem.
 Quare, dulce meum germen, ne dicere pergas,
 Oblitam nunc esse tui, licet acrius ipsa,
 Quam Niobe quondam flevit pulcherrima, plorem.
 Nec certe culpanda parens, si propter acerba
 Damna fleat gnati. prius ipsum lumine vidi
 Quam gremio venientem exacto temporis orbe,

Saeva decem matri tulerunt fastidia menses,
Ferreaque horrendi tetigi prope limina Ditis:
Difficili ipsum adeo sic partu enixa dolebam.
Nunc vero longinquus abest, certamina tentans
Heu nova; nec reducem patria num sede revisam
Ipsa ignara scio, lugebo an perdita semper.
Praeterea dulcem per somnum tristia terrent
Visa animum; timeoque, infestae noctis imago
Exitium gnatis ne quod portendat acerbum.
Namque mihi in somnis durum retinere ligonem
Visus utraque manu Alcides, quo scilicet altam
Impiger egesta fossam tellure cavabat
(Conductus mercede velut) florentis in agri
Limite cuiusdam postremo: nuda gerebat
Membra, sine et laena, sine cincta ad pectora palla.
Ut vero coeptum perfecit rite laborem,
Firmaque vitifero praetendit septa novali,
Tunc alto in sulco defigens pone ligonem
Induere, assuerat queis vestibus ante, parabat.
Ecce autem subitus tellure effulsit ab ima
Ignis, et horrendo vis flammea vortice circum
Saeviit. ille pedes citus et vestigia retro
Torquet agens, rapidam si flammam evadere possit;
Et clypei in morem prae se quatit usque ligonem
Huc illuc oculis lustrans vigilantibus, ulla
Incautum ne parte furens comprehenderet ignis.
Iphicleus cui ferre volens, ceu moesta putabam,

Auxilium, ante suo quam fratri accederet, udam
Concidit in terram lapsus; nec surgere rursus,
Nec potuit rectis pedibus consistere, fixus
Membra immota solo; ceu qui sine viribus aeger
Labitur invitus senior cogente senecta.
Ille iacet defixus humi, dum forte viator
Praeteriens dextra languentem attollat amica,
Aspectumque senis veritus barbamque nivalem.
Haud secus Iphicleus resupinus et ipse iacebat
Nequicquam clypeum quassans. ego territa gnatos
Auxilii exspertes flebam, dum lumina somnus
Liquit, et eois aurora emersit ab undis.
Haec mihi sollicitae per noctem somnia mentem
Terruerant; sed cuncta petant Eurysthea nostris
A domibus. vates illi sit dira malorum
Mens mea, nec quicquam nobis fortuna minetur.

IDYLLIVM V.

Suavis est ac plenus illecebrarum placidi maris aspectus, sed contra ingrata ac periculi plena est navigatio, ubi vi tempestatis excitum mare aestuat. Proinde satius in terra degere.

CAerula quum leni zephyrus freta flamine crispat,
Nescio quid trepidam mentem iubet ire per altum;
Nec iam Musa placet; rapit acrius aequoris unda
Strata procul. sed quum resonant spumantia ponti
Marmora, volvunturque incurvi ad litora fluctus,
Respicio terram, plantasque, atque aequora damno
Effugiens. tum terra mihi mage fida videtur,
Frondiferae et nemorum rident mage suaviter umbrae,
In quibus alta canit valido vel flamine pinus.
Heu male piscator vivit, cui cymbula tectum,
Cui labor in pelago, cui pisces subdola praeda!
At mihi sub platano dulcis sopor occupet artus:
Fontis amem murmur vicinum audire sonantis,
Qui mulcet strepitu, fessum non turbat agrestem.

IDYLLIVM VI.

Docet poëta, amorem mutuum esse debere, ut sit felix; idque exemplis ostendit.

Pan vicinae Echus, Satyri resonabilis Echo
Saltantis, Satyrus Lydae flagrabat amore.
Echo ut Pana suum, Satyrus torrebat et Echo,
Et Lyda hunc ipsum: suberat vis mutua amoris.
Vt vero ex ipsis aliquis spernebat amantem,
Spretus et ipse dolebat amans, poenamque ferebat.
Haec documenta damus cunctis ab amore alienis:
Dilige, ut alterno dilectus amore fruaris.

IDYLLIUM VII.

*Ad Vesperum poeta loquitur, eiusque lumen implorat,
dum noctu ad amicum pastorem properat.*

Hespere, spumigenae tu lumen amabile Divae,
Caerulaeae noctis sacrum decus, Hespere, tanto
Inferius Luna, quanto praestantius astris,
O salve dilecte; mihi et pastoris amati
Dum propero ad lusus, pro Luna suffice lumen;
Illa hodie incipiens, sese cita condet in aequor.
Non ego ad insidias tacita ferus hostis in umbra,
Non ad furta feror, sed mollis flamma medullas
Vrit: quisquis amat iucundo est dignus amore.

IDYLLIVM VIII.

Tanta est amoris potentia atque vis, ut etiam fluvium per medios maris fluctus transire coegerit e Graecia in Siciliam. Hac de re etiam Virgilius Aen. lib. III.

Non procul a Pisa Alpheus postquam alta subivit
Aequora, trinacrias Arethusae fertur ad oras
Laetus agens lymphis oleastrum, donaque frondes
Formosas, floresque, et sacri pulveris agmen.
Ille imos fluctus subter fluit, et mare salsum
Inferior findens, undas non miscet in undis,
Nec tacite subter labentem caerula norunt.
Sic gravis ille puer, mala quaeque atque ardua suadens,
Amnem etiam docuit propter se nare, Cupido.

EPIGRAMMA.

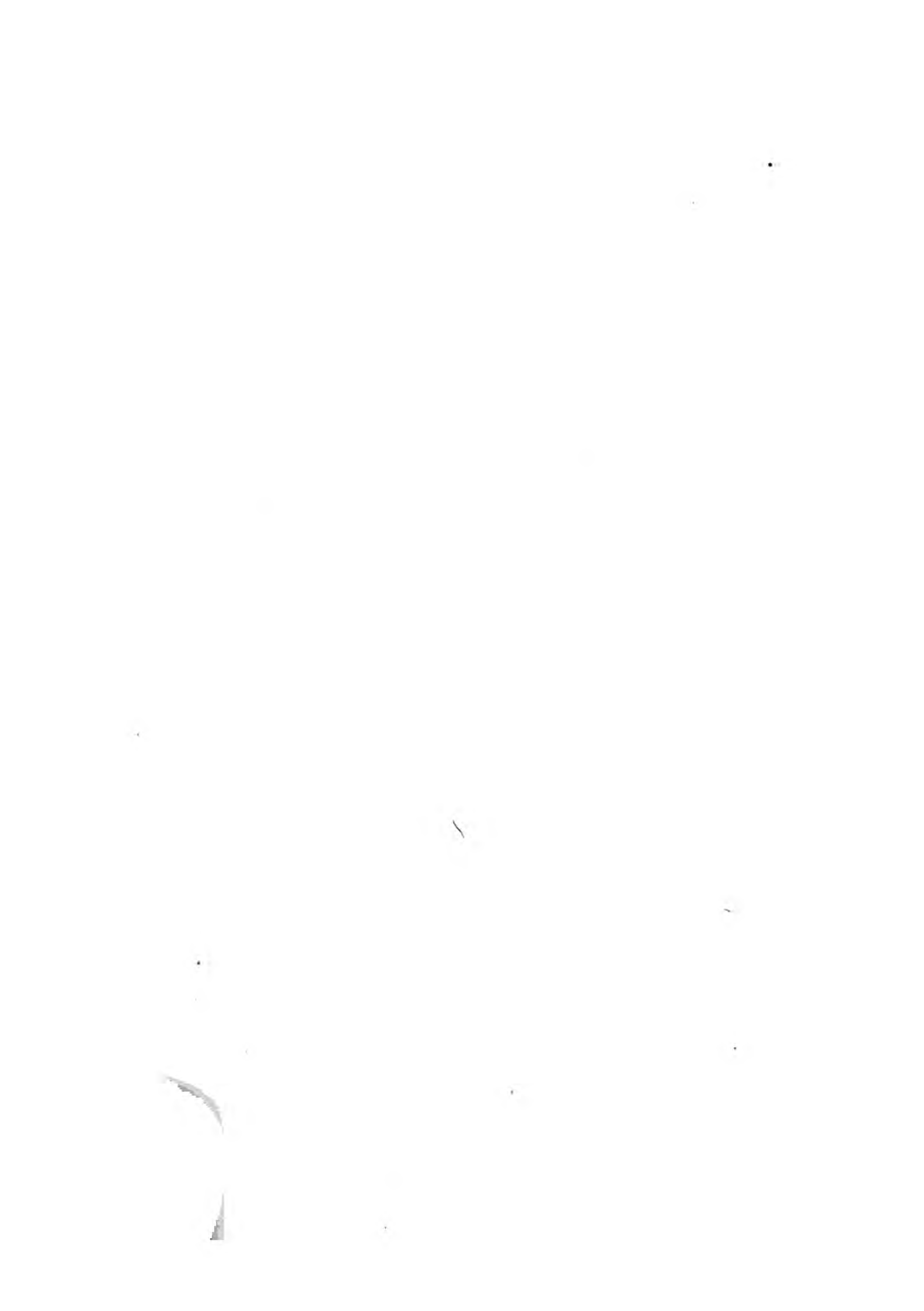
Hoc carmen est in amorem arantem, interque venustissima ab omnibus semper habitam.

Depositis faculaque arcuque, accepit acutam
Virgam Amor, et pera cinxit agreste latus.
Et paribus nexis iuga subter panda iuvenis
Frugifera Cereris munera sevit humo;
Hinc cernens sublime: fove, inquit, Iuppiter, agrum,
Ne cogam Europae te iuga ferre bovem.

IDYLLIA
B I O N I S
SMYRNAEI

IDYLLIVM I.

EPITAPHIVM ADONIDIS.

Cuius mors defletur a poëta; luctusque Veneris, a qua puer vehementer amabatur, describitur. Erat autem sollemne, variis in locis, mortem Adonidis quotannis defleri maximo apparatu.

Incipite, o questus: periit formosus Adonis,
Heu periit; moesti lugubre queruntur Amores.
Ne iam purpureo recubes sub tegmine, Cypri;
At surgens atrata sinus percussaque palmis
Pectora, dic cunctis: periit formosus Adonis.
Incipite, o questus; lugubre queruntur Amores.
Frondeferis alte iacet ille in montibus album
Albo dente femur male laesus, et angit amantem
Cyprin vix spirans. ater per candida sanguis
Membra fluit, languent pallenti lumina fronte,
Atque rosae fugere, simul fugere labellis
Oscula, quae cupiens numquam Cytherea relinquet.
Grata vel extincti Divae sunt oscula: at ille
Heu moriens, quae Diva iterat, non oscula sentit.

Incipite, o quaestus; lugubre queruntur Amores.
 Horrendum, infelix! horrendum vulnus Adonis
 In femore; at maius Cytherea in pectore servat.
 Circa illum complentque canes ululatibus auras.
 Et Nymphae lacrymantur Oreades: ipsaque Cypris
 Sparsa comas, solis moerens in saltibus errat,
 Errat inops ac nuda pedes: rubus asper euntem
 Vulnerat, et sacro depastus sanguine rorat.
 Fertur at illa tamen per longas anxia valles
 Assyriumque vocans sponsum puerumque requirens.
 Huic autem saliens patulo de vulnere sanguis
 Pube tenus, pectusque alte foedavit et ima
 Ilia: costarum candentia texta rubescunt.

Heu miseram, heu Cyprin; lugubre queruntur Amores.
 Formosum simul illa virum, simul oris honorem
 Amisit: formosa fuit, dum vixit Adonis;
 Forma Deae periit, simul ac ipse occidit, heu, heu!
 Heu repetunt iuga cuncta. heu moto vertice quercus.
 Et fluvii Veneris luctum flent tristibus undis,
 Et fontes lacrymantur Adonin montibus altis.
 En flores luctu rubuere; omnesque querelis
 Flebilibus Cypris valles implevit et urbes.

Heu miseram, heu Cyprin; periit formosus Adonis:
 Echo et respondet; periit formosus Adonis..
 Quis dirum non ploret amorem Cypridis? heu, heu!
 Vt vulnus vidit crudele, ut Adonidis atrum
 Purpurea aspexit circum latera ima cruorem,

Brachia protendens flendo clamavit: Adoni,
 O, mane, Adoni miser; supremum ut perdita visam,
 Complectarque ulnis, iungamque labella labellis!
 Evigila paullisper, Adoni; extremaque fige
 Oscula: dum vivunt, delibans oscula fige
 Vsque mihi. donec, si quis super halitus errat,
 Ore legam fugientem, et dulcem tristis amorem
 Exsugamque bibamque. extrema haec oscula semper
 Servabo, infelix quoniam tu linquis amantem;
 Oscula semper erunt, extrema haec oscula, Adonis.
 Ah fugis hinc Acheronta petens, regemque tremendum
 Immitemque hominum votis: ego perdita vivo;
 Sum Dea, nec tecum mihi fas descendere in Orcum.
 Accipe tu, nostra maior cui parta potestas,
 Sponsum diva meum Proserpina: quidquid ubique
 Formosum est carumque ad te devolvitur unam.
 Ipsa queror, doleoque, et acerba saucia cura
 Nequicquam extinctum ploro, te, magna, tremiscens.
 Sic moreris, mea cura? abeunt ceu somnia, abivit
 Noster amor. Cypris vidua est, orbantur Amores;
 Et Cestus periit. cur ah venatibus audax
 In nemora, et caecos voluisti irrupere saltus,
 Tam formosus et ipse feras tentare minaces?

Sic Dea plorabat; chorus una et plorat Amorum.
 Heu miseram, heu Cyprin; periit formosus Adonis.
 Moesta Venus tantum lacrymarum effudit, Adonis
 Sanguinis ipse gravi quantum de vulnere fudit:

Et cruor et lacrymae terra florescere visae:
Nata cruore rosa est, lacrymis nata est anemone.

Incipite o questus; perit formosus Adonis.
Ne misera in sylvis iam plores, Cypri, maritum.
Hic torus, hic thalamus bene cultus Adonidi; in istis
Ecce tuis recubat stratis extinctus Adonis,
O Venus: extinctus licet ipse heu lumina clausit,
Est formosus adhuc ceu vinctus membra sopore.
Illum ipsis depone in vestibus, in quibus olim
Tecum in nocte iacens assuevit carpere somnos
Aurea strata super: sit quamvis tristis, amare
Ne pigeat visu tristem Dea tristis Adonin.
Serta illum floresque inter depone; sed omnis
Heu puero extincto labescit copia florum!
Myrti rore levi spargens, et olentibus herbis,
Et myrrhae succo circum line: sed male et ipsa
Iam pereunt unguenta, tuo iam perduto Adoni!

Puniceo recubat compostus tegmine Adonis
Ah! tener, et flentes circum lacrymantur Amores,
Flaventes tondi crines. hic spicula calcat,
Ille arcum, pharetramque alius difringere gestit;
Alter vincla pedum solvit, fontemque lebetes
Aureolo gerit alter, et undis vulnera tergit,
Pone alius puerum leviter dum frigerat alis.

Ipsam heu! heu! Cyprin lugubre queruntur Amores.
Ipsaque faces extinxit Hymen in limine, et ipsa
Ipsa disrupit male sarta: haud amplius Hymen,

Amplius haud Hymen circumsonat undique, at heu! heu!
Triste sonas, o Adoni, sonas triste heu, Hymenaeae!

Flent Cinyrae gnatum Charites; formosus Adonis
Heu periit, dicunt alterna voce querentes;
Dicunt voce magis resona, quam tu ipsa, Dione.
Flent etiam Parcae, Parcae lacrymantur Adoniu,
Et revocant cantu: nequit ille audire vocantes,
* Non quod nolit, eum sed quod Proserpina froenat.
Ergo modum lacrymis nunc pone, epulisque paratis
Indulge, Cytherea: alio plorabis et anno.

IDYLLIVM II.

Amor in avem conversus puerum quendam venatorem ludificare heic a poëta lepida fictione dicitur.

Impubes venator adhuc dum forte volucres
In nemore inquit, profugum conspexit Amorem
In buxi ramo sidentem. nec mora: gaudens,
Namque ingens volucris visa est, coniungere certat
Inter se calamos omnes, et servat Amorem
Nunc huc nunc illuc salientem praepete penna.
Post etiam iratus, curam quum novit inanem,
Ipse senem, calamis proiectis, moestus adivit
Scindentem glebas, docuit qui callidus artem:
Remque omnem narrat, sidentem et monstrat Amorem.
At senior quassans canentia tempora risit,
Et fuge, ait, tales venatus; neve sequare
Hanc volucrem: fuge, nate, procul; fera saeva, volucris:
Laetus eris, donec profugam non ceperis. aevum
Grandius attigeris si deinde, ille ocyus ultro,
Qui fugit ac resilit nunc avius arbore opaca,
Adveniet, domitaque super cervice recumbet.

IDYLLIVM III.

Poëta fingit se, quum esset a Venere iussus cantum eiusdem filium Amorem docere, ab eo didicisse res amatorias.

Magna Venus, quum somnus adhuc mea membra rigaret,
Adstitit, ipsa manu tacitum Dea candida Amorem
Defixumque solo ducens, ac talia fata est.

Accipe, et hunc puerum mihi tu cantare doceto.
Haec effata abiit. quaecumque ego carmina agresti
Ludere suetus eram calamo, cantare docebam
Ah! demens, puerum, ceu discere vellet, Amorem:
Ut curva a Pane est, ut recta a Pallade facta
Tibia, Mercurio testudo, et garrula Phaebo
Ficta olim ut cithara est, referebam. ast ille docentem
Nil curans teneros contra cantabat amores
Caelicolumque, hominumque, et dulcia facta parentis,
Tunc oblitus ego puerum quaecumque docebam,
Edidici lusus, docuit quoscumque Cupido.

IDYLLIUM IV.

Amorem esse maximum ad Musarum cantus incitamentum docet poëta hoc brevi in carmine.

Musae nil metuunt agresti pectore Amorem,
Quin et amant, et pone eius vestigia servant.
Si quis at ingenio duro, nec amoribus apto
Praeditus accedat frustra; fugiuntque, nec ipsum
Carmina grata docent. sin molli saucius igne
Quis canat, ultro omnes veniunt adstantque canenti.
Quae ne vana putes, testis sum maximus ipse:
Nam si alium quemcumque hominemve Deumve celebros,
Cessat lingua mihi, resonat nec dulcis ut ante.
Sed quum vel Lycidas canitur, vel forte Cupido,
Ambrosio manat iucundum carmen ab ore.

IDYLLIVM V.

Quum breve datum sit hominibus ad vivendum tempus, aliquando finem labori imponere, curisque modum facere omnes debent.

Si mea pulcra nitent haec carmina, ferre vel ipsa
Laudem sola queunt, quae iam mihi fata dedere.
Sin horrent ingrata, quid ah! miser usque laborem
Nequicquam? nam si nobis duo tempora vitae
Seu Divûm pater ille catus, seu Parca dedisset,
Vnum tempus uti laeta inter gaudia agatur,
Ast aliud curas inter; post reddita tristes
Laetitia exciperet casus mortalia secla.
At quoniam dederunt vitae unum Numina tempus,
Angustusque brevisque mage usque est terminus aevi,
Ah! miseros quam longa ciet nos cura, laborque
Sollicitus? cur tantum animos per lucra per artes
Lassamus, partisque opibus super addere multo
Majores certamus opes? nos nostraque morti
Debemus; caecosque fugit tamen, invida Parca
Quam breve vivendi nobis concesserit aevum.

IDYLLIVM VI.

*Eas esse bonas amicitias, quae semper fidae sunt,
breuiter docet exemplis poëta.*

Felix quisquis amat, quum fido et amatur amore.
Felix Pirithoo Theseus: licet horrida Ditis
Limina perrupit, socio tamen usus amico est.
Felix, Axenosque inter comitatus Orestes
A Pylade in quascumque iret procul avius oras.
Aeacides quoque laetus erat vivente sodale,
Et laetus moriente, necem quando ultus acerbam est.

IDYLLIUM VII.

Ceteris anni partibus, commemoratis commodis omnium et incomodis, ver praefendum esse a Myrsonē cum Cleodamo colloquente docemur.

CLEODAMVS ET MYRSON.

Vere magis gaudes, an bruma, an divite, Myrson,
Autumno, ane aestu? quidnam praesentius optes?
Dulcior ane aestus? labor omnia perficit aestu.
Dives an autumnus? saturis tum copia manat.
Brumane difficilis? brumae quoque tempore multi,
Ignis ubi in medio est, ignava per otia gaudent.
An tibi purpurēum ver gratius? eia age, Myrson,
Quid malis, mihi fare: vacant sermonibus horae.

My. Haud homini fas est discernere facta Deorum:
Omnia enim sacra sunt, iucundaque. sed tamen optas
Id quoniam, fabor, Cleodame, et vota docebo.
Nolim aestum: radiis nam Sol ardentibus urit;
Et nolim autumnum: vis est sua morbida pomis.
Brumam ferre grave est: timeo glaciemque nivemque.
Ver mihi iucundum: ver toto floreat anno,
Quum neque saevit hyems, neque Syrius aestuat igni.
Omnia vere tument, pubescunt omnia vere,
Parque dies homini, par nox data munere Divūm est.

Incipite, o quaestus; lugubre queruntur Amores.
 Horrendum, infelix! horrendum vulnus Adonis
 In femore; at maius Cytherea in pectore servat.
 Circa illum complentque canes ululatibus auras.
 Et Nymphae lacrymantur Oreades: ipsaque Cypris
 Sparsa comas, solis moerens in saltibus errat,
 Errat inops ac nuda pedes: rubus asper euntem
 Vulnerat, et sacro depastus sanguine rorat.
 Fertur at illa tamen per longas anxia valles
 Assyriumque vocans sponsum puerumque requirens.
 Huic autem saliens patulo de vulnere sanguis
 Pube tenus, pectusque alte foedavit et ima
 Ilia: costarum candentia texta rubescunt.

Heu miseram, heu Cyprin; lugubre queruntur Amores.
 Formosum simul illa virum, simul oris honorem
 Amisit: formosa fuit, dum vixit Adonis;
 Forma Deae periit, simul ac ipse occidit, heu, heu!
 Heu repetunt iuga cuncta. heu moto vertice quercus.
 Et fluvii Veneris luctum flent tristibus undis,
 Et fontes lacrymantur Adonin montibus altis.
 En flores luctu rubuere; omnesque querelis
 Flebilibus Cypris valles implevit et urbes.

Heu miseram, heu Cyprin; periit formosus Adonis:
 Echo et respondet; periit formosus Adonis..
 Quis dirum non ploret amorem Cypridis? heu, heu!
 Ut vulnus vidit crudele, ut Adonidis atrum
 Purpurea aspexit circum latera ima cruorem,

Brachia protendens flendo clamavit: Adoni,
 O, mane, Adoni miser; supremum ut perdita visam,
 Complectarque ulnis, iungamque labella labellis!
 Evigila paullisper, Adoni; extremaque fige
 Oscula: dum vivunt, delibans oscula fige
 Vsque mihi. donec, si quis super halitus errat,
 Ore legam fugientem, et dulcem tristis amorem
 Exsugamque bibamque. extrema haec oscula semper
 Servabo, infelix quoniam tu linqvis amantem;
 Oscula semper erunt, extrema haec oscula, Adonis.
 Ah fugis hinc Acheronta petens, regemque tremendum
 Immitemque hominum votis: ego perdita vivo;
 Sum Dea, nec tecum mihi fas descendere in Orcum.
 Accipe tu, nostra maior cui parta potestas,
 Sponsum diva meum Proserpina: quidquid ubique
 Formosum est carumque ad te devolvitur unam.
 Ipsa queror, doleoque, et acerba saucia cura
 Nequicquam extinctum ploro, te, magna, tremiscens.
 Sic moreris, mea cura? abeunt ceu somnia, abivit
 Noster amor. Cypris vidua est, orbantur Amores;
 Et Cestus periit. cur ah venatibus audax
 In nemora, et caecos voluisti irrupere saltus,
 Tam formosus et ipse feras tentare minaces?

Sic Dea plorabat; chorus una et plorat Amorum.
 Heu miseram, heu Cyprin; periit formosus Adonis.
 Moesta Venus tantum lacrymarum effudit, Adonis
 Sanguinis ipse gravi quantum de vulnere fudit:

Et cruor et lacrymae terra florescere visae:
Nata cruore rosa est, lacrymis nata est anemone.

Incipite o questus; periit formosus Adonis.

Ne misera in sylvis iam plores, Cypri, maritum.
Heic torus, heic thalamus bene cultus Adonidi; in istis
Ecce tuis recubat stratis exstinctus Adonis,
O Venus: exstinctus licet ipse heu lumina clausit,
Est formosus adhuc ceu vinctus membra sopore.
Illum ipsis depone in vestibus, in quibus olim
Tecum in nocte iacens assuevit carpere somnos
Aurea strata super: sit quamvis tristis, amare
Ne pigeat visu tristem Dea tristis Adonin.
Serta illum floresque inter depone; sed omnis
Heu puero exstincto labescit copia florum!
Myrti rore levi spargens, et olentibus herbis,
Et myrrhae succo circum line: sed male et ipsa
Iam pereunt unguenta, tuo iam perduto Adoni!

Puniceo recubat compostus tegmine Adonis

Ah! tener, et flentes circum lacrymantur Amores,
Flaventes tonsi crines. hic spicula calcat,
Ille arcum, pharetramque alius difringere gestit;
Alter vincla pedum solvit, fontemque lebetes
Aureolo gerit alter, et undis vulnera tergit,
Pone alius puerum leviter dum frigerat alis.

Ipsam heu! heu! Cyprin lugubre queruntur Amores.
Iamque faces extinxit Hymen in limine, et ipsa
Pronuba disruptit male sarta: haud amplius Hymen,

Amplius haud Hymen circumsonat undique, at heu! heu!
Triste sonas, o Adoni, sonas triste heu, Hymenae!

Flent Cinyrae gnatum Charites; formosus Adonis
Heu periit, dicunt alterna voce querentes;

Dicunt voce magis resona, quam tu ipsa, Dione.

Flent etiam Parcae, Parcae lacrymantur Adonin,

Et revocant cantu: nequit ille audire vocantes,

* Non quod nolit, eum sed quod Proserpina froenat.

Ergo modum lacrymis nunc pone, epulisque paratis

Indulge, Cytherea: alio plorabis et anno.

IDYLLIVM II.

Amor in avem conversus puerum quendam venatorem ludificare heic a poëta lepida fictione dicitur.

Impubes venator adhuc dum forte volucres
In nemore inquit, profugum conspexit Amorem
In buxi ramo sidentem. nec mora: gaudens,
Namque ingens volucris visa est, coniungere certat
Inter se calamos omnes, et servat Amorem
Nunc huc nunc illuc salientem praepete penna.
Post etiam iratus, curam quum novit inanem,
Ipse senem, calamis proiectis, moestus adivit
Scindentem glebas, docuit qui callidus artem:
Remque omnem narrat, sidentem et monstrat Amorem.
At senior quassans canentia tempora risit,
Et fuge, ait, tales venatus; neve sequare
Hanc volucrem: fuge, nate, procul; fera saeva, volucris:
Laetus eris, donec profugam non ceperis. aevum
Grandius attigeris si deinde, ille ocyus ultro,
Qui fugit ac resilit nunc avius arbore opaca,
Adveniet, domitaque super cervice recumbet.

IDYLLIVM III.

Poëta fingit se, quum esset a Venere iussus cantum eiusdem filium Amorem docere, ab eo didicisse res amatorias.

Magna Venus, quum somnus adhuc mea membra rigaret,
Adstitit, ipsa manu tacitum Dea candida Amorem
Defixumque solo ducens, ac talia fata est.

Accipe, et hunc puerum mihi tu cantare doceto.
Haec effata abiit. quaecumque ego carmina agresti
Ludere suetus eram calamo, cantare docebam
Ah! demens, puerum, ceu discere vellet, Amorem:
Ut curva a Pane est, ut recta a Pallade facta
Tibia, Mercurio testudo, et garrula Phaebo
Ficta olim ut cithara est, referebam. ast ille docentem
Nil curans teneros contra cantabat amores
Caelicolumque, hominumque, et dulcia facta parentis,
Tunc oblitus ego puerum quaecumque docebam,
Edidici lusus, docuit quoscumque Cupido.

IDYLLIUM IV.

Amorem esse maximum ad Musarum cantus incitamentum docet poëta hoc brevi in carmine.

Musae nil metuunt agresti pectore Amorem,
Quin et amant, et pone eius vestigia servant.
Si quis at ingenio duro, nec amoribus apto
Praeditus accedat frustra; fugiuntque, nec ipsum
Carmina grata docent. sin molli saucius igne
Quis canat, ultro omnes veniunt adstantque canenti.
Quae ne vana putes, testis sum maximus ipse:
Nam si alium quemcumque hominemve Deumve celebros,
Cessat lingua mihi, resonat nec dulcis ut ante.
Sed quum vel Lycidas canitur, vel forte Cupido,
Ambrosio manat iucundum carmen ab ore.

IDYLLIVM V.

Quum breve datum sit hominibus ad vivendum tempus, aliquando finem labori imponere, curisque modum facere omnes debent.

Si mea pulcra nitent haec carmina, ferre vel ipsa
Laudem sola queunt, quae iam mihi fata dedere.
Sin horrent ingrata, quid ah! miser usque laborem
Nequicquam? nam si nobis duo tempora vitae
Seu Divûm pater ille catus, seu Parca dedisset,
Vnum tempus uti laeta inter gaudia agatur,
Ast aliud curas inter; post reddita tristes
Laetitia exciperet casus mortalia secla.
At quoniam dederunt vitae unum Numina tempus,
Angustusque brevisque mage usque est terminus aevi,
Ah! miseros quam longa ciet nos cura, laborque
Sollicitus? cur tantum animos per lucra per artes
Lassamus, partisque opibus super addere multo
Majores certamus opes? nos nostraque morti
Debemus; caecosque fugit tamen, invida Parca
Quam breve vivendi nobis concesserit aevum.

IDYLLIUM VI.

*Eas esse bonas amicitias, quae semper fidae sunt,
breviter docet exemplis poëta.*

Felix quisquis amat, quum fido et amatur amore.
Felix Pirithoo Theseus: licet horrida Ditis
Limina perrupit, socio tamen usus amico est.
Felix, Axenosque inter comitatus Orestes
A Pylade in quascumque iret procul avius oras.
Aeacides quoque laetus erat vivente sodale,
Et laetus moriente, necem quando ultus acerbam est.

IDYLLIUM VII.

Ceteris anni partibus, commemoratis commodis omnium et incomodis, ver praefendum esse a Myrsonē cum Cleodamo colloquente docemur.

CLEODAMVS ET MYRSON.

Vere magis gaudes, an bruma, an divite, Myrson,
Autumno, ane aestu? quidnam praesentius optes?
Dulcior ane aestus? labor omnia perficit aestu.
Dives an autumnus? saturis tum copia manat.
Brumane difficilis? brumae quoque tempore multi,
Ignis ubi in medio est, ignava per otia gaudent.
An tibi purpurēum ver gratius? eia age, Myrson,
Quid malis, mihi fare: vacant sermonibus horae.

My. Haud homini fas est discernere facta Deorum:
Omnia enim sacra sunt, iucundaque. sed tamen optas
Id quoniam, fabor, Cleodame, et vota docebo.
Nolim aestum: radiis nam Sol ardentibus urit;
Et nolim autumnum: vis est sua morbida pomis.
Brumam ferre grave est: timeo glaciemque nivemque.
Ver mihi iucundum: ver toto floreat anno,
Quum neque saevit hyems, neque Syrius aestuat igni.
Omnia vere tument, pubescunt omnia vere,
Parque dies homini, par nox data munere Divum est.

1

IDYLLIUM VIII.
EPITHALAMIUM
ACHILLIS CVM DEIDAMIA.

In hoc Idyllio seu potius fragmento poëta inducit pastorem Lycidam a Myrsone rogatum narrare Achillis nuptias cum Deidamio.

MYRSON ET LYCIDAS.

Visne mihi, Lycida, incundum carmen avena
Nunc aliquod Sricula modulari? et amabile carmen
Et dulce et tenerum, Lycida, cane: quale solebat
Dicere Trinacrio Galateae in litore Cyclops.

LY. Id placitum licet esset, age o, quae carmina dicam?

MY. Scyria quae resonat pubes, dic oscula blanda,
Furtivam et Venerem, furtivum et Achillis amorem:
Ut puer indutus peplum est, mentitus et oris
Molle decus natas inter Lycomedis; et ipsum
Deidamia diu non notum aversa refugit.

LY. Quondam Helenam pastor rapiens abduxit in Idam,
Oenoni grave vulnus. eum indignata repente est
Sparta quidem contra, pubemque excivit Achivam.
Graecia tota furit; cuncti liquere Mycenae,

Elidaque, et validis regnata Laconibus arva,
 Iuraruntque nefas sociis ulciscier armis.
 Solus Pelides aberat, Lycomedis in aula
 Ille latens gnatas inter; lanamque columque
 Virgineosque manu nivea pro fortibus hastis
 Doctus erat radios tractare; ac texere telas
 Nata videbatur: natarum artesque sequutus
 Et studia et mores primo vernabat in aevo.
 In teneris eadem florebat purpura malis,
 Incessuque puellari gaudebat, et aureos
 Flammeolo crines molli vittisque tegebat.
 Saeva intus vis Martis erat, flagrabat et igni
 More maris, quem torret amor. surgentis ab ortu
 Solis ad occasum semper comes additus ibat,
 Deidamia, tibi. nunc et dare dulcia palmis
 Oscula gaudebat, pulcrosque extollere vultus;
 Nunc gemitus laudabat, et ora madentia fletu.
 Semper mensa eadem fuerat; nec virgine tantum
 Vlla laetus erat, quantum hac sibi compare; et una
 Vellet amans longa cupidus requiescere nocte
 Communi in thalamo, sic illi et fatus ab ore est.
 Cur aliae iunctae recubant in sede sorores;
 Sola ego sic maneo, tu sic et sola recumbis,
 Quum simus forma aequales vernante puellae?
 Nec minus heu solae disiungimur; una nec umquam
 Est miseris sedes. ah cur male distinet ille
 Nos paries, sociisque ferus congressibus arcet?

Ipsa, licet mollis tacitae mihi lumina somnus
Componat, tete nequeo deponere mente
Immemor, aut placida sine te requiescere nocte.
Cura premens agitat, teque amplectorque per umbras
Insomnis, teneoque; tua haeret pectore imago,
Quam video dum laeta, mihi iucunda voluptas
Nescio qua subita spargit dulcedine mentem,
Et varia illudunt optatis gaudia formis.
Oh ego sim, talis quondam cui Nympha marito
Contingat, vel nata fores tu dispare cultu!
Forte tori alterno nos foedere iungeret ardor.
Sexus obest. ergo nobis quae sola relictas
Spes datur, hanc cupidae per furta alterna sequamur:
Iungamur thalamo interdum, communis et ambas
Excipiat lectus, foveatque puella puellam.
Nulla vetant quod iura, quid o vetuere parentes?
Talia fatus erat Pelides; et rosa qualis
Mane novo, quam vecta super Tithonia coniux
Luce rigat cupidis inserta halantia Nymphis,
Exarsit iuvenis, fixitque in virgine vultus
Suspirans, fuditque oculis ardentibus imbrem.
Quo fletu commota, imo suspiria traxit
Nympha sinu, sensitque novas in pectore flammis,
Oscula nec iuvenis fugit, velut ante solebat.
Iamque etiam in thalamum invitat, quaque arte parentem
Fallere et excubias possit, prior edocet. ergo
Per tacitas aedes ubi discessere sorores,

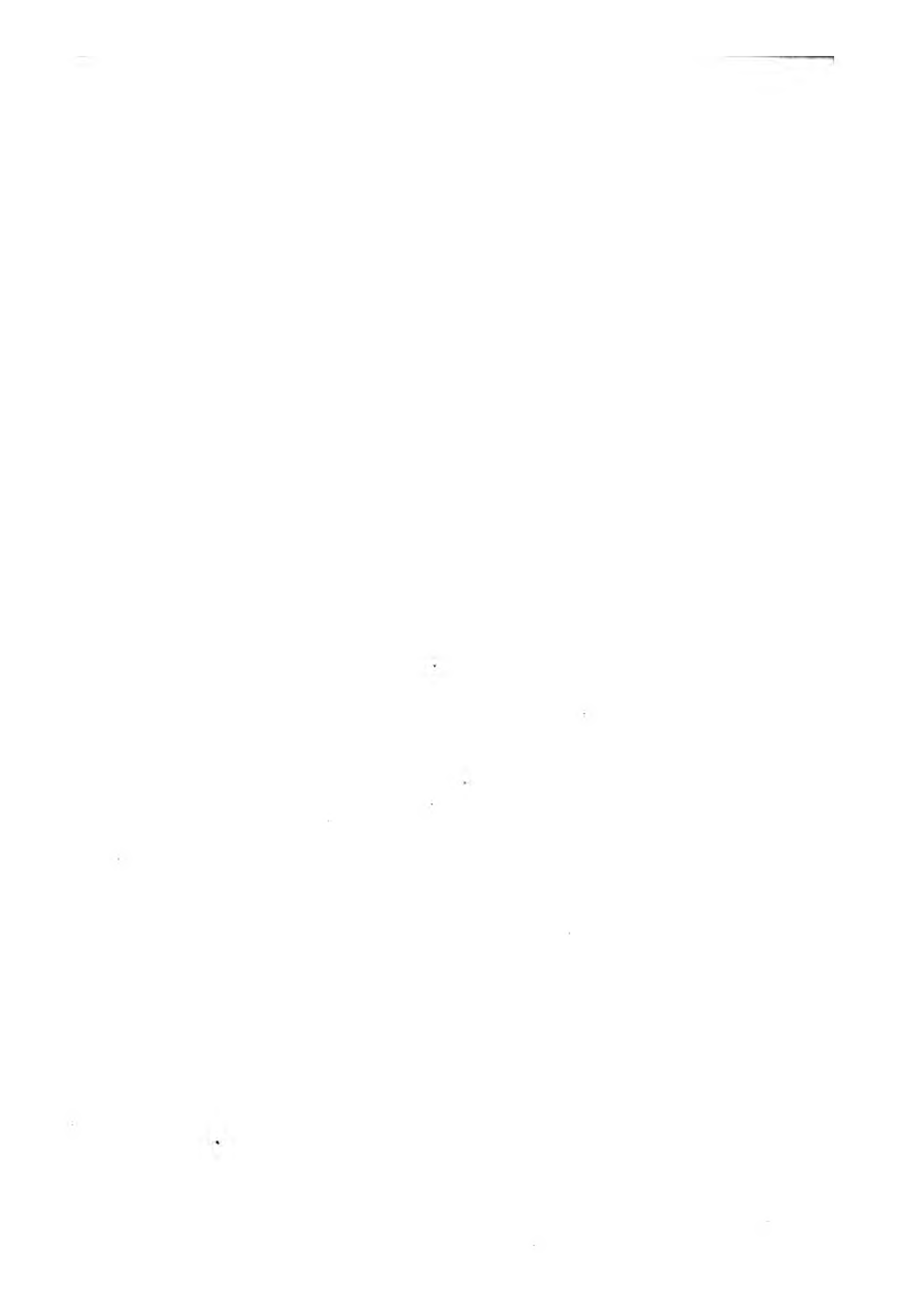
Et stratis cubuere suis, citus ille cubile
 Deseruit notum, ducente Cupidine, teque,
 Deidamia, petens subiit furtivus eandem
 In sedem, vacuaque tori se parte locavit.
 Ah quid agat? metuit deceptae Virginis iram,
 Et simul ardet: amor iubet has effundere voces.
 Ecce adsum soror ipsa tibi, sponsusve futurus,
 Deidamia: utrum mavis, nunc elige nomen;
 Spondeo utrumque tibi. sed si mea vota valerent,
 Si tua fors etiam, tacito quae pectore condis,
 Sponsus adesse velim. nam quid iam fingere, et ignem
 Dissimulare iuvat, penitus quo semper aduror?
 Non ego sum, qualem mentito corpore reris:
 Ignaram cultus te fallit, et oris imago,
 Impubesque genae fallunt: ni dura resistis,
 Pelei eris et divae Thetidis nurus. atque ita dicens
 Oscula certatim roseis infigere malis,
 Et petere amplexus coepit: nova pectore flamma
 Subditur, et propior longis spes addita votis.
 Obstupuit primum virgo; dein gaudia, et ipsos
 Insuetos mutata ut motus hausit: id, inquit,
 Id fuerat, quod saepe tuas ego territa laudes
 Extimui, fugique manus, atque oscula tersi.
 Cara quidem fuerant, quae tu mihi cumque ferebas,
 Munera; blanditiae carae, gemitusque fuere
 Dilecti, fateor, queis me tentare solebas,
 Mollibasque animum; sed quae mihi dona placebant,

Saepe eadem ne vana forent, ignara timebam:
Nunc factis manifesta fides. mihi fama per aures
Attulerat, falsa sub imagine virginis acrem
Heroem latitare, Phrygum qui verteret arces.
Sed quis tam pulcro te corpore crederet illum?
Tu Pelei, Thetidisque genus? tu clarus Achilles
Aeacidum flos ille, parens quem Diva subegit
Nere manu tenerum, ne dardana Martius ardor
Ferret in arma inter caedes Lyciasque sagittas?
Cedo equidem, nec vota moror: non rustica tantum
Deidamia tua est. tu posthac sola voluptas,
Solutus eris furor ipse mihi; tua tempore in omni
Dicar ego: nostris adsit non invida votis,
Quae regit Idalium Dea magna, ac coepta secundet.
Nec plura his. gaudent animis concordibus ambo,
Atque inter sese iuncti sua gaudia dicunt
Coniugium; nec furta putant, sed iura Diones.
MY. Tale tuum carmen, Lycida pulcherrime, quale
Molle apium per prata gregi florentia, qualis
Sibilus et zephyri fessis messoribus aestu.
Nunc satis: evolves alias, ut bella sequutus
Pelides, astu vafri detectus Vlysei,
Liquerit exanimem deserto in litore amicam.

IDYLLIVM IX.

*Contra Venerem vates invehitur, quod cum ipsa Diis
hominibusque acerba sit, tum acerbiolem etiam Cu-
pidinem pepererit.*

Alma Venus, magno Iove nata atque aequoris undis,
Cur adeo gravis usque homines Divosque fatigas?
Parva loquor: cur et saevisti infesta; malumque,
Omnibus heu pestem, peperisti mater Amorem,
Dirumque, immitemque, et pulcra pectus habentem
Diversum a forma? cur et super addere pennas,
Et voluisti armare procul iaculante sagitta,
Effugium ipsius nullum ut superesset ab ira?

5441

